

Giới thiệu Thư Ký Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia

Truyện Thư Ký Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia là một trong những truyện xuyên không cổ đại đặc sắc, vì tình cảm đi vào ngõ cụt mà nàng muốn chết để quên đi tất cả mọi thứ.

Không những không chết mà nàng bị xuyên không trở thành nha hoàn bé bỏng thường xuyên bị sai bảo, nhận định được điều đó và nàng từng đối mặt với cái chết đầy sợ hãi.

Để trở nên cuộc sống dễ dàng hơn thì nàng phải chiều chuộng với chủ tử mà thôi! Và nàng nhận xung quanh đây chỉ toàn là người do nhị thiếu gia nuôi!!!

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1

Mặt trời bắt đầu mọc ở chân trời phía đông, Phuong Hàm liền mở mắt.

Mặc dù toàn thân bủn rủn giống như đã chạy 42 km đường trường, nhưng 5 năm đã tập thành thói quen tốt, làm cho đồng hồ báo thức sinh lý đặc biệt chính xác của nàng lúc này đánh thức nàng tỉnh dậy.

Ngủ thêm tí nữa thôi, ngủ thêm tí nữa thôi! Sâu ngủ trong đầu cố gắng mê hoặc nàng.

Phuong Hàm hung hăng bầm đùi mình một chút, cuối cùng đem sâu ngủ ép đuổi đi.

Nàng cố hết sức dích xóc chần lên, đang muốn men theo giường ngồi dậy, lại phát hiện phía trên có đôi cánh tay cường tráng ngang ngược đang ôm trước ngực nàng, ôm chặt cả người nàng.

Lại nữa rồi!

Phuong Hàm tức giận trừng mắt liếc nhìn tên đầu sỏ bên cạnh một cái - đương nhiên chỉ như đang liếc mắt đưa tình với người mù thôi, tên kia đang ngủ say mà!

Nàng bắt đầu dĩ thời dài, bắt đầu liều chết cẩn thận dùng sức đẩy cánh tay nam nhân kia ra, đáng tiếc đẩy mãi mà đôi cánh tay cứng như thép kia vẫn không nhúc nhích chút nào.

Đáng giận, thật không hiểu này nam nhân rốt cuộc ăn cái gì lớn lên, da thô thịt dày, cắn thì sợ đau răng, còn nặng muốn chết nữa!

Mỗi ngày vụ này đều có tình đều xảy ra một lần, nàng thật hoài nghi nam nhân này rõ ràng nghiện ôm gối, hai mươi mấy năm qua không ai giúp đỡ, ngủ như thế nào được đây!

Phuong Hàm lại cố gắng một hồi lâu cuối cùng cũng thoát khỏi vuốt quỷ, nàng ngồi dậy thở hổn hển, chịu đựng đau nhức, khom lưng nhặt lên y phục rải rác trên mặt đất.

"A!" Nàng sợ hãi kêu một tiếng ngăn ngủ, bị một cổ sức lực chặn ngang kéo quay về trên giường, tất cả mọi cố gắng vừa rồi lần nữa lại trở thành số không.

Nàng thật vất vả mới thoát khỏi cánh tay kia, giờ phút này đang khoác bên hông nàng.

Nàng quay đầu lại thở phì phì, đúng lúc đối diện đôi mắt lim dim buồn ngủ. Thật là đáng giận, thật hâm mộ người đẹp trai, cho dù mới vừa tỉnh ngủ bộ dáng cũng đều gọi cảm muốn chết.

"Trời còn chưa sáng đâu mà, sao không ngủ thêm chút nữa?" Câu hỏi mang theo nồng đậm giọng mũi từ môi mỏng phun ra, giọng điệu ôn nhu có thể dim chết người.

Hoàn hảo nàng nghe suốt 2 năm, đã có thể miễn dịch...

"Hàn Hàn?" Thấy nàng không có phản ứng, nam nhân lại kêu, giọng nói giống như tiếng đàn vi-ô-lông-xen, làm người khác mê say. "Ngoan, ngủ với ta thêm một lát nữa đi."

Được rồi, dính chính một chút, nàng chẳng qua là sắp miễn dịch thôi, vẫn chưa hoàn toàn miễn dịch.

Khi bị ném ngã về giường, Phuong Hàm oán hận nghĩ rằng, có phần nghĩ muốn bỏ nhào lên cắn một cái trút giận.

Nàng cũng thật sự cần xuống, hoàn toàn quên mất bài học kinh nghiệm trước đây.

Công kích như vậy đối với nam nhân mà nói hiển nhiên không đau không ngứa, trái lại làm cho hần tỉnh ngủ vài phần.

"Xem ra sáng sớm nàng tinh thần rất tốt nha."

Giọng nói này nghe tràn ngập chờ mong, cũng rất tà ác, ngay cả Phương Hàm thường chậm chạp cũng phát hiện hồngбет rồi.

Ngay sau đó, nàng sợ tới mức nói lỏng miệng, vừa nhìn lên, chỉ thấy ánh mắt hần sáng quắc nhìn chăm chăm nàng.

Ánh mắt kia nàng thật sự rất quen thuộc, ý đồ nam nhân rất rõ ràng.

"Chờ, chờ một chút..." Nàng nghĩ muốn giãy dụa.

Đáng tiếc đã quá muộn.

"Nếu tinh thần Hần Hần tốt như vậy, chúng ta tới làm chút chuyện nghiêm chỉnh nào!" Nam nhân khoái trá xoay người đem nàng đặt ở dưới thân.

"Nhị, nhị thiếu gia, đừng quên sáng nay ngài còn phải cùng các ông chủ ngân hàng tư nhân nghị sự..."

"Đó là chuyện sau này". Hần thờ ơ nói, bàn tay to lớn ấm áp đã thuần thực vơn về nhào nặn, cũng cúi đầu hôn mút xương quai xanh của nàng.

Phương Hàm cảm thấy được chính mình hần nên nghiêm khắc cự tuyệt hần cầu hoan, nhưng lại đáng xấu hổ phát hiện mình lập tức có phản ứng đối với sự vồ về chơi đùa của hần.

Hai năm nay, nam nhân này sớm đã đem nàng sờ toàn bộ từ đầu đến ngón chân, hiểu quá rõ làm sao khiêu khích nàng.

Khi dục vọng hần vọt vào trong cơ thể nàng, nàng không nhịn được ngâm khê ra tiếng, hai gò má vui thích ửng đỏ.

Tiếng ngâm khê mềm mại làm nũng kia đối với nam nhân mà nói như là thuốc kích dục, ham muốn trong cơ thể hần ngủ say hoàn toàn tỉnh lại, giường nanh múa vuốt đem nàng ăn vào trong bụng.

Thiên hạ nhỏ nhắn chỉ có thể vô lực bám vai hần, ý thức theo động tác của hần di động chìm nổi.

Quên đi, chuyện sau này, sau này nói!

Đây là tia ý niệm thanh tĩnh cuối cùng xẹt qua trong đầu Phương Hàm.

Chương 1

Sự thật chứng minh, chuyện sau này, tuyệt đối không thể để sau này nói!

Mất thấy "đi làm" sẽ muộn, mà bọn họ còn ở trong phòng, Phương Hàm luống cuống tay chân giúp nam nhân thay y phục.

Lúc trước, tắm rửa thay y phục việc nhỏ này phải do nha hoàn thiếp thân bên người hần làm mới phải, nam nhân này chính là cố tình khăng khăng muốn nàng làm cho, còn hùng hồn nói cái gì "Ta không có thói quen cho người chạm vào" Đáng giận, chẳng nhẽ nàng không phải là người?

Làm hại nàng đành phải tự làm qua loa chính mình rồi lại tranh thủ hầu hạ hần.

Ai, quên đi, dù sao làm thư kí cũng cần phải giúp boss thắt caravat và vân vân, coi như đây là phần công việc nội bộ đi.

"Hần Hần, nàng làm việc thật tốt, không có nàng, ta nên làm sao bây giờ?" Hần nhàn rỗi, xoay người nhìn nàng, không để ý thờ dài.

Phương Hàm nhìn hần khinh thường, dùng sức đem người đẩy ra phòng ngoài.

Mang theo vài bộ đựng "bao công văn", Phương Hàm chạy chậm đi theo phía sau hần, vượt qua vườn hoa cùng hành lang dài, đi đến thư phòng.

Nàng không thể không nói, nam nhân này trừ việc sau khi đóng cửa phòng liền trở thành tên vô lại, khiến người giận sôi ra, bề ngoài thoạt nhìn vẫn là kiểu người kiệt suất, bất luận là cách nói năng hoặc tác phong, hoàn toàn là "Tinh anh của xã hội phiên bản Cổ đại" điển hình.

Phương Hàm khê thờ dài.

Ngày trôi qua thật nhanh, thấm thoát, nàng đã ở thế giới này khoảng 5 năm rồi.

Trước khi gặp "Đại thần xuyên không", nàng vốn là người rất bình thường OL (Office Lady), 27 tuổi, làm quản lí thư kí nhỏ trong một xí nghiệp cỡ trung, mỗi ngày 9 giờ đi làm, 5 giờ tan tầm, tiền lương tuy không nhiều lắm vẫn chăm sóc được cuộc sống chính mình.

Còn nhớ ngày đó vì chia tay bạn trai đã quen 3 năm, bị thất tình, đã kích quá lớn, vì thế đi đến tầng thượng của tòa cao ốc, nghĩ muốn hóng gió thôi.

Nàng thê tuyệt đối không hề có ý nghĩ muốn tìm cái chết, dù sao thất tình chỉ là chuyện nhỏ như hạt mè, đậu xanh thôi, không đáng cho nàng hy sinh tính mạng nha.

Làm sao đoán được, người đàn ông nhần tâm bạc tình kia lại quái lạ chạy tới tìm nàng, có thể là muốn trình bày cái gì mà "Chúng ta chia tay hòa bình vẫn có thể làm bạn", kết quả là khi nhìn thấy nàng đứng ở tầng thượng hóng gió, sợ tới mức mắt hồn mất vía, kêu gào nàng đừng vì hấn mà nghĩ quẩn.

Nàng mặc kệ hấn, không nghĩ rằng hấn vẫn lớn tiếng ồn ào, mà còn bỏ nhào về phía nàng, miệng quát to "Em nhất định không thể chết được a", đem nàng đẩy lui lại vài bước, không may một bước giẫm phải khoảng không, rồi cứ như vậy rơi từ tầng thứ 10 xuống.

Trong thời điểm rơi tự do đó, Phuong Hàm trong lòng muốn chính là, nếu nàng may mắn không chết, nàng thê không bao giờ ... chạm vào loại chuyện tình cảm không có gì tốt này nữa.

Lần đầu tiên nói chuyện yêu đương liền lấy mất mạng nhỏ của nàng, thật sự không đáng chút nào.

Có điều, bộ dáng nàng như thế này, cuối cùng tính chết một lần lại có chết đâu. Vấn đề này tương đối đáng để suy nghĩ sâu xa à nha.

Lúc ấy nàng còn chưa rơi xuống mặt đất liền mất đi ý thức, giúp cho nàng tránh được thể nghiệm kinh khủng "Đầu rơi máu chảy", "Tan xương nát thịt".

Sau đó, lúc nàng lần nữa mở mắt ra, phát hiện mình không biết làm sao lại bị bán làm nha hoàn của Kiều phủ, bị Kiều phu nhân gọi thành Phuong Hàm.

Được rồi, cũng may mắn rằng tên nàng ở 2 thế giới này đồng âm, khiến nàng thích ứng rất nhanh.

Hơn nữa, khi đó nàng vừa mới bị mua vào phủ làm nha hoàn, cái gì cũng không hiểu là rất bình thường, không cần thận phạm sai lầm, bị răn dạy vài câu là xong.

Vì thế cứ như vậy, ai cũng không phát hiện tiểu nha hoàn 13 tuổi này như 'đen dầu bị hoán đổi tâm', có bất cứ sự thay đổi gì.

"Khụ!" Nam nhân ho nhẹ một tiếng, lập tức kéo suy nghĩ của nàng quay về.

Phuong Hàm lập tức khôi phục bình thường, kính cẩn nói: "Nhị thiếu gia có gì phân phó?"

Nói đến vị Kiều nhị thiếu này, tên là Bách Dung, trước mắt là cấp trên trực tiếp của nàng.

Kiều gia còn có cái gì lão gia, phu nhân, thái phu nhân (bà cố), đại cô nãi nãi (cô lớn), đại thiếu gia, nãi nãi lớn nhỏ (cô), bà nội, tam thiếu gia, tứ thiếu gia, nhị tiểu thư, linh tinh nữa, sau cùng là đại boss, có điều nắm trong tay mạch máu kinh tế của cả nhà chính là ông chủ của nàng Kiều Bách Dung, hấn nói trong Kiều gia nàng chỉ cần nghe theo mệnh lệnh của hấn, nàng cũng liền cáo mượn oai hùm, tự động không đếm xỉa đến ý đồ tìm nàng gây phiền toái của các chủ nhân khác.

"Mới vừa rồi điều Thích chương quỳ nói, nàng nhớ kỹ chưa?" Hấn thờ ơ hỏi.

"A, Dạ" Phuong Hàm lập tức cúi đầu nhìn ghi chép của mình, "Thích chương quỳ vừa nói, mới đây lần lượt có không ít người tới ngân hàng tư nhân rút tiền, e rằng có người muốn gây chuyện, nô tài cũng không rõ lắm (thuật lại lời Thích chương quỳ)."

"Ừ." Kiều Bách Dung lúc này mới gật gật đầu.

Hừ, nha đầu này giả bộ cũng thật giống, vừa rồi rõ ràng không biết đã đi vào cõi thần tiên nào rồi, khi hấn nói không thấy chú ý.

Nhưng mà, nàng như đi cõi thần tiên, lại có thể ghi nhớ cái nàng gọi là "Nội dung hội nghị", cũng không đơn giản nha.

Kiều Bách Dung tất nhiên không biết, kiếp trước Phuong Hàm làm thư kí, ghi chép lại nội dung hội nghị đối với nàng mà nói như là một bữa ăn sáng, sớm đã luyện thành dù ngẩn người cũng có thể ghi chép biên bản thật hiệu quả.

Thực ra, làm biên bản hội nghị cũng là nàng chủ động đưa ra, lúc ấy nàng xung phong nhận làm người ghi chép.

Vốn Kiều Bách Dung đối với việc này không cho là đúng, cảm thấy làm điều thừa, hấn đối với trí nhớ của mình rất tự tin, chuyện đã nghe qua sẽ không quên, chỉ là hấn luôn luôn nuông chiều nha đầu kia, nghĩ thầm, nếu nàng muốn nghe bọn họ nghị sự, liền cho nàng nghe.

Lại không nghĩ rằng biên bản hội nghị này thật ra rất có ích.

Đầu tiên, tuy hấn có bản lĩnh nhớ rõ lời mọi người đã nói qua, nhưng bình thường đều là chút tin tức rai rác, thế mà nhìn Phuong Hàm sắp xếp biên bản, liền thực dễ dàng đem những tin tức rai rác này tập trung lại thành hệ thống để hấn đưa ra quyết định.

Lại đến, mỗi khi buổi nghị sự kết thúc, Phuong Hàm đều cho tất cả người tham dự nghị sự xem qua biên bản kia, để đảm bảo trong đó không quên hoặc làm ý kiến của người nào cả, cũng yêu cầu mọi người xác nhận không có sai sót bằng cách đóng dấu tay chịu trách nhiệm.

Kể từ đó, nếu sau này xảy ra vấn đề gì, chỉ cần lật lại xem biên bản này, ai nói dối, ai che giấu không báo, vừa xem hiểu ngay.

Điều này làm Kiều Bách Dung không thừa nhận không nhìn tiểu nha đầu này với cặp mắt khác xưa.

Có thể nghĩ ra biện pháp như vậy, có thể thấy nàng thập phần thông minh lanh lợi, mà khi bọn họ thương nghị lại có biện pháp nhanh chóng ghi nhớ tất cả trọng điểm, lại càng không phải là một nữ nhân chỉ biết mấy chữ có thể làm được, hẳn thậm chí từng nghĩ rằng, nếu đổi lại là mình, cũng nhất định không thể giống nàng ghi chép lại có trật tự rõ ràng như vậy.

Cũng từ đó, hẳn bắt đầu cảm thấy nha đầu này e rằng không phải là người xuất thân bình thường.

Chẳng qua khi hẳn nghĩ muốn tra hỏi lai lịch của nàng, ngoại trừ biết nàng là người bên ngoài của tội thần, cái gì cũng tra không được, vài lần có ý đồ ép nàng nói, hết lần này đến lần khác nàng bình thường chỉ ngây ngốc lúc này lại đặc biệt kín miệng.

Phuong Hàm nào biết đâu rằng chính mình sớm bị người lãnh đạo trực tiếp mặt không biến sắc quan sát rất lâu rồi, nàng nhanh chóng ghi chép cuộc nói chuyện của những người này, lại mơ hồ cảm thấy thất lưng có chút đau xót, không phát hiện nhẹ nhõm này.

Không nghĩ cũng biết, cái này đương nhiên là kiệt tác của người nào đó rồi. Ai, đầu năm nay làm thư kí không phải làm siêu nhân nha, không chỉ cả năm không được nghỉ, buổi tối thường phải 'tăng ca' đến nửa đêm, mà vẫn phải làm việc siêng năng.

Nhưng ai bảo vẫn tự bán thân của nàng nằm trong tay hẳn chứ? Tại cái thời đại giai cấp này, ai giữ vẫn tự bán thân của nàng có thể quyết định chuyện sống chết của nàng, đó cũng là nguyên nhân nàng nhiều năm qua nghĩ mọi biện pháp lấy lòng nịnh bợ người phía sau hậu trường của Kiều gia, đại boss.

Nữ tử tốt không chấp thiết thối trước mắt, nói chung đời này nàng không dự định yêu đương lần nữa hoặc lập gia đình, mà vì này... Ân, cùng giường với boss cũng không tệ lắm, diện mạo không cần nói rồi, thể trạng vẫn là... Kỹ xảo thì cũng không cần nói, dù cả khi ngủ, lão yêu giống như bạch tuộc tám chân cứ quấn quít lấy nàng, dù sao nàng cũng không còn lựa chọn nào khác, phải kiên nhẫn chịu đựng, kiên nhẫn chịu đựng.

Ngay khi suy nghĩ của nàng càng ngày càng không đứng đắn, lại nghe thấy tiếng ho nhẹ quen thuộc.

Phuong Hàm thật ra rất muốn nói "Ho khan liên tục sao không đi đại phu khám đi", nhưng cuối cùng mở miệng lại là: "Nhị thiếu gia còn có phân phó khác không?" Trên mặt còn tiện thể kèm theo một nụ cười ân cần.

Nhìn qua tất cả phản ứng của nàng, Kiều Bách Dung đầu tiên là nghiền ngẫm nhìn nàng một hồi, tiếp theo ánh mắt nhìn ghé dựa phía sau, nói "Ngồi."

Nhị thiếu gia cho phép nàng ngồi? Phuong Hàm mở to mắt.

Nhìn khắp phòng đầy người, mỗi người đều là nhật lí vạn ky quản lý chi nhánh ngân hàng trước mặt ông chủ lớn Kiều nhị thiếu đều là nhân vật có cấp bậc, xuất sắc, kiệt xuất, vô cùng cung kính, nàng chỉ là một thư kí nhỏ nhỏ lại được quang vinh khác biệt, ban thưởng cho ngồi?

Khi nàng còn đang hoài nghi, Kiều Bách Dung lại đột nhiên nghiêng người đến gần nàng, nhẹ nhàng nói, "Thân thể nàng không phải không khỏe sao? Ngồi nghỉ ngơi đi."

Giọng điệu mập mờ này, thức khắc khiến nàng đỏ mặt trước mặt mọi người.

Tuy là giọng nói hẳn khá nhỏ, những người khác không nghe thấy gì, nhưng nhớ lại chính mình tối hôm qua cùng vừa rồi bị hẳn như thế nào làm hại "Thân thể không khỏe", hẳn còn nói trước mặt mọi người, Phuong Hàm liền xấu hổ, nghĩ muốn cầm biên bản hội nghị này ném thẳng vào tên nam nhân đáng giận kia.

Đương nhiên nàng cuối cùng vẫn là nhẫn nhịn, dù sao người đứng dưới mái hiên, không thể không cúi đầu, bởi vậy nàng tươi cười hết sức cảm động nhìn Kiều Bách Dung, "Cảm tạ nhị thiếu gia quan tâm." Sau đó ở trước mặt một đám tiểu boss đang đứng trang nhã ngồi xuống.

Nhưng chẳng biết tại sao, trong nháy mắt, nàng cảm thấy nhóm tiểu boss này nhìn nàng bằng ánh mắt giống như đang nhìn yêu phi hại nước vậy...

Phuong Hàm thấy bản thân là người rất thức thời, nếu hôm nay có người lấy đao để ở cổ nàng dự định giật tiền cướp sắc, nàng nhất định sẽ không khóc sụt mướt liễu chết không theo, người khác muốn nàng làm cái gì nàng liền làm cái đó.

Dù sao tính mạng quan trọng nhất, khóc cũng không thay đổi được chuyện gì, thuận tụy cố hết sức lấy lòng, chọc giận tên cướp nói không chừng lại càng không được sống dễ chịu.

Mà tính cách đặc biệt này, khi nàng đi tới thời đại chưa từng nghe qua cũng chưa từng thấy trong sách giáo khoa, mang đến giúp đỡ rất lớn.

Trời sinh tính cách nàng vốn có chút lười nhác, nhưng nếu khéo nói, ân cần, sử dụng chút tính toán vô hại, không ảnh hưởng toàn cục có thể làm cho nàng thoải mái chút, như vậy nàng cũng sẽ không chút lo lắng nào đi làm.

Lúc trước nàng không từ thủ đoạn, Kiều Bách Dung chính là một ví dụ.

Nói đến Kiều gia này cũng thật kỳ lạ, vốn là dòng dõi Nho học, ông cố và các thế hệ trước của Kiều Bách Dung đều từng làm quan lớn trong triều, môn sinh khắp thiên hạ.

Chỉ tiếc rằng tinh thần này di truyền không tốt lắm, ông cố là một thế hệ tre tốt không may sinh ra một đám măng tồi, đến thế hệ ông nội, năm người anh

em đều không học vấn, không nghề nghiệp, cả ngày nhàn rỗi.

Nếu năm vị này ham mê ăn uống, cờ bạc, gái gú còn chưa tính, cùng lắm thì cũng là đào khoét sản nghiệp tổ tiên thôi, một người trong lúc đó còn có tình cùng Vương gia thế tử, người được hoàng đế sủng ái, vì một danh kỹ mà tranh giành tình nhân, đem thế tử đánh trọng thương.

Cái này cực kỳ kinh động triều đình, từ rất sớm Ngự Sử đã không vừa mắt thế lực to lớn của Kiều gia đã tận dụng cơ hội, lập tức dựa vào đó, cái gì tham nhũng, mua bán chức quan, cưỡng đoạt dân nữ, dù sao mặt kệ là thật là giả, rốt cuộc là do người phương nào gây ra, tất cả tiếng xấu đều đổ lên đầu Kiều gia, khiến cho trong triều một màn rối loạn.

Nếu không phải còn nhớ chút ân tình của Kiều gia từng thay bọn họ bôn ba khắp nơi, nên móng trăm năm của Kiều gia chỉ sợ đã sớm bị hủy hết.

Nhưng cũng kể từ đó, nguyên khí Kiều gia đã tận, tự rút khỏi triều đình, chỉ còn lại một số ít còn đảm nhiệm chức quan không mấy quan trọng.

Tới thế hệ Kiều gia hiện nay, tuy mong muốn lấy lại cảnh tượng Kiều gia trong quá khứ, nhưng loại sự tình này vẫn là coi trọng thiên phú, Kiều lão gia cả đời khổ công đọc sách cũng chỉ là tú tài, nghĩ muốn lên nữa cũng vô vọng, hơn nữa gia sản Kiều gia sớm bị thế hệ trước tiêu xài hết sạch, chỉ còn cái vỏ không, về sau thậm chí phải bán của cải lấy tiền sống qua ngày.

Lúc này, có người xuất thân son tặc rồi sau đó làm thương nhân ... Khụ, đơn giản mà nói chính là đại ca hắc đạo muốn hoàn lương vì chứng minh mình đích thực có tâm muốn kinh doanh nghiêm túc, vì thế nguyện đem nữ nhi duy nhất tiến vào Kiều gia đã lụy bại, thư hương thế gia. (nhà làm quan, theo dòng dõi Nho học)

Đại ca hắc đạo nhìn trúng danh tiếng Kiều gia, Kiều gia lại nhìn trúng của hồi môn giàu có, vì thế mặc dù Kiều lão gia đã có chính thê, vẫn vô cùng náo nhiệt rớt tằm xuống vào cửa, nâng chỉ bình thê. (địa vị ngang bằng với chính thê)

Chẳng qua nói là bình thê, thực ra thân phận so với vợ lẽ cao hơn một bậc thôi, vẫn không thể chân chính cùng chính thê cùng ngồi cùng ăn, nhưng mà nhà vợ vị bình thê này tiền tài quyền lực thật khổng lồ, hồi môn lại như mưa đúng lúc giải vây cho Kiều gia, do đó mặc dù người nhà Kiều gia sau lưng cực xem thường vị nhị phu nhân Dương thị xuất thân thương nhân này, nhưng ở ngoài mặt vẫn không dám nói gì.

Bất quá với sĩ nông công thương, thói đời này cực xem thường thương nhân, huống chi là hắc đạo hoàn lương làm thương nhân, Kiều lão gia đối với chính mình cứ canh cánh trong lòng vì gia tộc không thể không cưới con gái của thương nhân làm vợ, vì thế đối xử với nhị phu nhân cũng không khỏi lãnh đạm.

Kiều lão gia có bốn con trai, hai thứ gái, chỉ có nhị thiếu Kiều Bách Dung là do Dương thị sinh ra, mà Dương thị sau khi sinh hẳn không bao lâu liền qua đời.

Dương thị vừa mất, tình cảnh Kiều Bách Dung lập tức trở nên gian nan, mẹ cả hận mẹ đẻ hắt hủi đi trượng phu của nàng, mà Kiều lão gia mỗi lần nhìn thấy người con này, liền nhớ đến năm đó mình bị bắt cưới Dương thị, người nhà Kiều gia càng nhìn Kiều Bách Dung lấy làm hổ thẹn nhục nhã, cho rằng nẫu thân hắt hủi hủy huyết thống thư hương thế gia của bọn họ.

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

May mà vị đại ca hắc đạo hoàn lương kia, ông ngoại của Kiều Bách Dung cũng không phải ‘đèn tiết kiệm dầu’, mặc dù hắt hủi cho nữ nhi mang của hồi môn lớn tiến vào Kiều gia, nhưng trong của hồi môn đó giá trị nhất là khế ước, các cửa tiệm vẫn nằm trong tay Dương gia, chỉ cần Dương thị không gạt đầu, người nhà Kiều gia không ai có thể động vào.

Dương thị sớm biết trượng phu cùng mình vẫn chưa chung lòng, vì thế lúc hấp hối đem giao kèo, con dấu, chìa khóa, vân vân... những vật quan trọng đều giao cho quân gia trung thành của Dương gia, yêu cầu quân gia sau khi đưa con của nàng lớn đem quyền hành giao cho hắn, chỉ để lại một chút vàng bạc, trang sức cho Kiều gia.

Kiều gia tức giận giận chân, rồi cũng đành chịu thôi, vậy tài sản lớn ở nơi nào, nhìn thấy nhưng không ăn được, càng giận hơn. Vì thế, bọn họ mặc dù không muốn cho Kiều Bách Dung sống khá giả, nhưng cũng không dám khắt nghiệt với hắn.

Diễn biến tiếp theo trở thành cái dạng trước mắt này đây.

Ba vị thiếu gia khác của Kiều gia vẫn theo bước tổ tông, cố gắng đọc sách nghĩ muốn làm quan, chỉ có Kiều Bách Dung từ năm 14 tuổi đã theo quân gia của Dương gia tiếp nhận di sản của mẫu thân, bắt đầu học kinh thương (học kinh doanh).

Tất cả người nhà Kiều gia đều khinh bỉ đưa cháu sa đọa theo thương nghiệp này, vụng trộm đau xót hắn và ông ngoại hắn cùng một dạng, hết lần này đến lần khác thế hệ Kiều gia lớn nhỏ này cũng chỉ miễn cưỡng trúng được cử nhân, thứ bậc còn rất xa, chi phí ăn mặc của cả nhà cuối cùng vẫn phải nhờ vào Kiều Bách Dung.

Phuong Hàm lúc trước tiến vào Kiều gia, biết rõ quan hệ phức tạp rối rắm này, liền hiểu được chính mình chỉ có đi theo Kiều nhị thiếu mới có những ngày tốt đẹp.

Chẳng qua việc này nghĩ thì thấy đơn giản, thực hiện lại không dễ dàng như vậy, lúc trước nàng phải cố gắng ròng rã hơn một năm, cuối cùng mới được như mong muốn làm công việc vẩy nước quét thư phòng cho Kiều Bách Dung.

Bản thân chỉ là một thực nữ hai mươi tám tuổi, Phuong Hàm rất rõ ràng, muốn trong thời gian ngắn nhất làm cho người lãnh đạo trực tiếp chú ý đến mình thì cách thức chính là phải lập dị (khác người, nổi trội).

Tiểu là trong quá khứ, nàng chưa bao giờ nghĩ mình một ngày đó bất hạnh phải xuyên không, nên lúc trước không cần thận nghiên cứu làm thế nào hấp dẫn ánh mắt nam nhân cổ đại.

Như là ăn cắp bài thơ, câu đối của người khác, hoặc là thỉnh thoảng cosplay theo mùa như học muội thời đại học, chẳng những thế, nàng từ khi vào đại học đã không đọc mấy thứ cổ văn khó hiểu đó rồi, hơn nữa nàng cũng đoán rằng Kiều nhị thiếu trong đầu toàn là kinh thương này đối với mấy thứ đó căn bản không có hứng thú.

Vì thế Phuong Hàm vẫn chỉ có thể bắt đầu từ sở trường nhất của mình "Thay ông chủ sắp xếp công việc".

Thư phòng Kiều Bách Dung chứa rất nhiều sách, và lại trên mỗi cuốn đều có ghi chú, cho thấy hẳn thực ra cũng đọc rất nhiều sách, là người học thức uyên bác, chỉ là đối với khoa cử, công danh không hứng thú thôi. Có điều, sách của hắn xếp đặt rất lộn xộn, không hề có quy luật gì, mỗi lần muốn lấy cuốn sách nào đều phải tìm rất lâu, xem xong thuận tay ném luôn, lần sau nếu muốn xem lại phải tìm một lần nữa, đặc biệt không có hiệu suất.

Vì thế, nàng dành thời gian vài tháng, đem tất cả sách phân loại theo ưu điểm, và cũng làm ra một danh sách các loại sách, những loại sách này được đặt trong tủ có ghi rõ ràng, vừa xem hiểu ngay, Kiều Bách Dung thần phục sự lanh lợi của nàng, cũng "thuận tiện" biết nàng biết chữ thật.

Một nha hoàn biết chữ, đối với chủ tử mà nói so với nha hoàn bình thường thì dùng tốt hơn.

Vì thế bắt đầu từ đó, Phuong Hàm liền theo kế hoạch ban đầu, từng bước một đi vào cuộc sống của Kiều Bách Dung, cuối cùng cùng hắn gắn bó không thể tách rời.

Đương nhiên, khi đó nàng chỉ đơn thuần muốn làm một thư kí thật là tốt khiến ông chủ cảm giác sâu sắc không thể thiếu, từ nay về sau sống một cuộc sống thoải mái, không cần lo lắng việc bị người nắm khế ước bán thân, bị chủ tử bán đi bất cứ lúc nào.

Nàng chưa từng nghĩ đến làm thư kí riêng, làm làm, cuối cùng lại có thể làm trên giường cùng ông chủ.

Nàng không khỏi cảm thấy xúc động, ở hiện đại ông chủ cùng thư kí rất dễ xảy ra ngoại tình, đúng là không phải không có lý do nha.

Nhóm chương quây rồi đi, khi Kiều Bách Dung lần thứ hai trở lại thư phòng, ngênh đón hắn là một vẻ mặt ngủ say cực kì ngây thơ.

Dưới tay Phuong Hàm còn đề nặng biên bản hội nghị mới nhất, cả người đã ghé vào trên bàn ngủ say sưa.

Hắn đầu tiên là sững sờ, sau đó khóe môi chậm rãi nâng lên, ánh mắt lúc này còn lãnh đạm cũng trở nên rất dịu dàng.

Nha đầu kia chắc là một muốn chết rồi đi?

Hắn cũng thật là, chỉ vì ngày hôm qua nhìn thấy nàng cùng Tam đệ cười nói hai câu, kết quả ngoài mặt hắn rất bình tĩnh, ung dung, nhưng đáy lòng lại giống như cả người ngã vào một vò dấm chua vậy, buổi tối nhìn không được đem nàng hung hăng dấm vò một phen, bất luận nàng khóc cầu xin tha thứ như thế nào cũng không tha người.

Trong lòng hắn rất rõ, nha đầu kia tư tưởng, nhận thức thật rất hiếm có, giả bộ nhu nhược, giả bộ đáng thương đúng là sở trường của nàng, ở trên giường hô đau, hô mệt không nhất định là thật, ngược lại giống làm nũng hơn.

Với lại cũng nên giáo huấn nàng thật tốt, làm cho nàng nhớ, biết nàng là của ai.

Nhưng mà, thấy nàng mệt như vậy, hắn đã có chút không đành lòng, bởi vậy lúc này nhìn thấy nàng trông có vẻ không được thoải mái, liền tức khắc muốn nàng ngồi xuống nghỉ ngơi.

Kiều Bách Dung thả nhẹ bước chân, đi đến bên cạnh nàng, đưa tay chạm nhẹ khuôn mặt nhỏ nhắn, trắng nõn, vô cùng mịn màng kia.

Cổ tình khiến nàng mệt mỏi như vậy, hiện tại lại đau lòng gần chết, rõ ràng là tự làm bậy a! Kiều Bách Dung trong lòng tự giễu.

Lại nhìn nàng một lúc lâu, hắn mới nhẹ chân nhẹ tay đem người ôm lấy, đi đến giường nhỏ phía trong bên cạnh thư phòng, cho nàng ngủ càng thêm an ổn.

Sau khi thu xếp ổn thỏa cho giai nhân, Kiều Bách Dung trở lại bàn phía trước, dự định bắt đầu xử lý công việc.

Nhưng cũng không biết tại làm sao, có lẽ là không có ai ở bên cạnh thay hắn mài mực, châm nước trà, hắn cảm thấy không vừa ý, không tập trung được.

Cuối cùng hắn thở dài, bỏ qua những hạng mục sổ sách làm hắn đau đầu đầu mối đó, lấy biên bản hội nghị kia ra xem.

Chữ viết trong biên bản kia vẫn giống như ngày trước dùng than vót nhọn làm bút viết ra, nha đầu kia ngại dùng bút lông viết chữ quá chậm, nhờ hấn chuẩn bị mấy cây bút than đến, thuận tiện cho nàng viết.

Bút than này xem ra quả thật thuận tiện, tuy rằng chữ viết ra không thể tính là đẹp được, nhưng ít nhất cũng tỉ mỉ gọn gàng, với lại thật sự viết nhanh hơn so với dùng bút lông.

Nhưng chữ viết hôm nay xem ra có chút xiêu vẹo so với bình thường, có lẽ là hậu quả tối hôm qua không ngủ đủ đi?

Đầu ngón tay hấn vô thức khê vuốt lên những chữ viết kia, ý cười ở khóe miệng muốn thu cũng không thu được.

Hấn không nhớ rõ khi nào đã bắt đầu để ý nha đầu kia, vào giây phút nhìn thấy nàng, tim hấn đã in dấu ấn của nàng, làm sao cũng không xóa đi được.

Hấn đương nhiên rất rõ ràng, nha đầu tên Phương Hân này tuyệt đối không hề đơn thuần như biểu hiện bên ngoài của nàng, hấn ở Kiều gia sống hơn hai mươi năm, trải qua rất nhiều tình người âm lạnh (kinh nghiệm sống), về điểm tâm kế nhỏ nhỏ này của nàng, hấn sao lại không biết chứ?

Chỉ sợ nàng từ lúc bắt đầu bị phái đến thư phòng hấn, liền tính kế hấn rồi? Không, nói không chừng ngay cả việc bị phân phối đến thư phòng hấn cũng là nàng cố tình sắp xếp.

Ban đầu, hấn tò mò nàng rốt cục muốn đạt được cái gì từ hấn, chỉ thấy nàng tiến hành đại cải tạo thư phòng hấn. Dĩ nhiên, cuối cùng sau khi cải tạo thư phòng quả thật làm hấn kinh hi, cũng vì vậy khen thưởng lớn cho nàng.

Thế nhưng, hấn vẫn như cũ không đoán ra nguyên nhân nàng cố gắng ở trước mặt hấn thể hiện, lấy lòng hấn.

Bên ngoài có thể không biết, nhưng bên trong, ai cũng đều hiểu người nắm quyền trong nhà thật sự là hấn, cho dù phụ thân hấn, mẹ cả cùng anh em đều chán ghét hấn, nhưng chi phí cả nhà đều do hấn chi trả, hấn muốn ai không sống khá giả, người đó liền nhất định không có ngày lành, bọn họ có thể xúc phạm đến hấn sao?

Bởi vậy, trước đây không phải không có nha hoàn muốn bò lên giường của hấn, một số thậm chí do mẹ cả hấn phái tới muốn kiểm soát hấn, cho nên hấn từ trước đến nay không có hảo cảm đối với nha hoàn trong phủ, vấn đề cá nhân của hấn từ trước đến nay đều đích thân làm.

Khi lần đầu gặp Phương Hân, nàng chẳng qua là một tiểu nha đầu mười bốn tuổi thôi, hấn nghĩ nàng cũng chỉ muốn dựa vào hấn bay lên làm phượng hoàng như các nha hoàn khác, nhưng mà, nàng hao hết tâm tư khiến hấn chú ý, dường như lại vì vậy mà thỏa mãn.

Nàng làm việc gọn gàng sạch sẽ, mọi việc đều giúp hấn chuẩn bị rất tốt, cho dù thỉnh thoảng bị hấn ác ý chọc phá, cũng chỉ là về mặt đau khổ lén lút cầu nhau vài câu, sau đó rất nhanh lại giả bộ cười ngọt ngào, giả vờ không để ý chút nào.

Kiều Bách Dung còn tưởng nàng ngấm ngấm chịu đựng như thế là vì để có được ích lợi lớn hơn, lại không nghĩ rằng cho tới nay nàng chỉ muốn giúp đỡ hấn về công việc, đối với việc bên trong phòng của hấn không chút quan tâm.

Thoạt đầu, hấn còn hoài nghi nàng bày trò lạt mềm buộc chặt (vờ tha để bắt thật), về sau mới phát hiện, nàng thật sự đối với hấn không có cái ý tứ kia.

Khoảnh khắc xác định được sự thật đó, trong lòng hấn cảm xúc lẫn lộn, không biết chính mình rốt cuộc là thờ phào nhẹ nhõm hay là cảm thấy bất mãn, không vừa lòng...

Đang nghĩ đến nàng, ngoài thư phòng thỉnh thoảng có người kêu khẽ: "Nhị thiếu gia."

Kiều Bách Dung ngẩng đầu, nhìn thấy đó là gã sai vặt Ngô Hàng.

Trước khi có Phương Hân, Ngô Hàng vẫn đi theo bên cạnh hấn, nhưng hơn ba năm trước, sau khi có Phương Hân, Ngô Hàng dần dần bị hấn phái đi làm việc khác.

Kiều Bách Dung thừa nhận, hấn không thích có nam nhân khác gần gũi nàng quá mức.

"Chuyện gì?"

"Đã gần trưa, nhị thiếu gia có cần dùng cơm trưa trước không?"

Kiều Bách Dung trực giác quay đầu lại nhìn nha đầu đang cuộn mình ngủ trên giường, suy nghĩ một chút, nói: "Bây giờ ta chưa đói bụng, một lúc nữa người sai người bưng tới chút cháo loãng đi." Mới vừa tỉnh ngủ đã ăn nhiều dầu mỡ không tốt. "Đúng rồi, bảo họ tiện thể chuẩn bị một ít điểm tâm nữa."

Nha đầu kia tự cho mình là con kiến, đối với đồ ngọt không từ chối bao giờ, nếu hấn không nhìn chăm chăm, hấn hoài nghi nàng có thể cả ba bữa đều lấy điểm tâm ăn thay cơm.

"Đã biết, nhị thiếu gia." Ngô Hàng đi theo Kiều Bách Dung nhiều năm như vậy, đương nhiên hiểu được trong lòng chủ tử đang suy nghĩ cái gì, che miệng cười trộm xoay người rời đi.

Phương Hân là bị mùi đồ ăn đánh thức.

Khi nàng ngồi trên giường đợi mắt, còn có chút không rõ mình đang ở đâu, lúc này cái bụng rỗng kêu to, làm cho nàng không thể không nhìn thẳng vào vấn đề dân sinh quan trọng nhất trước.

"Tỉnh? Vậy đến dùng chút ngọc thiện (bữa trưa) đi." Kiều Bách Dung quay đầu nhìn nàng cười, vẻ mặt lộ vẻ sùng nịch (cung chiêu).

"Dạ..." Nàng đáp nhẹ, tuy ngủ dậy tinh thần tốt hơn nhiều, nhưng toàn thân vẫn còn đau mỏi, đành phải miễn cưỡng lê bước chân đi đến ngồi xuống bên cạnh hắn.

Kiều Bách Dung buồn cười nhìn trộm bộ dạng mơ mơ màng màng của nàng, lúc này nàng đơn giản giống như trẻ con, vì vậy cũng không chút cảnh giác cùng cẩn thận, đặc biệt đáng yêu, mà lại không tự chủ làm ra hành động làm nũng.

Chỉ thấy nàng ngồi nghiêng dựa vào hắn, cũng không nhìn rõ bát trước mặt là cái gì, tùy ý cầm lấy muống liền múc một ngụm cho vào miệng ---

"Ô ô ô..." Nóng quá, nóng quá! Phương Hàm gần như nhảy dựng lên.

"Làm sao phải ăn gấp như vậy?" Hắn vội vàng đem chén chè ngân nhĩ táo nhỏ bên cạnh nhét vào tay nàng.

Bây giờ còn là cuối xuân đầu hạ, thế nhưng chén nước chè kia bên trong có vài miếng băng nổi lên, là bởi vì vì hắn biết nha đầu kia thích lạnh sợ nóng, đặc biệt sai người đi hầm băng mang tới.

Phương Hàm cũng không dùng muống, trực tiếp cầm chén chè, vô cùng không thực nữ hung hăng uống một ngụm lớn, đầu lưỡi bị nóng mới hơi bớt đau.

"Có đỡ chút nào không?" Kiều Bách Dung lo lắng nhìn nàng.

Nha đầu kia thật đúng là khiến người ta không yên lòng được, nói nàng ngốc, bình thường rõ ràng thông thạo, kiên quyết; nói nàng thông minh, có khi lại cố tình thỉnh thoảng không cẩn thận.

Hắn chính là sợ nàng tỉnh dậy muộn cháo sẽ bị nguội lạnh, mới đặc biệt phân phó phòng bếp làm nóng chút rồi mới bung tới, không nghĩ tới cháo vừa mới đưa tới nàng liền tỉnh dậy, còn không ném thử một chút liền trực tiếp ăn?

"Đau." Phương Hàm cúi đầu nín thở, ngẫm trách hắn không nhắc nhở nàng trước.

Nàng hoàn toàn không ý thức được nét mặt cùng giọng điệu có bao nhiêu giống như đang làm nũng, vốn không giống quan hệ giữa thư kí với ông chủ hoặc giữa nha hoàn với thiếu gia.

Có điều, Kiều Bách Dung mong sao nàng ý lại vào hắn nhiều một chút, hiển nhiên sẽ không mở miệng nhắc nhở.

"Được, được, là ta sai, mở miệng ra cho ta coi nào?" Hắn dỗ khê.

Giọng nói như dỗ tiểu hài tử kia đã làm cho Phương Hàm khôi phục lại một chút thần trí (tinh thần + trí tuệ), bỗng phát hiện cử chỉ của mình lúc nãy thật sự có chút mất mặt, ngay sau đó khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, cúi đầu không nói từ bỏ nhìn chén chè kia.

Kiều Bách Dung lắc đầu, lấy bát trong tay nàng đi, "Nhìn chén chè làm gì, sao không dùng ngọc thiện đi?"

Đồ ngọt yêu thích bị lấy đi, Phương Hàm lập tức lấy lại tinh thần.

Đôi mắt - tha thiết nhìn chén chè kia bị chuyển qua cái bàn khác, tâm nàng quýnh lên, đang muốn nói cái gì, Kiều Bách Dung lại mở miệng trước.

"Chờ nàng ăn đồ ăn cùng cháo này xong, mới cho uống chè."

Nàng tức khắc sụp đổ cúi mặt xuống, "Cháo rất nóng a."

"Nàng có thể chờ nguội rồi lại ăn cũng không sao."

"Đợi thêm nữa, băng trong chè sẽ tan mất..." Nàng hơi không cam lòng.

"Như vậy cũng tốt, đại phu nói nàng không thể ăn băng thường xuyên được." Kiều Bách Dung không động dậy.

Hai người đã đồng giường cộng chằm hai năm rồi, thân thể nàng như thế nào hắn rất rõ ràng. Tuy thường ngày hay chạy nhảy, nhưng kinh nguyệt lại không đều, không phải không mời đại phu đến khám và chữa bệnh, bốc thuốc cho nàng, nàng cứ chê thuốc đắng, làm thế nào cũng không chịu uống, kết quả là mỗi khi nguyệt sự đến đều than đau, lăn lộn trên giường.

Mà Kiều Bách Dung cũng thật không rõ, thường ngày hắn không phải là người dễ thỏa hiệp, thế nhưng mỗi khi nàng khóc lóc cầu xin vài câu, sẽ lại theo ý nàng? Ai, nha đầu kia chắc chắn là khắc tinh của hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 3

Mất thấy cò kè mặc cả thế nào cũng không được, Phương Hàm đành phải miễn cưỡng dùng bữa, ăn cháo.

Thấy nàng ngoan ngoãn như vậy, Kiều Bách Dung mới động đũa.

"Đúng rồi, hiện tại là giờ gì rồi?" Phương Hàm đột nhiên hỏi.

Nàng không nghĩ mình ngủ lại ngủ lâu như vậy, buổi chiều còn có việc phải làm đó!

"Giờ Mùi rồi, sao thế?" (khoảng 13 - 15 giờ)

Phương Hàm vội vàng cầm túi công văn của mình, mở lịch làm việc tự chế ra xem, "Ôi trời, buổi chiều hôm nay thiếu gia còn phải đi Mai gia thôn một chuyến mà!"

Kiều Bách Dung lơ đãng nói: "Không vội, ngày mai tranh thủ qua đó xem chút là xong thôi."

"Ngày mai?" Nàng phiền não cắn đũa, cầm lịch làm việc mở trang tiếp theo, "Nhưng ngày mai thiếu gia còn phải bàn chuyện buôn bán với ông chủ Triệu nữa mà! Các ngài mỗi lần bàn chuyện đều rất lâu, chỉ sợ không rảnh tới Mai gia thôn đâu."

Thay ông chủ thu xếp cũng kịp thời nhắc nhở lộ trình, là việc một thư kí nên làm.

"Vậy ngày mốt đi là được rồi."

"Nhưng mà ngày mốt cũng có..."

Kiều Bách Dung dứt khoát vờn tay, lập tức tịch thu lịch làm việc của nàng, "Ăn cơm thì không được xem này nọ."

Thực tế hẳn không chịu nói thôi, bình thường hẳn đi đâu cũng đều dẫn nàng theo, hôm nay nếu thân thể nàng không khỏe, hẳn cũng không muốn đi, dù sao trong thư phòng cũng có rất nhiều công việc cần hẳn xử lý.

Phương Hàm bĩu môi. Quên đi, đại boss thấy không quan trọng thì không quan trọng vậy, dù sao nàng cũng chỉ là một viên chức nhỏ thôi mà.

Hai người cứ như vậy lẳng lặng từ từ thưởng thức ngọt thiện.

Chỉ chốc lát sau, bên ngoài truyền đến một trận tiếng bước chân, tiếp theo, một tiểu nha hoàn khoảng chừng mười ba, mười bốn tuổi từ cửa thư phòng đi vào, sợ hãi nói: "Nhị thiếu gia, phu nhân cần dặn, mời ngài đêm nay đến Lan Huyền viên dùng bữa."

Lan Huyền viên là sân trong viện của Kiều lão gia cùng Kiều phu nhân Đỗ thị.

(Kiều gia có 2 vị phu nhân là Đỗ thị (vợ cả) và Dương thị (mẹ ruột của nam chính))

"Nói với mẫu thân, ta bề bộn nhiều việc, không rảnh đi qua." Kiều Bách Dung nghĩ cũng không nghĩ thuận tiện nói luôn.

Hắn cùng người nhà này không có tình cảm gì đáng nói, nhất là với vị mẹ cả - vốn là tiểu thư quan gia kia lại chưa hề cho hắn một mặt hòa nhã nào. Hắn sợ dĩ bây giờ còn nuôi dưỡng cả nhà này, chỉ là hy vọng bọn họ không có việc gì dừng đến làm phiền hắn, nếu có thể, tốt nhất là đừng gặp mặt.

Hắn đã rất lâu không cùng cùng mẫu thân trên danh nghĩa đó ăn một bữa cơm rồi, lúc này đột nhiên gọi hắn qua, chắc chắn không phải chuyện tốt gì.

"Nhị thiếu gia, phu nhân muốn nô tì nhất định phải mời được thiếu gia qua đó một chuyến!" Tiểu nha hoàn kia co rúm lại nói: "Phu nhân còn nói, nếu nô tì ngay cả chuyện này cũng làm không xong, sẽ dùng côn đánh..."

"Vậy có liên can gì đến ta?" Nữ nhân kia muốn đánh chết trăm ngàn nô bộc cũng không phải chuyện của hắn, đến lúc đó làm phiền đến hắn, ngay cả mua nô bộc mới cũng không cho bà ta.

"Nhị thiếu gia, ngài nên đi một chuyến đi, chẳng qua là ăn một bữa cơm thôi, không cần phải làm khó hạ nhân." Nhìn vẻ mặt sợ hãi của tiểu nha hoàn kia, biết rõ tính nết của Kiều phu nhân, Phương Hàm có chút không nỡ, khuyên nhủ hắn.

Kiều Bách Dung trừng mắt nhìn nàng, tức giận nói: "Nếu hôm nay bà ta sai người đến muốn ta nhảy vào hố lửa (chỗ chết), ta không nhảy bà ta liền đánh chết nha hoàn kia, nàng cũng muốn khuyên ta nhảy sao?"

"Ách..." Phương Hàm choáng váng, đành phải nói: "Vậy vẫn là mời phu nhân tự mình nhảy đi."

Nàng là dựa vào boss của nàng, ở Kiều gia mới có địa vị như hiện nay, nếu Kiều Bách Dung có chuyện gì, nàng cũng xong đời rồi, cho nên phải chết cũng là Kiều phu nhân chết.

Phương Hàm nhận xét như vậy rõ ràng là muốn lấy lòng hắn.

Dù sao cả Kiều gia, cũng chỉ có nàng dám quang minh chính đại cùng hắn xem thường các chủ tử khác của Kiều gia mà thôi.

Đương nhiên, Kiều Bách Dung cũng không biết, thật ra là vì Phương Hàm đến từ thời đại coi trọng nhân quyền, dù trở thành nha hoàn cả đời, trong lòng đối với cái gọi là chủ tử vẫn không cung kính bao nhiêu - ấy, Kiều nhị thiếu tửt nhiên là ngoại lệ rồi, hắn chính là đại boss lớn nhất của nàng nha, lấy lòng ông chủ tuyệt đối là chuyện cần làm à!

"Được rồi." Kiều Bách Dung tâm trạng tốt, khó có được lòng từ bi, nói với tiểu nha hoàn kia: "Nói với mẫu thân, ta buổi tối sẽ qua đó một chuyến."

Đây không phải bữa tiệc tốt, điều này từ lúc Kiều Bách Dung quyết định đến Lan Huyền viên đã đoán được.

Chẳng qua hắn trái lại không nghĩ tới, hắn mới vừa ngồi xuống, ngay cả khuôn mặt của người nhà Kiều gia còn chưa nhìn rõ, Kiều phu nhân đã vội vàng mở miệng.

"Bách Dung, con năm nay cũng không còn nhỏ nữa rồi thì phải?"

"Cũng tạm tạm." Kiều nhị thiếu tử ung dung nói: "Mẫu thân cùng phụ thân đều còn trẻ, ta có chỗ nào đã già rồi sao?"

Lời này lập tức làm Kiều phu nhân giận xanh cả mặt.

Kiều Bách Dung cũng không để ý tới, làm bộ như không thấy được, ánh mắt nhìn qua người nhà Kiều gia đang ngồi đây cùng hắn huyết mạch tương liên lại không có chút tình cảm gì.

Được, tốt lắm, đều đến đông đủ, xem ra buổi tối hôm nay sẽ rất thú vị đây.

Thật ra, Kiều Bách Dung đã sớm biết được Kiều phu nhân tìm hắn tới làm cái gì rồi.

Kiều gia ở thế hệ của hắn có bốn tử hai nữ (4 con trai, 2 con gái), trong đó đại ca năm nay hai mươi lăm tuổi, đã thành thân nhiều năm, chỉ là Tam đệ cùng Tử đệ so với bọn hắn nhỏ hơn nhiều, Tam đệ năm nay mười bảy, Tử đệ gần mười ba.

Còn về hai vị tiểu thư, chị lớn so với hắn lớn hơn 1 tuổi, không chỉ đã xuất giá, cũng đã sinh hai đứa con rồi, bên nhà chồng cũng không tệ lắm, còn nhị tiểu thư dù chưa xuất giá, cũng đã mười lăm tuổi rồi, vừa đúng tuổi kết hôn.

Đầu năm nay coi trọng thứ tự cấp bậc lớn nhỏ, huynh tỷ phía trên chưa thành thân, đệ muội phía dưới không thể vượt qua.

(ý là: anh chị chưa kết hôn, thì em không được kết hôn trước)

Tam thiếu gia là do thiếp của Kiều lão gia sinh ra, Kiều phu nhân cũng không quá để ý, nhưng tứ thiếu gia và nhị tiểu thư đều là do nàng sinh ra, nhất định hy vọng bọn họ có thể thuận lợi kết hôn.

Kiều phu nhân mặc dù mặc kệ hôn sự của Kiều Bách Dung, nhưng hắn là nhị ca, một ngày hắn chưa thành thân, con gái của bà ta cũng không thể kết hôn được, đây mới chính là chuyện bà lo lắng.

Có điều, Kiều Bách Dung dĩ nhiên sẽ không nghe lời như vậy, Kiều phu nhân càng muốn nhắc đến, hắn càng làm ra vẻ không biết, tự mình gấp ăn đầy bụng, cũng không nói tiếp, không chút để ý đến Kiều phu nhân khen ngợi chất nữ (cháu gái) hoặc ngoại sinh nữ (cháu ngoại gái) của bà ôn lương hiền thực bao nhiêu. (người hiền lành, có đạo đức)

Sau đó Kiều phu nhân nổi giận, dứt khoát buông đũa nói thẳng: "Bách Dung, mấy năm trước người nói bận bịu việc buôn bán, không rảnh thành thân, nhưng hiện giờ mày đã hai mươi hai tuổi, nếu không thành thân còn thể thống gì?"

Thấy bà ta không hề quanh co lòng vòng nữa, nói thẳng ra luôn, Kiều Bách Dung cũng không tiếp tục theo bà ta vòng vèo nữa, chậm rãi nói: "Mẫu thân, muốn thành thân cũng phải tìm được đối tượng thích hợp đã chứ, cũng không thể tùy tiện tìm một người môn đăng hộ đối là được, đến lúc đó thể diện gia đình không yên thì làm sao bây giờ?"

"Bách Dung, sao lại nói chuyện với mẫu thân như vậy?" Kiều lão gia cau mày giận dữ.

"Lẽ nào con nói không đúng sao?" Hắn cố ý vô tình liếc nhìn Kiều phu nhân cùng Kiều lão gia, "Và lại đối với con mà nói, môn đăng hộ đối cũng là vấn đề nha? Lấy tiểu thư quan gia, chỉ sợ gia đình bên đó chê con không học vấn, không nghề nghiệp, cả người đầy mùi tiền; nếu lấy con gái nhà thương nhân, chỉ lo phụ thân cùng mẫu thân thế nào cũng lại chường mắt."

"Kiều Bách Dung!" Bị đâm trúng chỗ đau, Kiều lão gia tức giận, đập bàn đứng lên.

"Ai nha, xin lỗi, con từ trước đến nay quen nói lời thật, trong thời gian ngắn phải nghĩ một đằng nói một nẻo, thật đúng là nói không nên lời." Kiều Bách

Dung vẫn ung dung nhìn sắc mặt lão cha càng trở nên xanh tím. "Như vậy đi, tháng sau tiền tiêu hàng tháng của mỗi người tăng lên mười lượng, cách bày tỏ xin lỗi của con tốt chứ!"

"Ngươi, ngươi..." Kiều lão gia quả là bị nghịch tử này làm cho tức giận đến hộc máu, nhưng câu nói "Lão tử mới không thèm tiền của ngươi" lại không nói nên lời, bởi vì ông thật đúng là rất muốn số tiền này.

Dù sao mục đích của bọn họ cũng không thực hiện được, Kiều Bách Dung quyết định giữ lại chút thái độ tốt, tránh bọn họ giận quá sinh bệnh, khiến hấn phải mời đại phu, lại không có lời.

"Đêm nay cứ như vậy đi, con còn có việc khác cần xử lý, về trước vậy." Nói xong, hấn không chút do dự đứng lên, đi trực tiếp ra ngoài.

Nữ nhân này (Kiều phu nhân) rõ ràng xem thường hấn mà, rồi lại nhìn bạc của hấn đồ cả mắt (đồ mắt vì ganh tị, đố kỵ), mới vội vả đem người trong nhà đưa cho hấn, hấn cũng không phải ngốc tử, sao có thể đại đột nhận?

Muốn kiểm soát hôn sự của hấn? Hừ, theo cách nói của nha đầu kia thì đừng nói cửa, ngay cả cửa sổ cũng không có!

Hấn có lẽ nên trở về trò chuyện cùng nha đầu kia, còn hơn thú vị hơn ăn cơm cùng những người này.

Phuong Hàm tự xưng là thư kí riêng của Kiều Bách Dung, bởi vậy đa số thời gian đều cùng hấn như hình với bóng, nhất là hai năm trước cũng không biết mơ hồ thế nào lại bị hấn lừa lên giường, sau đó lặng lẽ từ "Tiểu thư kí" thăng cấp thành "Tiểu tình nhân", hai người lại sớm chiều sống chung, nhanh chóng không khác gì cặp sinh đôi dính liền vậy.

Hôm nay, hiếm khi ông chủ tham dự gia yến (tiệc gia đình), nàng bỗng dưng có hơn một đêm rảnh rỗi, nên sử dụng cho tốt mới được.

Thật ra Phuong Hàm cũng biết Kiều phu nhân đột nhiên mời boss của nàng ăn cơm, chắc là không có chuyện gì tốt rồi, từ ba năm trước, khi nàng mới được sự tin tưởng của Kiều Bách Dung, Kiều phu nhân liền có ý đồ phái người đến lôi kéo nàng, còn hứa cho thù lao hậu hĩnh.

Khi đó, nàng nhìn thuyết khách đó, nhân nhặt hỏi một câu: "Phu nhân có thể cho ta điều kiện tốt hơn so với Nhị thiếu gia cho ta sao?"

Sau đó đối phương liền xấu hổ, sờ sờ cái mũi rồi đi.

Đùa à, hôm nay nếu nàng là thân tín của Quách đồng, mà có người dựa vào Quách đồng kiểm com ăn lại dự định mua chuộc nàng, muốn nàng giúp người đó hại Quách đồng, người ngu ngốc mới đáp ứng ấy.

Nàng yêu tiền sẽ không rời bỏ boss mới phải chứ? Kiều nhị thiếu có năng lực cho nàng nhiều hơn những gì Kiều phu nhân có thể cho nha, nàng cũng không phải ngu ngốc à.

Phải biết rằng, muốn sinh tồn ở khe hở, chỗ dựa bên cạnh là rất quan trọng đó nha.

Bởi vậy, đêm nay boss một mình đi tới chiến trường, nàng chỉ có thể chúc phúc cho hấn thôi.

Kế tiếp, Phuong Hàm đầu tiên là vui sướng ăn một châu điểm tâm, điều mà mọi khi Kiều Bách Dung tuyệt đối không cho phép, gồm bốn dạng điểm tâm, hai loại chè ngọt cho bữa tối, sau đó lại làm một thùng nước ấm, rồi ngâm mình tắm rửa.

Ai, tắm thật thoải mái nha, buổi sáng quá gấp gáp, chỉ vội vàng lau qua, khiến nàng hôm nay cảm thấy cả người khó chịu.

Đương nhiên rồi, cũng bởi vì quan hệ của nàng cùng boss nên mới có đặc quyền này, điều này chứng minh tâm quan trọng của chỗ dựa bên cạnh.

Ngay lúc nàng đang ngâm nga bài hát quen thuộc, một bên vui vẻ tắm, không hề báo trước, đột nhiên một bàn tay từ sau lưng nàng, mò vào trong nước.

Nàng ngẩn ngơ, còn không kịp thét lên, liền nghe thấy phía sau truyền đến tiếng thở dài.

"Biết trước trở về có thể nhìn thấy mỹ nhân tắm, ta sẽ không ở Lan Huyền viên ăn thêm hai chén cơm rồi."

"Nhị, nhị thiếu gia..." Hấn hấn hấn.... Tay hấn đang sờ chỗ nào vậy?

Tuy đã sớm bị xem hết, nhưng bị tập kích thế này vẫn làm cho Phuong Hàm vừa thẹn, vừa vội.

"Ngoan, đừng nhúc nhích." Kiều Bách Dung dễ dàng đẩy tay nàng đang ngăn trước ngực ra, làm cho nàng dựa vào người hấn, nửa ngồi bên cạnh thùng tắm

Nàng không thể không nói, thân thể này phát dục không tồi nha, nhìn ra hấn là ngực cỡ E, so với cỡ A bản chính của nàng thì lớn hơn nhiều. Đương nhiên, điều này không thể không tính công của Kiều nhị thiếu được, dù là thuốc bổ hay là mát xa...

Nhưng vừa nghĩ đến thân thể này mới mười sáu tuổi đã bị hấn sờ soạng ăn sạch rồi, nàng liền nhịn không được mắng: "Ngươi là tên Lolicon!" Ngay cả cô gái vị thành niên cũng xuống tay được a!

Tuy nói rằng thời đại này, mười bốn, mười lăm tuổi kết hôn là chuyện bình thường, nhưng nàng vẫn rất khó chấp nhận.

"Hử?" Kiều Bách Dung đã quen việc thỉnh thoảng nàng lơ miệng nói những câu mà hắn nghe không hiểu, thật ra cũng không thật sự muốn biết đáp án như thế nào, lực chú ý của hắn toàn bộ đặt ở trên ngực mềm mại thơm ngát của nàng rồi còn đâu.

Àch, hắn sẽ không thật sự muốn ở trong này làm cái gì đó chứ? Nàng nhất thời nóng nảy, "Chờ một chút, quần áo của thiếu gia... Như vậy sẽ bị ướt đó..."

Kiều Bách Dung như rồng mảy khiêu khích, cười nói: "Ồ, ướt à? Ướt đúng lúc nha."

Phuong Hàm cứ như tú tài gặp bình vậy, đành bất lực.

May mà hôm nay tâm tình hắn hình như không tệ, rất nhân từ, "Hắn Hàn nếu không quen ở chỗ này, chúng ta đổi chỗ khác cũng được."

Nói xong, hắn nhẹ nhàng đem nàng ôm lấy, đi thẳng đến giường.

Ngay lúc ngã xuống giường, Phuong Hàm theo bản năng định chạy trốn, đáng tiếc rất nhanh đã bị hắn ngăn lại.

Kiều Bách Dung con người đen, di chuyển lên xuống nhìn nàng, nàng đã quá quen thuộc ánh mắt này, dục hỏa thiêu đốt.

Nếu là trước kia, nàng có thể nhượng bộ, ôm ờ mặc hắn càn quấy, nhưng nhớ lại chuyện tối qua hắn cố ý dày vò nàng gần chết, nàng nghĩ lại phát sợ.

"Nhị thiếu gia, hôm khác đi? Thiếp đau..." Nàng dùng vẻ mặt uất ức nhìn hắn, giả bộ đáng thương tranh thủ sự đồng tình.

Trên thực tế nàng cũng thật sự cảm thấy có chút đau, đêm qua, một đêm miệt mài, hơn nửa buổi sáng còn làm một hồi nữa, thể lực nàng vốn không tệ cũng chịu không nổi đâu nha.

Trong khoảnh khắc trước khi mệt quá mà ngất đi, trong đầu nàng chỉ có ý niệm duy nhất là - nói cái gì sẽ không ức hiếp nàng nữa, nam nhân trên giường quả nhiên đều không đáng tin!

Hai ngày liên tục không ngủ đủ giấc, đồng hồ báo thức sinh lý vang lên cũng không kêu Phuong Hàm dậy nổi nữa.

Vì thế đợi nàng nạp điện xong, khởi động máy lần nữa, thì mặt trời đã lên cao rồi, mà nam nhân bên cạnh cũng không thấy bóng dáng.

Nhận thức này làm cho Phuong Hàm kinh hãi, đem mấy con sâu ngủ cuối cùng dọa chạy mất.

Ác, không phải chứ, nàng là thư kí đặc lực của đại boss lại có thể nghỉ việc sao?

Tuy nói rằng tiểu tình nhân ít nhiều cũng có chút đặc quyền, nhưng Phuong Hàm vẫn cảm thấy tự hào về chức vụ tiểu thư kí của mình, đi làm muộn, thậm chí nghỉ việc, điều này nàng tuyệt đối không làm đâu!

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 4

Hắn cũng thực đáng giận, khi rời giường lại không tiện thể kêu nàng dậy, làm hại hình tượng thư kí hoàn mỹ ba năm qua của nàng toàn bộ bị phá hủy.

Phuong Hàm vội vã tung chăn xuống giường, hai chân hư nhược, hoàn toàn không đứng được, nàng đành phải chập vọt trở lại giường ngồi xuống.

Được rồi, chí ít nàng cũng có thể tự an ủi, nàng không phải là nghỉ việc nha, mà là "bị thương vì việc công", có thể đứng lý hợp tình xin nghỉ phép.

Lúc này, nàng đột nhiên nghe thấy tiếng nói ngoài cửa phòng, vì thế vội vàng cầm cái chăn bên cạnh bao lấy chính mình.

Theo đó một bóng người di chuyển tới bình phong, nhìn thấy nàng đã tỉnh, lập tức cười nói: "Phuong Hàm tỷ tỷ, đã tỉnh rồi?"

Đó là một tiểu nha hoàn đáng yêu, Phuong Hàm nhìn thấy nàng, mới thờ phào nhẹ nhõm, trả lời lơ mơ, "Ừ".

Tiểu nha hoàn này là do Kiều Bách Dung phái tới hầu hạ nàng, tên là Lục Hòa, là một cô gái lanh lợi đáng yêu, đối với chuyện của nàng cùng Kiều Bách Dung cũng không nhiều chuyện, giúp nàng giảm bớt rất nhiều phiền phức.

Nhưng vì bình thường Phuong Hàm đều đi theo Kiều Bách Dung, mà đại boss lại không thích nữ nhân khác tới gần - trừ nàng, cho nên thật ra số lần

nàng nhìn thấy Lục Hòa cũng không nhiều lắm.

"Phương Hàn tỷ tỷ có đói bụng không? Có muốn ăn chút gì trước không?"

Phương Hàm đang suy nghĩ, "Giúp ta chuẩn bị nước ấm trước đã." Nàng rất đói bụng, nhưng càng muốn tắm rửa trước.

"Dạ." Lục Hòa ngoan ngoãn gật đầu.

"Đúng rồi, boss... Ách, ý ta là nhị thiếu gia đâu?"

"Nhị thiếu gia sáng sớm đã đi ra ngoài rồi, nói là đi bàn chuyện buôn bán, có lẽ buổi tối mới có thể trở về. Thiếu gia nói thân thể Phương Hàn tỷ tỷ không khỏe, hôm nay cứ ở trong phủ nghỉ ngơi cho tốt là được."

"Ồ." Phương Hàm trả lời, nghe được Kiều Bách Dung đi ra ngoài bàn chuyện làm ăn lại không muốn nàng đi theo, đáy lòng có tư vị không nói nên lời.

Ai, nàng sẽ không bị huấn luyện thành tính cách thể thao quá mạnh chứ, có suy nghĩ nghĩ ngơ lung tung rồi sao?

Nhân lúc Lục Hòa đi ra ngoài chuẩn bị nước ấm, Phương Hàm mệt mỏi ngã lại trên giường, bắt đầu suy nghĩ tại sao trong lòng mình lại cảm thấy mất mát kỳ lạ.

Thật ra, lúc ban đầu nàng cố gắng bám theo Kiều nhị thiếu, chỉ là vì muốn có những ngày tốt đẹp thôi. Tuy nàng đem hết tâm lực (tâm tư + sức lực) đặt lên công việc, nịnh bợ lấy lòng vị đại tư bản cổ đại này, không dám nghĩ tới lúc ở cùng hắn có cái gì đó đồng thời nảy sinh, dù sao lúc trước nàng sinh trưởng (sinh ra + lớn lên) ở thời đại khác, nữ nhân có thể thăng tiến không cần phải dựa vào thân thể.

Nhưng hiện tại nghĩ lại, với giá trị con người, diện mạo,... của Kiều Bách Dung, không có chỗ nào không phải là hình mẫu của người đàn ông độc thân hoàng kim, càng miễn bàn nơi đây có nhiều kỹ viện cao cấp, thời đại cho phép tình nhân cùng những hành vi phong lưu khác, mà hắn lại có thể phát huy bốn chữ "Không gần nữ sắc" một cách vô cùng nhuần nhuyễn. Khụ! Đương nhiên là ngoại trừ nàng nha.

Tuy gả cho hắn nhất định không thể tránh khỏi những vấn đề lộn xộn về pháp quyền, nhưng nhìn mối quan hệ giữa hắn với lão gia, phu nhân, không cần nghĩ cũng biết, đến lúc đó một khi có tranh cãi, hắn chắc chắn không cần phân biệt tốt xấu đứng về lão bà.

Hơn nữa tiền tài trong nhà đều nằm trong tay hắn, người nhà Kiều gia này công suất não đủ lớn, nên chắc sẽ không muốn quá ồn ào.

Hồngбет, sao nàng càng nghĩ càng cảm thấy Kiều Bách Dung là đối tượng kết hôn lý tưởng thế này? Phương Hàm càng nghĩ càng kinh hãi.

Lại nói, hai người đã đồng giường cộng chằm hơn hai năm rồi, vì sao trước đây nàng chưa từng nghĩ gả cho hắn? Thật sự là do kiếp trước kết cục yêu đương quá đáng sợ, nàng một lần bị răn cấm, mười năm sợ dây thừng ư?

Phương Hàm buồn rầu lại hoang mang, cắn chặt.

Vội lại, nói tới nói lui, nàng chưa biết có nên gả cho hắn hay không, hắn nghĩ như thế nào về nàng đây?

Tuy nàng biết thân phận mình thấp hèn, lúc này lại muốn hắn thú (lấy, cưới) nàng làm vợ, nhưng trong hai năm nay, nàng không có công lao cũng có khổ lao, hắn lại không hề có ý muốn đưa nàng lên làm tiểu thiếp hoặc là thông phòng... Chắc đầu năm nay sẽ không vì chú ý đến nhu cầu sinh lý của ông chủ cũng là trách nhiệm của thư ký này chứ?

Phương Hàm rất chán nản, giận chính mình khi không lại đột nhiên nghĩ nhiều như vậy, hại trái tim nàng càng thêm rối rắm.

"Phương Hàn tỷ tỷ, nước ấm đã chuẩn bị rồi, tỷ muốn tắm chưa?"

"Được." Nàng lấy lại tinh thần, lập thức đứng dậy. Ngô, vẫn còn rất đau nha!

Có lẽ vẻ mặt của nàng vận vẹo quá mức, Lục Hòa vội vàng chạy lại đỡ nàng.

"Cảm tạ." Phương Hàm cũng lười che giấu những dấu hồng hồng tím tím trên người mình, dù sao cả Kiều gia không ai không biết quan hệ của nàng cùng Kiều nhị thiếu.

Sau khi có thể ngâm mình trong nước ấm, nàng thở dài.

"Phương Hàn tỷ tỷ, tỷ chắc là đã đói bụng rồi đúng không? Muốn ăn cái gì, muội đi báo nhà bếp chuẩn bị cho tỷ?"

Phương Hàm chợt nghĩ đại boss không ở nhà, không ai quản nàng ăn cơm nữa, cảm thấy kích thích, "Ta muốn ăn chè Bát Bảo, đậu hủ hạnh nhân..."

Nàng còn chưa nói hết, Lục Hòa liền ngắt lời nàng.

"Tỷ tỷ, nhị thiếu gia nói, tối hôm qua tỷ đã ăn nhiều đồ ngọt lắm rồi, cho nên hôm nay chỉ có thể ăn như vậy sau khi đã ăn xong bữa tối thôi."

"Vây..." Ô ô, bọn họ đã cố gắng làm việc cả đêm, còn không cho nàng ăn chút điểm tâm đã thèm, có hơi quá đáng rồi không?

Nàng muốn đổi việc, đổi ông chủ, không biết bây giờ còn kịp không ta?

Trong lúc đang mê man, Phương Hàm tuy cảm thấy toàn thân mỏi mệt, nhưng khi nàng cảm giác bên cạnh có động tĩnh, vẫn cố gắng mở mắt ra.

"Nhị thiếu" nàng đưa tay giữ chặt y phục nam nhân đang ở bên giường.

Nhưng Kiều Bách Dung chỉ nhẹ vuốt tóc nàng, "Nàng ngủ thêm chút nữa đi."

"Chờ chút đã!" Phương Hàm bắt chập thân thể đau nhức, vội vàng trên giường ngồi dậy. Hành động vội vàng này lập tức khiến đùi nàng bủn rủn, dẫn tới nàng kêu lên một tiếng.

Kiều Bách Dung lúc đầu ngẩn người, lập tức hơi nhíu mày, "Gấp cái gì?"

"Thời gian không còn sớm, thiếp cũng nên đứng lên..." Nàng ngo ngoáy muốn xuống giường.

Bởi vì người nào đó vừa mới đòi hỏi vô độ, làm hại nàng buổi sáng đều không đứng dậy được, mỗi khi tỉnh lại, đã không thấy bóng dáng bên cạnh đâu nữa, làm nàng cảm thấy đặc biệt không làm tròn bổn phận thư kí của hần rồi.

"Không cần, chỉ cần nghỉ ngơi cho tốt là được." Kiều Bách Dung thân nhiên cắt ngang lời nàng.

"Hôm nay thiếu gia có hẹn với các quản sự của cửa hàng..." Nàng muốn ghi biên bản hội nghị nha!

"Không có gì quan trọng đâu, nàng ngủ tiếp cho đủ là tốt rồi." Hần nói ngắn gọn, rồi cầm quần áo mặc vào, liền xoay người rời đi.

Phương Hàm trừng mắt nhìn bóng dáng hần, trong lòng có chút lo lắng, vốn đang cực kì buồn ngủ cũng giảm bớt phần nửa.

Nàng mơ hồ cảm giác được, từ sau ngày Kiều Bách Dung bỗng nhiên bị kêu đi Lan Huyền viên, hần có chút không giống lúc trước nữa.

Thái độ của hần đối với nàng rõ ràng đã thay đổi, nhưng đột nhiên điều chỉnh "Nội dung công tác" của nàng.

Lúc trước tuy bọn họ mỗi đêm đều ngủ cùng giường, nhưng nàng không phải mỗi đêm đều phải "Tăng ca", hầu hết thời gian, nàng cảm thấy mình thật giống như cái gối ôm trên giường của hần.

Nhưng gần đây không hiểu vì sao, Kiều Bách Dung bỗng nhiên gần như mỗi ngày đều bắt nàng phải "Tăng ca", hơn nữa không tiết chế giống như trước, nàng thường xuyên khóc xin tha thứ mới bằng lòng thả người.

Sau đó, sáng hôm sau nàng ngủ dậy muộn, hần luôn hào phóng cho phép nàng nghỉ ngơi đủ rồi mới đi làm. thậm chí cho phép nàng nghỉ cả ngày.

Nghỉ cả ngày đương nhiên là chuyện tốt, nhưng Phương Hàm lại thấy hơi buồn phiền.

"Ai!" Nàng thở dài, mạnh mẽ cử động thân mình có chút hư nhược xuống giường, chậm chậm thay quần áo.

Ba năm nay, nàng luôn tự cho mình là thư kí của Kiều Bách Dung, tuy rằng bọn họ là quan hệ giữa ông chủ và thư kí rõ ràng không "Thuần khiết", nhưng lúc đầu nàng thấy rằng giường và vãn vãn là thứ yếu thôi.

Dù sao thời đại nô bộc không có nhân quyền này, lúc trước nếu nàng đã quyết định theo Kiều nhị thiếu, đương nhiên sẽ không khờ dại nghĩ sẽ không phát sinh loại sự tình này.

Nhưng trước đây nàng vẫn cho rằng mình cùng những nha hoàn muốn lên giường với chủ tử không giống nhau, nàng có giá trị lớn đối với Kiều Bách Dung, nên vẫn có thể hiệp trợ (giúp đỡ) hần xử lý công sự hiệu quả.

Nhưng khoảng thời gian này, thái độ của hần đối với nàng, phát triển theo chiều hướng càng ngày càng giống "Kim chủ VS tình nhân không danh phận", điều này làm Phương Hàm nảy sinh cảm giác nguy hiểm nghiêm trọng.

Tuy nói Kiều Bách Dung gần đây đối với nàng tốt hơn trước kia rất nhiều, nhưng từ cái nhìn lịch sử, loại sự tình này trên cơ bản rất khó lâu dài được, đặc biệt là đối với loại con nhà giàu như Kiều nhị thiếu.

Nếu nàng thật sự trở thành tình nhân của hần, một ngày nào đó nàng trở nên già yếu, vô dụng, hần rất có thể sẽ không cần nàng nữa.

Hơn nữa về phương diện khác mà nói, Kiều Bách Dung cho nàng nghỉ cả ngày, giảm bớt phần lớn công việc thư kí của nàng, phải chăng cũng đại biểu cho hần đã dần dần không cần thư kí như nàng nữa rồi?

Nghĩ đến đây, động tác Phương Hàm đột ngột ngừng lại, bất an đứng lên.

Không được, nàng không thể để cho loại sự tình này phát sinh, nàng không muốn trở nên không tồn tại trong lòng hần nữa!

Phương Hàm không biết vì sao lại lo âu như thế, chỉ là không hy vọng loại sự tình này phát sinh thôi.

Nàng bằng tốc độ nhanh nhất rửa mặt chải đầu xong, thậm chí cũng không kịp ăn sáng, liền vội vàng chạy đến thư phòng.

Khi Phương Hàm mang theo bao công văn chạy ào vào thư phòng, phát hiện các quản sự đều đã tới cả rồi, những người này đã quen thấy nàng chờ sẵn ở thư phòng từ sớm, hiện giờ lại hấp tấp chạy vào như vậy, có bao nhiêu tò mò chứ.

Nhưng nàng không đếm xỉa tới những người đó, chỉ là có chút căng thẳng nhìn về phía ông chủ.

Tiếp đó, nàng phát hiện sắc mặt Kiều Bách Dung vô cùng bối rối.

"Nàng tới đây làm gì?" Hắn nhíu mày trừng mắt nhìn nàng.

Phương Hàm bị hắn trừng mắt thấy có chút mất mát, cùng oan ức, "Thiếp, Thiếp đến làm biên bản a..."

Nghe vậy, lòng mày Kiều Bách Dung cau lại càng sâu, giọng nói không tốt, "Ta không phải đã bảo nàng không cần đến đây rồi sao?"

Phương Hàm không nghĩ hắn sẽ hung dữ với mình, lúc trước hắn chưa bao giờ mắng nàng nha.

Nàng đầu tiên là bị sốc, sau đó bỗng cảm thấy cả người ớn lạnh từ trong xương cốt, toàn thân lạnh lẽo.

Chẳng lẽ hắn thật sự không cần nàng nữa rồi? Nàng vô ý nhìn bốn phía, nhìn thấy ánh mắt mọi người hình như đều thông cảm nhìn nàng.

Nàng chỉ cảm thấy cổ họng khô khan, thật lâu mới miễn cưỡng nói được mấy chữ, "Nhị thiếu gia, thiếp..."

Không nghĩ tới Kiều Bách Dung lại trực tiếp cắt ngang lời của nàng, "Nàng còn không trở về phòng đi?"

Thân thể Phương Hàm không nhịn được lung lay, không dám nói cái gì nữa, nhanh chóng cúi đầu, xoay người bước nhanh rời khỏi thư phòng.

(Sau đây là suy nghĩ của KBD, đừng nghĩ oan cho anh tội nghiệp ☹)

Sao nàng lại đến đây?

Khi Kiều Bách Dung nhìn thấy Phương Hàm chạy vào, vẻ mặt ngay lập tức trầm xuống.

Ban nãy hắn rõ ràng đã nói nàng nằm nghỉ thêm chút nữa, tối hôm qua nàng chỉ ngủ có hai canh giờ, lúc này miễn cưỡng chống đỡ cái gì nữa chứ?

Hắn rất không vui, vì vậy nói chuyện cũng sẽ không khách sáo nữa.

Nhưng khi nhìn bộ dáng như bị đá kích của nàng, hắn lại càng tâm phiền ý loạn.

Gần đây, tâm tình Kiều Bách Dung không tốt chút nào.

Từ sau ngày dự gia yến bị buộc kết hôn, hắn liên ý thức được bất luận mình có tình nguyện hay không, thực tế vẫn phải thành thân, nhưng không vì Kiều gia, cũng phải vì mẫu thân đã mất suy nghĩ.

Và lại hắn hần hần lộn trong thương trường, ngày nào chưa thành thân, ngày đó liền có vô số người muốn đưa người vào trong nhà hắn, những năm gần đây hắn đã vô cùng phiền chán rồi.

Nhưng muốn kết hôn với ai cũng là vấn đề lớn.

Có ví dụ của mẫu thân, Kiều Bách Dung tuyệt đối không có khả năng chấp nhận hôn nhân sắp đặt, đặc biệt là hôn nhân gắn liền với quyền lợi.

Hắn yêu cầu không cao, chẳng qua là muốn lấy người tri kỷ, cùng hắn tính tình hòa hợp, mà lại có biện pháp ứng phó với những nữ nhân trong phủ này, khi hắn đem điều kiện này nhìn trái nhìn phải, người phù hợp duy nhất rõ ràng chỉ có Phương Hàn thôi.

Nha đầu kia từ vài năm trước đã đi theo hắn, hai người ở chung cũng rất vui vẻ, nhưng hắn cũng biết rõ, bất luận hắn uy hiếp lợi dụng như thế nào, Kiều gia tuyệt đối không có khả năng đồng ý cho hắn lấy người vợ có xuất thân nha hoàn đâu.

Bởi vậy, Kiều Bách Dung mặc dù thuận lợi chặn được miệng của phụ thân cùng mẹ cả, nhưng tâm tình vẫn có chút phiền muộn, đêm đó trở về phòng liền nhìn không được đem tức khí phát tiết toàn bộ lên người Phương Hàn, cũng làm cho hắn dậy sớm hơn lúc trước, còn nàng lần đầu tiên ngủ dậy muộn.

Khi sáng hôm sau hắn tỉnh dậy đã thấy nữ nhân vẫn ngủ say bên cạnh, nhớ tới hai người đã đồng giường hơn hai năm rồi, hắn lại rất ít khi sáng sớm nhìn thấy gương mặt say ngủ của nàng, có thể thấy được bình thường nàng có bao nhiêu vất vả, đột nhiên có chút đau lòng.

Vì thế trong lòng Kiều Bách Dung càng quyết định, ngoài điều kiện chọn thê (vợ) trước đó ra, còn có điều kiện hạng nhất "Không thể làm cho Phương Hàn chịu ủy khuất".

Mà trừ lần đó ra, hắn cũng bắt đầu giảm bớt công việc cho nàng, không muốn nàng mệt mỏi nữa.

Không nghĩ tới nha đầu kia lại có thể không cảm kích, vẫn như trước liều mạng ôm đồm mọi việc, vừa nghe nói hấn không cho nàng công tác liên lo lắng không thôi, như vừa rồi còn lộ ra bộ dạng giống như con dâu nhỏ vậy, tựa như là bị hấn khi dễ, làm cho hấn hận không thể đem nàng bế lên giường, làm cho nàng ngoại trừ chiều cố nhu cầu chuyện phòng the với hấn ra, cái gì cũng đừng làm.

"Ông, ông chủ?"

Đại khái là Kiều Bách Dung trừng ánh mắt nhìn ngoài cửa tàn nhẫn quá mức, khi hấn vì tiếng kêu của người khác mà quay lại, phát hiện mọi người trong phòng run sợ nhìn hấn.

"Khụ! Tôi nói ông chủ..." Quân sự quyết tâm khá lớn, do dự mở miệng: "Cho dù Phuong Hàm cô nương đã làm sai chuyện gì, ngài hãy nhìn những năm gần đây nàng không có công lao cũng có khổ lao, tha thứ cho nàng đi."

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Có người khởi xướng, những người còn lại đều lên tiếng.

"Đúng vậy, đúng vậy, Phuong Hàm cô nương tuổi còn nhỏ, lại là một cô nương, da mặt rất mỏng, mặc kệ nàng ấy phạm sai lầm gì, ngài làm mặt lạnh với nàng ấy trước mặt chúng tôi, chắc chắn làm nàng ấy rất đau lòng."

Nhìn thấy các quân sự này bày chùy bát thiết (chỉ nhiều người cùng nói lên quan điểm) khuyên hấn, Kiều Bách Dung không khỏi bắt đầu hối hận, hấn vừa rồi có phải hay không rất hung dữ với nàng, nếu không những người này sao lại giống như đều nghĩ nàng phạm sai lầm lớn gì, liệu mình vì nàng cầu tình (xin tha thứ) chứ?

Chẳng qua, đồng thời cảm thấy hối hận, trong lòng hấn lại có cảm giác không đúng lắm, lúc nào thì nữ nhân của hấn lại phải nhờ người khác thay nàng cầu tình?

Những người này mới không biết hấn để ý nàng bao nhiêu đâu!

Vì thế, trong lòng Kiều Bách Dung đối với việc xin lỗi Phuong Hàm có vài phần tức giận cùng lo âu, nghị sự sáng hôm nay cùng các quân sự qua loa, sau đó hấn bỏ lại mọi người, càng không quay đầu lại mà rời đi.

Nhưng khi Kiều Bách Dung vội vàng chạy về phòng, lại chỉ nhìn thấy Lục Hòa đang nhân lúc hấn không ở đó sắp xếp lại phòng, không gặp được người trong suy nghĩ.

Lục Hòa nhìn thấy hấn thì hoảng sợ, vội vàng cúi đầu lên tiếng "Nhị thiếu gia", trong lòng lại nói thầm sao hôm nay hấn trở lại sớm như vậy, bọn họ còn chưa thu dọn xong đâu.

Trong phủ ai cũng biết nhị thiếu gia rất không thích nha hoàn gần người, lúc trước đều do gã sai vặt bên người xử lý mọi chuyện, cho đến hai năm trước Phuong Hàn tỷ tỷ phá lệ, quy củ (thói quen) này mới thay đổi.

Nhưng nhị thiếu gia vẫn không thích nhìn thấy nha hoàn các nàng như trước, bởi vậy các nàng nếu muốn làm việc gì, đều phải nhân lúc chủ tử không ở đó nhanh chóng làm cho xong.

Có điều lúc này Kiều Bách Dung cũng không rảnh so đo việc Lục Hòa xuất hiện trong phòng của hấn, chỉ bình tĩnh hỏi: "Phuong Hàn đâu?"

"Ách..." Lục Hòa do dự trả lời, "Phuong Hàn tỷ tỷ hiện tại chắc đang ở trong phòng của nàng thì phải?"

"Nàng trong phòng?" Kiều Bách Dung ngẩn người, mới nghĩ đến Lục Hòa nói chính là phòng được phân phối cho nha đầu Phuong Hàn.

Hơn hai năm nay mỗi đêm Phuong Hàn đều ngủ trong phòng hấn, hấn đã quên mất việc này.

Hơn nữa, hấn thậm chí không biết phòng nàng ở đâu. Nghĩ đến đây, sắc mặt Kiều Bách Dung càng khó nhìn.

"Đúng vậy, nhị thiếu gia có muốn nô tì đi gọi Phuong Hàn tỷ tỷ tới không?" Lục Hòa có chút chờ mong hỏi, mong sao nhân cơ hội này rồi đi.

Tuy bề ngoài không hề nghĩ muốn lên giường với nhị thiếu gia, trở thành nha hoàn thứ hai sau Phuong Hàn, nhưng cũng rất rõ ràng hấn đối với nha hoàn các nàng có bao nhiêu không kiên nhẫn, cũng chưa từng để gần bao giờ.

Ngoài Phuong Hàn tỷ tỷ, những người khác muốn được vào phòng kia quả thật là si tâm vọng tưởng (hy vọng hão huyền).

"Không cần, người trực tiếp đưa ta đi tìm nàng." Trong đầu hiện ra khuôn mặt nhỏ nhắn khiếp sợ mắt nhắm lúc này, Kiều Bách Dung vội vã muốn nhanh chóng nhìn thấy nàng, ngay cả thời gian đi qua đi lại cũng không muốn chờ nữa.

"VẬY..." Lục Hòa có chút chần chừ, đưa chủ tử đến chỗ ở của hạ nhân rõ ràng không hợp quy củ a, chẳng qua nghĩ đi nghĩ lại, trong phủ tất cả không phải do nhị thiếu gia định đoạt sao, hẳn thích đi chỗ nào ai dám ngăn cản chứ? Vì vậy nàng rất nhanh nói ngay: "Nhị thiếu gia mời đi theo nô tì."

Kiều Bách Dung đi phía sau Lục Hòa, rất nhanh liền đi vào chỗ ở của Phương Hàm.

Nàng là đại a đầu bên cạnh hắn, bởi vậy nàng có hẳn một gian phòng, không cần chen chúc cùng người khác.

Có điều là, khi nhìn thấy căn phòng nhỏ đơn sơ kia, Kiều Bách Dung vẫn không thể không cau mày.

Hắn Hàn của hắn sao lại ở nơi như thế này? Dù nàng bình thường đều ngủ cùng hắn, nhưng nhìn đông nhìn tây nơi này, vẫn làm hắn không hài lòng.

Vì thế hắn ngăn không cho Lục Hòa lên tiếng gọi nàng, phát tay bảo Lục Hòa rời đi, tự mình thẳng tắp đi đến gian phòng nhỏ đó, đẩy cửa đi vào.

Phương Hàm tất nhiên không bao giờ tưởng tượng được, mới trước đó nàng còn làm ông chủ đại nhân nổi giận, không chỉ vội vàng chấm dứt hội nghị, mà còn trực tiếp chạy đến đây tìm mình.

Do đó, khi nàng nghe thấy tiếng mở cửa, còn tưởng là Lục Hòa sau khi quét dọn xong rồi tới tìm nàng chứ, không ngờ đầu tiên nói: "Lục Hòa, người tới thật đúng lúc, mau tới nhìn giúp ta xem cái này nên làm thế nào đi!"

Kiều Bách Dung không nói gì, chỉ đi đến bên nàng, sau đó nhìn thấy trong tay nàng đang cầm... ách, vải bố?

Hắn hơi hơi nhướng mày.

"Lục Hòa yêu quý, giúp ta đi mà, ta may vá không được..." Phương Hàm vừa nói vừa ngẩng đầu chờ mong, lại nhìn thấy rõ người trước mặt thì bị dọa nhảy dựng, suýt chút nữa cắn trúng lưỡi, "Nhị, nhị thiếu gia? Chẳng lẽ chàng sao lại...."

Đánh chết nàng cũng không nghĩ ra tại sao nam nhân vốn đang họp lại đột ngột xuất hiện trong phòng nàng thế này, còn có bộ dạng rất bình thường nữa chứ.

Nàng còn chưa quên vừa rồi mới bị hắn mắng đó nha.

Kiều Bách Dung lại không để ý tới ngạc nhiên của nàng, chỉ nhanh tay đoạt lấy đồng vải bố lộn xộn nàng đang cầm, nghiên cứu một hồi lâu mới chậm rãi nói: "Không ngờ nữ hồng (may vá, thêu thùa,...) của nàng lại kém đến như vậy."

Bình thường thấy nàng thông minh lanh lợi, học một biết mười, giống như cái gì cũng không làm khó được nàng, không nghĩ tới nhược điểm của nàng lại là nữ hồng, hơn nữa xem ra không phải kém bình thường đâu.

Kiều Bách Dung rất bất ngờ, lại cảm thấy có chút buồn cười.

Phương Hàm đầu tiên là ngẩn ngơ, sau đó thẹn quá hóa giận nhảy qua, một tay cầm lấy vải bố cướp về, "Chàng, chàng sao có thể đột nhiên chạy vào phòng thiếp, còn nhìn lung tung đồ của thiếp nữa?"

Nàng tức giận, thở hổn hển, hoàn toàn đem khái niệm chủ tớ trên dưới ném đầu mất, không khách khí rống to.

May vá luôn luôn là huyết tử (điểm yếu) của nàng, lúc ở kiếp trước nếu có tiết học, chỉ cần là có bài tập khâu vá, nàng đều nhờ người khác làm giùm, bởi vì nàng mà tự làm chắc chắn làm không được.

Người đem uyên ương thêu thành con vịt, lão hổ thêu thành mèo, so với còn nàng lợi hại hơn gấp ngàn lần, ít nhất các nàng thuê cái gì người ngoài cũng còn có thể nhìn ra được hình dáng.

Nàng cũng không hiểu, rõ ràng chỉ là một cây kim, một sợi chỉ, tại sao ở trên tay nàng cũng chỉ có thể làm ra một mớ hỗn độn thôi thế? Đừng nói thêu hoa văn gì đó, ngay cả khâu vết rách trên quần áo đơn giản thế mà còn chưa được đây.

Kiều Bách Dung nhìn nàng liếc mắt một cái, "Nàng xác định phòng cùng đồ vật này nọ là của nàng sao?"

Phương Hàm thất thần (choáng váng, không nói nên lời), lúc này mới nhớ giờ đây Phương Hàm đã ký văn tự bán thân làm nha hoàn rồi, tất cả nàng có đều thuộc về chủ tử, chứ nói vào phòng của nàng, cầm đồ vật của nàng, thích làm gì thì làm, đều là do chủ tử quyết định cả.

Nàng nhìn Kiều Bách Dung, đột nhiên cảm thấy rất uể oải, rất mệt mỏi.

Ở thời đại này, xuất thân của một người quyết định cả đời của người đó, bất luận nàng có cố gắng như thế nào đi nữa, bên ngoài nở mày nở mặt (ý chỉ sự thành công) ra sao đi nữa, đều mãi mãi không thay đổi được thân phận nô lệ này.

Nàng còn tưởng rằng địa vị của mình không thể thay thế được, hóa ra trong mắt Kiều Bách Dung vẫn chỉ là một nô bộc hèn mọn mà thôi.

"Dạ, nhị thiếu gia, tất cả của nô tì đều là của ngài, đâu có phòng cùng vật phẩm nào là của mình chứ?" Phương Hàm tự giấu nói, đem quần áo định vá lại kia nhét vào tay Kiều Bách Dung, toàn thân mệt mỏi ngồi lại mép giường.

Những ngày khó khăn thế này, từ trước đến giờ vĩnh viễn không thể thay đổi được rồi. Phương Hàm chỉ cảm thấy mất hết can đảm, thậm chí còn nghĩ, nếu chết lại một lần nữa, không biết có cơ hội trở lại thế giới nàng đã sinh trưởng hơn hai mươi năm kia được không?

Kiều Bách Dung vốn chỉ thuận miệng nói thế thôi, không nghĩ rằng nàng lại phản ứng kịch liệt như vậy.

Nếu nói lúc trước ở trong thư phòng, bộ dáng nàng đáng thương như một nàng dâu nhỏ làm hấn cảm thấy có chút áy náy cùng không muốn, thì bộ dáng tuyệt vọng hiện giờ của nàng càng làm cho ngực hấn đau gần như không thể hít thở được.

"Ta chỉ nói thế thôi, những đồ vật đã cho nàng, tất nhiên sẽ không lấy lại rồi." Hấn nói ra có chút khó khăn.

Hấn có thói quen làm chủ tử, cũng chưa từng giải thích lời nói và việc làm của mình với người nào cả, nhưng giờ phút này hấn lại càng không muốn nhìn nàng thương tâm khổ sở.

Phương Hàm nhẹ nhàng lắc đầu, "Không, nhị thiếu gia nói không sai, là nô tì không biết rõ thân phận, đã quên bản thân mình là ai, tự cho mình là không thể thay thế được."

Kiều Bách Dung không khỏi nhú mày.

Hấn không thích nàng nói ra những lời tự ti cùng bất đắc dĩ (cam chịu) như vậy.

Hấn biết Phương Hàm thông minh và tự tin lắm, cho dù miệng cứ gọi nhị thiếu gia, luôn giả bộ trông có vẻ khiêm tốn, nhưng hấn nhìn thấy được cặp mắt đó luôn rõ ràng ánh lên vẻ giao hoạt, thông minh, nàng thể hiện sự kính cẩn cũng không phải thật tâm mà ra.

Rõ ràng chỉ là một nha hoàn mà thôi, nhưng nàng dường như không cảm thấy bản thân thua kém người khác, hơn nữa trong đầu luôn có những suy nghĩ cổ quái (kỳ lạ), luôn hấp dẫn ánh mắt của hấn.

Như vậy đúng là nữ tử độc nhất vô nhị (có 1 không 2), làm hấn cảm thấy không giống những người khác.

"Nàng biết rõ ta chưa bao giờ nhìn nàng như vậy mà." Hấn trầm giọng nói.

"Đó là do nhị thiếu gia thiện tâm, nô tì lúc trước quá ỷ lại nhị thiếu gia thiên vị mình mà làm trái quy củ (phép tắc)." Nàng cúi đầu nói.

"Đủ rồi." Kiều Bách Dung quát khẽ, "Phương Hàm lúc trước to gan lớn mật đi đâu mất rồi? Nàng luôn nói nô tì, bổn phận, nếu là muốn chọc giận ta, nàng thành công rồi đó."

Nên cùng hấn ngã bài không? Phương Hàm thở dài, cảm thấy rất mệt mỏi, "Nhị thiếu gia, nếu có ngày ngài chán ghét thiếp, sẽ vứt bỏ thiếp sao?"

"Nàng nói bậy bạ gì đó?" Kiều Bách Dung không thích nàng nói như vậy, hấn chưa từng nghĩ tới có ngày mình sẽ chán ghét nàng cả.

"Công việc của ngài càng ngày càng không cần thiếp nữa rồi, thiếp không biết bản thân mình còn có thể được ngài sủng ái bao lâu nữa đây." Cuối cùng nàng vẫn là nói sợ hãi trong lòng ra.

Kiều Bách Dung trừng mắt nhìn về mặt tùy khuất lại mang biểu tình không cam lòng của nàng, cổ lửa giận trong lòng không biết tại sao tan thành mây khói, thậm chí nhịn không được nở nụ cười. "Nàng dám nói ra những lời này, không phải đang ý vào dung túng của ta sao?"

Nô bộc bình thường nào dám nói với chủ tử như vậy đâu? Nhưng mà như vậy rất tốt, đó mới là Phương Hàm hấn biết chứ.

Hấn đột nhiên cúi người, bắt chắp kính ngạc của nàng, đem cả người nàng ôm chặt vào trong ngực.

"Nhị, nhị thiếu gia?" Nàng lại càng sợ hơn.

"Đưa ngọc, sao không hỏi xem ta nghĩ như thế nào?" Hấn than nhẹ.

Không biết là giọng nói hấn vẫn ôn nhu, vẫn là cái ôm ấm áp, Phương Hàm chợt thấy lo lắng cùng bất an mấy ngày nay đều tan biến hết.

Có lẽ hấn nói đúng, nàng xác định đều do ỷ vào dung túng cùng sủng ái của hấn mà cấu kình, nô tài bình thường nào dám làm giống nàng như vậy a?

Chỉ sợ trong tiềm thức nàng đã hiểu được điều đó, trong mắt Kiều Bách Dung, nàng chắc chắn không phải là một nô bộc bình thường, cho nên mới có thể không lo ngại gì như vậy.

Phương Hàm an tâm không ít, ngoài miệng vẫn nói: "Thiếp cùng lắm chỉ là một nô tì thôi, nào dám nghi ngờ việc làm của chủ tử chứ?"

"Đúng vậy, nàng chỉ dám trực tiếp cấu kình với ta thôi."

Phuong Hàm cũng cười, sau đó, nàng trầm mặt trong chốc lát mới hỏi: "Thế thì nhị thiếu gia, mấy ngày nay vì sao không cho thiếp đi theo ngài nữa?"

Kiều Bách Dung hừ lạnh, "Ta nuôi nhiều thuộc hạ như vậy, cũng không phải để ăn không ngồi rồi, không có lý gì mọi chuyện lại để nàng làm được."

Nàng nhìn hắn thật cẩn thận, "Cho nên nhị thiếu gia là không muốn thiếp vất vả?"

Kiều Bách Dung không trả lời vấn đề của nàng, chỉ nói: "Thật không rõ nàng vội vã đem mọi việc ôm vào mình như vậy làm cái gì."

Song Phuong Hàm biết, hắn nói vậy xem như là thừa nhận rồi. Nhớ lúc trước mình lại xuyên tạc (nghĩ sai lệch) tâm lòng tốt cùng săn sóc của hắn như vậy, chột dạ rất nhiều, nàng cũng cảm thấy rất cảm động.

"Nhị thiếu gia." Nàng vòng tay ôm thắt lưng hắn, "Ngài có lẽ không rõ, chúng ta làm nô tì thực ra không có cảm giác an toàn."

"Ta bên cạnh nàng ngược lại nhìn không ra đấy." Nàng luôn mang bộ dáng linh hoạt, thông minh, hắn thật đúng là không biết nàng vốn cũng cảm thấy bất an.

"Thiếp cũng ký văn tự bán thân làm nô bộc mà, sinh tử đều nằm trong tay chủ tử, có thể ngoại lệ sao? Phuong Hàm cười khổ, "Không nói dối ngài, mấy năm nay thiếp cố gắng như vậy, chính là hy vọng có thể được ngài tín nhiệm... Nhưng mà giờ đây ngài không muốn thiếp làm việc nữa, khiến thiếp cảm thấy rất sợ hãi."

"Chẳng lẽ trong mắt nàng, ta là loại chủ tử tùy ý đem hạ nhân bán ra khỏi phủ sao?" Hắn nheo mắt không hài lòng.

"Ngài đương nhiên không phải." Phuong Hàm vội vàng phủ nhận, cho dù trong lòng nàng thực sự nghĩ vậy, cũng không thể thừa nhận trước mặt hắn được, chỉ có thể áp ứng nói: "Nhưng trong Kiều phủ cũng không phải chỉ có một vị chủ tử là ngài thôi."

Như thế, tuy nói khế ước bán thân nằm trong tay hắn, chủ tử khác không có cách nào tùy tiện đem người bán đi, nhưng nếu trường bối, anh em của hắn, có ý chính nàng thậm chí đánh chết nàng, vậy đúng là khó đề phòng được.

Đương nhiên phuong pháp tốt nhất là hắn trả khế ước bán thân lại cho nàng, để nàng thoát khỏi thân phận nô lệ, nhưng hắn lại lo lắng nếu để nha đầu vô tâm vô phế này lấy lại khế ước bán thân, nói không chừng nàng liền rời đi ngay, khiến hắn tìm không thấy thì sao.

Với tính tình của nàng, chuyện này tuyệt đối vô cùng có khả năng à.

Vậy phải làm sao bây giờ đây? Nàng là người của hắn, đương nhiên không thể để người ta tùy tiện bắt nạt được, nhưng hắn cũng không muốn thả nàng đi.

Cuối cùng, Kiều Bách Dung cúi người hôn nhẹ lên trán nàng, hứa hẹn: "Việc này ta sẽ nghĩ biện pháp giải quyết, nàng cũng đừng nghĩ nhiều như vậy nữa."

Vào ban ngày, bởi vì bọn nha đầu đều đã ra ngoài làm việc rồi, bởi vậy trong phòng nha đầu bình thường không có người nào.

Nhưng vào buổi sáng, giờ phút này rõ ràng là lúc bọn hạ nhân bận rộn nhất, trong một gian phòng lại thấp thoáng có tiếng ngâm khẽ phát ra.

"Á - nhị thiếu gia, chàng nhẹ chút..." Hai tay Phuong Hàm chống đỡ trên bàn, khó khăn mở miệng.

Sự vui sướng quen thuộc chảy trong cơ thể, lại thêm cảm giác căng thẳng sợ bị phát hiện, khiến toàn thân nàng ửng hồng xinh đẹp.

Nàng đã cố gắng nhịn xuống, nhưng Kiều Bách Dung ở phía sau lại như có ý thách thức giới hạn của nàng, nam tính cường tráng ở trong cơ thể nàng rút ra đưa vào lúc sâu lúc cạn, cho dù nàng cắn môi, miệng vẫn không ngừng phát ra tiếng rên rỉ đứt quãng.

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Nam nhân này cũng không phải rất thích trả thù đó chứ! Phuong Hàm cúi đầu thở gấp, không nhịn được tự nhủ trong lòng.

Chẳng qua là mấy hôm trước, nàng không chịu nghe theo hắn mang đồ dùng cá nhân chuyển ra khỏi gian phòng ở thôi mà, không nghĩ tới hôm nay bị hắn bắt lại, mặc kệ mọi việc, trực tiếp trong phòng này muốn nàng.

Phải biết rằng vật liệu xây dựng nơi này rất kém nha, cách âm cực kì không tốt đó, bình thường chỉ cần phòng cách vách có âm thanh gì, đều có thể nghe được nhất thanh nhị sở (rõ ràng), nếu hiện tại có người tới gần, nhất định sẽ phát hiện ngay có người trong phòng đang làm việc gì...

Đáng ghét, nàng cũng không muốn phá vỡ ranh giới chủ tớ đâu? Ngay cả thiếp cũng không thể tự mình đuổi trượng phu ra khỏi phòng được, mà nàng chẳng qua chỉ là một nha hoàn không danh không phận, dựa vào cái gì có đặc quyền như vậy đây? Huống chi đặc quyền này với nàng một chút lợi ích cũng không có.

Hắn đột nhiên đâm vào chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng, Phuong Hàm kêu khẽ một tiếng, chân mềm nhũn, gần như đứng không được.

Kiều Bách Dung một tay đỡ lấy thắt lưng nàng, một tay bắt lấy ngực đầy đặn của nàng, tùy tiện vân vê chơi đùa.

Tư thế này độ khó không thấp, đặc biệt Kiều Bách Dung cao hơn nàng rất nhiều, làm hại nàng phải cố sức kiễng mũi chân mới có thể phối hợp, không lập tức mệt mỏi tê liệt.

Đáng tiếc thể lực hắn rất tốt, không chịu dễ dàng buông tha nàng, dù nàng làm nũng cầu xin tha thứ như thế nào cũng vô dụng, cho đến khi hoàn toàn tận hứng, mới hài lòng phóng thích trong cơ thể nàng.

Thực ra cảm giác cũng không tệ lắm. Kiều Bách Dung ăn no thỏa thích, nghỉ rất vừa lòng, bàn tay to mang mười phần ham muốn ôm quanh eo nàng, không muốn rời khỏi.

Hôm nay nha đầu này căng thẳng vô cùng, một mặt không muốn phối hợp, mặt khác lại hy vọng hắn nhanh kết thúc, bộ dáng giận mà không dám nói gì, ngấm ngấm chịu đựng đó đặc biệt đáng yêu, làm cho người ta càng muốn khi dễ nàng.

Lúc nhìn thấy nữ nhân trong lòng đang thờ hờn hờn không có sức, hắn bỗng thuận tay nâng mái tóc rối tung lên, cắn lên cổ nàng.

"A..." Trong lúc mệt mỏi mơ mơ màng màng, Phuong Hàm hoảng sợ, sau đó lật đật ngoẹo đứng lên, "Nhị thiếu gia, đừng cắn nơi đó..."

Khó ưa, nam nhân này là loài cầu sao? Cứ thích cắn nàng, nếu ở trên cổ lưu lại dấu vết gì, nàng làm sao gặp người đây? Năm nay lại không thịnh hành quần khăn lụa à!

Kiều Bách Dung cúi đầu nở nụ cười, ở bên tai nàng nói nhỏ: "Cũng được, nàng không muốn chuyển đi thì không chuyển đi vậy."

"Này... Chúng ta thu dọn đồ vật này nọ chuyển hết đi." Đùa à, tiếp tục để cho hắn không có việc gì liền chạy đến phòng này cùng nàng yêu đương vụng trộm sao? Nàng không phải ngu ngốc đâu.

Kiều Bách Dung vừa cười, vừa lôi kéo nàng cùng nhau ngồi xuống. Đương nhiên, hắn ngồi ghé dựa, còn nàng ngồi trên đùi hắn.

Phuong Hàm cảm thấy bồn chồn, lắc lắc thân mình muốn đứng lên, "Nhị thiếu gia, thiếp rất nặng..."

Tư thế này rất nguy hiểm, nàng rất sợ đợi lát nữa không cẩn thận làm người nào đó lại muốn 'súng phát hỏa'.

Thế nhưng hắn rõ ràng không hề muốn thả người, nàng xoay nhéo hồi lâu cũng không thoát ra được, trái lại cảm thấy phía sau mông nàng có cái gì đó nhô lên từ từ sưng to, nàng cuối cùng ý thức được phía sau là cái gì, lập tức sợ tới mức cứng đờ, cũng không dám ... lộn xộn nữa.

Chẳng qua, suy nghĩ một chút, Phuong Hàm đúng là vẫn còn không tình nguyện, nhìn không được mở miệng: "Nhị thiếu gia, tuy nói đồ vật này nọ của thiếp không nhiều lắm, nhưng ngài sắp thành thân rồi, như vậy... có thỏa đáng không?"

Kiều Bách Dung khẽ nhũn mày, "Nàng làm sao biết được ta sắp thành thân?"

Nghe ra trong giọng hắn mang chút bất mãn, nàng không khỏi cười khỏ, "Lúc phu nhân đưa rất nhiều bức họa nữ tử đến, thiếp sao lại không biết chứ?"

Huống chi nhị tiểu thư cùng tứ thiếu gia sớm đến tuổi kết hôn rồi, nàng tin rằng Kiều phu nhân nhất định dùng mọi cách cưỡng ép Kiều Bách Dung nhanh chóng kết hôn.

Ôi, rõ ràng sớm biết hai người thân phận chênh lệch xa nhau, hắn không có khả năng lấy nàng, hơn nữa trước đây nàng cũng không cho rằng bản thân đối với hắn ngoài "Ông chủ", "Kim chủ" hoặc "Cùng giường" ra còn có quan hệ gì, nhưng mà khi nghĩ đến hắn lấy nữ nhân khác, nàng lại vẫn cảm thấy vô cùng mất mát khổ sở.

Phuong Hàm không có cách nào lừa mình dối người (tự lừa dối mình), giả vờ phần đau lòng kia là do không quen, hoặc do sợ chủ mẫu làm lung lay địa vị của nàng mà thôi.

E rằng lúc đầu nàng muốn lợi dụng thân phận cùng năng lực của Kiều Bách Dung, để đảm bảo bản thân có thể bình yên sinh sống trong đại trạch này, cũng là lúc nàng đã yêu hắn rồi đi?

Phuong Hàm thật ghét bản thân không cốt khí như vậy.

Kiều Bách Dung cười lạnh một tiếng, "Vậy cũng phải xem ta có đồng ý hay không."

Có lẽ rất hy vọng hắn nhanh chóng thành thân, Kiều phu nhân lúc này chọn nữ tử xuất thân đều không tệ lắm, nhưng hắn cũng không thể mặc cho người khác sắp đặt được, để Kiều phu nhân thay hắn tìm nữ nhân, hắn thà tình nguyện tìm biện pháp khác thuyết phục phụ thân đồng ý để hắn lấy Phuong Hàm còn hơn.

Trên thực tế, hán quả thực làm như vậy, trước đó vài ngày, chuyện hán âm thầm an bài (bí mật sắp đặt) đã bắt đầu có tin tức rồi, có lẽ chỉ cần đợi thêm một thời gian ngắn nữa sẽ có kết quả.

"Chàng là thiếu gia Kiều gia, cuối cùng cũng phải thành thân thôi." Phuong Hàm cứng ngắc nói.

Lời này nói là nói cho hán nghe, không bằng nói là nói cho chính nàng nghe.

Nàng không thể lựa chọn xuất thân, thôi thì bảo vệ cho tốt tâm của mình vậy? Sớm thấy rõ sự thật, chờ khi hán kết hôn, nàng mới có thể ít bị thương tổn.

"Hàn Hàn, ta sao có cảm giác nàng đang ghen tị vậy?" Kiều Bách Dung đột nhiên cười khế.

Phuong Hàm ngăn người, lập tức buồn bực xấu hổ nhảy thoát khỏi hán. "Ai, ai ghen tị! Thiếp nói thiếp mới sẽ không ăn dấm chua đâu, nhị thiếu gia là trời mà, nhị thiếu gia muốn kết hôn với ai thì lấy người đó, nô tì đâu có tư cách ghen chứ?"

Lại có thể tức giận đến nỗi ngày cả hai chữ "Nô tì" cũng nói ra luôn? Kiều Bách Dung nhìn bộ dáng nhón nhác, buồn cười của nàng, rất có lương tâm phối hợp với nàng, không cần nói thực ra biểu hiện của nàng rõ ràng là ăn dấm chua mười phần rồi.

Ai., ai bảo hán không thương nữ nhân khác, lại đặc biệt thích nữ nhân trong ngoài không đồng nhất này chứ?

"Yên tâm, ta đảm bảo sẽ không làm cho Hàn Hàn chịu ủy khuất đâu." Kiều Bách Dung bất ngờ đưa tay ôm lấy nàng.

Phuong Hàm cúi đầu trừng mắt nhìn vẻ mặt nam nhân cười cười, khuôn mặt xinh đẹp đỏ bừng.

Hai người ở chung hơn ba năm rồi, nhưng nàng vẫn thường cảm thấy mình không hiểu được hán.

Nam nhân này có tiền, có thân phận địa vị, bộ dạng lại tốt, ở thời đại này thấy thế nào cũng là có nuôi vài tình nhân, đừng nói hán còn là con cháu nhà làm quan.

Thế nhưng những năm gần đây, bên người hán cũng chỉ có nha hoàn là nàng thôi.

Nàng sau lưng lén mắng hán tồi tệ, nhưng thực ra trong lòng rất rõ ràng, hán hao tổn bao nhiêu tâm tư sủng nàng, dung túng nàng, cuối cùng tập thành thói quen không phân lớn nhỏ của nàng.

Ngày nào đó hán thật sự cưới vợ, nàng lo lắng không phải là chủ mẫu sẽ tìm nàng gây chuyện, mà là lo hán sẽ bị người khác chỉ trích là sủng thiếp diệt thê.

Nghĩ như vậy, giọng nói Phuong Hàm không khỏi dịu dàng không ít, tay vỗ nhẹ lên người hán, "Nhị thiếu gia, thiếp thừa nhận khi biết ngài muốn thành thân có chút khó chịu... Nhưng thật ra thiếp cũng hiểu bản thân cơ bản không có tư cách buồn bực, ghen tị. Ngài là thiếu gia của Kiều gia, dù thế nào cuối cùng cũng phải thú thê tử (lấy vợ) môn đương hộ đối, nhất thiết đừng vì thiếp, một nha hoàn không biết tốt xấu này mà làm lỡ mất chung thân đại sự.

Kiều Bách Dung yên lặng nghe lời nàng nói, rốt cục hiểu được mình vì sao luôn không thể thả nàng đi được.

Mấy năm nay, hán nuông chiều nàng có hơi tùy hứng, nhưng nàng vẫn vừa thông minh lại vừa vô cùng biết nguyên tắc.

Trong lòng nàng ranh giới đó được vạch cực kì rõ ràng, một khi có chuyện vượt qua ranh giới, nàng sẽ tuyệt đối không làm.

Lúc trước hán vì yêu thích sự thông minh cùng tài hoa của nàng, cho phép nàng ở trong Kiều phủ quyền hạn cực lớn cùng tự do, nhưng nàng vẫn tuân thủ nghiêm ngặt bốn phận, chưa bao giờ quá lạm dụng quyền hạn này. Tựa như lúc này nàng nghĩ đến việc hán sắp thành thân, dù rằng trong lòng khổ sở, nhưng không chút nào giống những sủng thiếp trong gia đình khác mà hán biết, dùng cái chết đe dọa xin hán lấy nàng.

Có lẽ đây cũng là lí do hán vẫn sẵn lòng chiều chuộng nàng. Hán cảm thấy được, dựa vào kiến thức cùng tài trí của nàng, không nên chỉ làm một nha hoàn thôi.

Hán không cần lấy người vợ môn đương hộ đối cùng hán tương kính như tân (tôn trọng nhau như khách), càng luyến tiếc khiến cho Phuong Hàm ngay cả thiếp thất cũng không được, không vào từ đường (nhà thờ tổ tiên) được.

"Nàng yên tâm, ta đã nói che chở cho nàng, ta nhất định làm được." Kiều Bách Dung nói lời ấm áp an ủi nàng.

"Sủng thiếp diệt thê là không đúng đâu." Phuong Hàm rầu rĩ nói.

Những lời này của nàng lại khiến Kiều Bách Dung cười ra tiếng lần nữa.

"Ta có chừng mực mà." Hán nâng tay nàng hôn lên.

Xem ra, việc đã an bài trước đây, cần đẩy nhanh tiến độ hơn nữa mới được.

Kiều Bách Dung rất nhanh phát hiện, hán rõ ràng đánh giá cao sự kiên nhẫn của Kiều phu nhân.

Kiều phu nhân thấy hấn đối với những người bà chọn luôn không tỏ ý kiến, không khởi có chút nóng vội, sau cùng mời vài nữ tử trẻ tuổi diện mạo xinh đẹp từ nhà mẹ đẻ của bà đến làm khách trong phủ mấy ngày.

Phải biết rằng, người bên ngoài cùng người trong Kiêu phủ nhìn Kiêu Bách Dung hoàn toàn khác nhau.

Với người bên ngoài mà nói, Kiêu nhị thiếu xuất thân tốt, tuổi trẻ đầy triển vọng, bộ dáng lại tuấn tú, trong mắt của đa số nữ tử hoàn toàn là người tốt nhất để chọn làm hôn phu, thậm chí ngay cả thân phận không phải là con cả cũng là một ưu thế.

Mẫu thân Dương thị của hấn là bình thê của Kiêu lão gia, bởi vậy cũng được xem là con trai trưởng, nhưng vì không phải là đứa con cả, lại không phải do Kiêu phu nhân sinh ra, sau này ở riêng nhất định có thể sống độc lập rồi, không cần cùng cha mẹ ở chung, giảm bớt được phiền toái việc con dâu phải hầu hạ ba bữa cho mẹ chồng.

Lại thêm, trong tay Kiêu Bách Dung nắm giữ tài phú khổng lồ từ của hồi môn của mẫu thân Dương thị của hấn, cho dù sau này khi ở riêng hấn mang tất cả đi, không để lại cái gì cũng là chuyện hợp lý thôi, hấn có tiền, có thân phận, có năng lực tự mình lo liệu việc nhà như vậy, tuyệt đối là 'kim quy tề' (con rể vàng, triệu phú) dù đốt đèn lồng cũng khó tìm được.

Trên thương trường thì khỏi phải nói ai không biết Kiêu nhị thiếu kiêu ché bản thân rất nghiêm khắc, chẳng những không xã giao nói chuyện ở nơi giá trắng, thậm chí trong phòng một thiệp thất cũng không có, nhiều nhất chỉ nghe nói có nha hoàn thông phòng, thân là nam nhân, có lẽ có người cảm thấy hấn đang giả thanh cao, nhưng cũng không thể phủ nhận hấn là một ứng viên tốt cho vị trí con rể.

Bởi vậy khi Kiêu phu nhân mở miệng mời khách, cha mẹ của những cô gái đó cùng các nàng đều phấn khởi mãi, lập tức đóng gói hành lý chuyển vào Kiêu phủ.

Lúc này Kiêu phủ thật náo nhiệt, trong khoảng thời gian ngắn đều có thể nghe thấy tiếng nói oanh yến khắp nơi, ngoài hành lang lúc nào cũng có thể thấy được xiêm áo mềm mại đủ màu sắc, ngay cả không khí cũng không bay hết được mùi son phấn.

"Hắt xì!" Phương Hàm lại hắt hơi lần nữa.

Ôi, kiếp trước nàng đối với các loại tinh dầu miễn cảm nghiêm trọng, sau tới cổ đại thể chất vẫn không cải thiện được, vẫn chịu không được mùi son phấn nồng đậm đó.

Mấy ngày nay, số lần nàng hắt hơi còn nhiều hơn so với năm năm, mắt cùng mũi đều hồng toàn bộ, giống hệt con thỏ vậy.

"Lại khó chịu à?" Đang ngồi trước bàn xử lý công việc, Kiêu Bách Dung lập tức nâng đầu nhìn nàng, nhìn sắc mặt không phải tốt lắm, "Phòng này của chúng ta các nàng ta chưa hề đi vào mà." Sao còn có thể khiến nàng không thoải mái như vậy?

"Mấy ngày nay gió lớn, có lẽ là bị gió thổi tới thôi." Phương Hàm không còn cách nào khác, từ trong lòng lấy ra một cái khăn tay mới.

Ai, không có giấy vệ sinh đúng là phiền phức mà, hại nàng gần đây cứ mỗi ngày đều mang theo bên mình hơn mười cái khăn tay.

"Hừ, lại có thể có tiền nhân rồi để chiêu đãi khách, xem ra nên giảm bớt chi phí của Lan Huyền viên mới được."

Vốn vị kia ở Lan Huyền viên muốn mời khách đến trong phủ ở mấy ngày hấn không xen vào, cũng không muốn quản, nhưng không nên làm Hàn Hàn của hấn không thoải mái.

Kiều Bách Dung càng nghĩ càng bất mãn. Bình thường hấn thà ủy khuất chính mình cũng không nỡ để nàng chịu chút thương tổn nào, bà ta lại giờ trò, làm hại nàng khó chịu nghiêm trọng như vậy.

Phương Hàm chớp mắt mấy cái, sau ba giây, quyết định mình vẫn là đừng làm trung thần thì hơn, đừng khuyên can đại boss thay đổi ý niệm âm hiểm trong đầu.

Dù nàng vốn không cho rằng bản thân là người tốt, bị hại dị ứng thành cái dạng thể này, nàng không thể dưới tình huống như vậy còn ham mê làm YY biện hộ thay đổi phương.

Với lại được rồi, nàng thừa nhận nàng ham hư vinh, thấy Kiêu Bách Dung bệnh vực mình như vậy, nàng chỉ cảm thấy rất vui mà thôi, sao còn quan tâm "Tình địch" như thế nào làm gì chứ?

"Hắt xì! Hắt xì!" Không biết có phải là vui quá hóa buồn hay không, Phương Hàm đột nhiên cảm thấy mũi ngứa ngứa, lại điên cuồng hắt xì liên tục.

Kiều Bách Dung lập tức giãn dử, đứng dậy muốn gọi người đến giải quyết việc này, lại nghe thấy bên ngoài truyền đến một trận la hét.

"Nhị vị tiểu thư, nơi này là thư phòng của nhị thiếu gia, không thể làm loạn a!" Người đang vội và ngăn cản chính là Ngô Hàng.

Tiếp đó một giọng nữ xa lạ vang lên, "Người đã biết ta là biểu tiểu thư, liền không phải là người ngoài rồi, nhị biểu ca sẽ không tức giận với muội muội đâu."

Ngô Hàng không nói gì, hấn không thể nói thẳng rằng dù là cô của các nàng cũng không thể tự ý đi vào thư phòng của nhị thiếu gia nữa là. Ngay cả Kiêu

phu nhân cũng không được phép, hai vị biểu tiểu thư không biết từ đâu đến này cũng không ngoại lệ đâu.

Cũng không hiểu các nàng làm cách nào mà có thể tránh các thủ vệ bên ngoài vào được đây, khi nhị thiếu gia cùng Phương Hàn cô nương ở trong thư phòng, bình thường không cho phép hạ nhân lạ mặt tới gần, không ngờ là hần tinh mắt phát hiện có điều không thích hợp mới truy hỏi, thành linh không biết nên làm thế nào giữ hai vị tiểu thư này đây.

Kiều Bách Dung trong lòng đang phát hỏa, phát hiện có người lên chịu chết, cũng không chờ Ngô Hằng nói gì nữa, trực tiếp hô: "Ai bên ngoài đó?"

Ngô Hằng vừa nghe chỉ biết hồng bét rồi, hần rất hiểu chủ tử, nếu nhị thiếu gia không lên tiếng, đó là ngầm có ý cho phép hần tự mình xử trí, nhưng hiện tại nhị thiếu gia đã mở miệng, chứng tỏ việc này chắc là muốn ồn ào lớn rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

"Nhị biểu ca!" Hai cô gái ăn mặc đẹp mắt lập tức vui vẻ chạy đến, đang định nhắc chân sải bước vào trong thư phòng, lại bị Kiều Bách Dung ngăn cản.

"Dừng, các ngươi đứng ở chỗ này, không được bước thêm bước nào nữa." Hần nghiêm mặt lạnh lùng nói.

Chẳng trách vừa rồi Hàn Hàn khó chịu như vậy, hóa ra hai người này là đầu sỏ gây ra, hần đương nhiên không cho phép các nàng vào thư phòng rồi.

"Nhị biểu ca, huynh đây là có ý gì chứ?" Cô gái đi ở đằng trước thoi cười, với vẻ mặt điềm đạm đáng yêu (đồng nghĩa: quyến rũ) nhìn hần.

"Ai là nhị biểu ca của ngươi?" Kiều Bách Dung lạnh lùng nói: "Ta cũng không biết các ngươi."

"Nhị biểu ca sao lại có thể nói như vậy chứ?" Cô gái vẻ mặt khiếp sợ, "Muội là Đổ Thập Ngũ Nương đây mà, mấy năm trước muội cùng Thập Thất muội đã tới Kiều phủ..."

"Ta không quen người nhà họ Đổ, các ngươi đừng tùy tiện lôi kéo kết thân (bắt quàng làm họ)."

Kiều Bách Dung bị bắt gọi Đổ thị một tiếng mẫu thân cũng đã đủ khó chịu rồi, không muốn có thêm bà con gì đó nữa đâu.

"Nhị biểu ca..." Đổ Thập Thất phía sau nghe xong lời hần nói, thân mình run lên, không nén được ả chà - muốn khóc.

Các tỷ muội nàng cho rằng nam nhân đều thích nữ tử đáng yêu mềm mại, nhu nhược động lòng người, bởi vậy các nàng biểu hiện ra ngoài cũng như vậy, lại không biết Kiều Bách Dung ghét nhất nữ nhân làm bộ làm tịch như vậy, sớm cau mày không kiên nhẫn rồi.

"Hắt xì!" Phương Hàm lại hắt hơi một cái thật to.

Trời ạ, hai nữ nhân này rốt cuộc bôi bao nhiêu phấn thế? Các nàng chỉ đứng ở cửa thôi cũng khiến nàng ngửi được mùi nồng đậm rồi, làm nàng chóng mặt choáng váng, rơi lệ không ngừng.

Kiều Bách Dung lập tức đen mặt, "Ta không biết hai vị biểu muội này, còn nữa, thư phòng của ta dù cho là ai khi chưa được sự cho phép cũng không được tự ý xông vào, hai vị tốt nhất nên sớm rời đi đi."

"Nhị biểu ca sao lại có thể vô tình, đuổi người như thế?" Đổ Thập Ngũ Nương thân thể mềm mại run lên.

Lần này đối thủ cạnh tranh rất đông, thân là nhân vật chính - Kiều Bách Dung - lại không xuất hiện trước mặt các nàng, lần này nàng hao hết tâm tư lấy lòng cô cô, cũng đã thương cho không ít hạ nhân, mới có thể thừa dịp khi thủ vệ thay ca không chú ý lên vào, vì để được gặp mặt Kiều nhị thiếu một lần, dùng tài năng để lưu lại ấn tượng tốt trước mặt hần, bước kế tiếp là lên làm Kiều nhị thiếu phu nhân, hóa ra hần đúng là ngay cả chút thể diện cũng không chịu cho tỷ muội các nàng!

"Hai vị đến nhà ta làm khách, lại rõ ràng một chút cũng không cảm thấy là khách, càng không cần nói các ngươi làm Phương Hàn không khỏe, Kiều phủ không tiếp đón được loại con dâu như các ngươi." Kiều Bách Dung lạnh lùng nói: "Ngô Hằng, đi gọi người đến đem các nàng quăng (ném) đi."

"Dạ" Ngô Hằng lập tức lĩnh mệnh rời đi.

Sau đó, Kiều Bách Dung hoàn toàn không nhìn đến sự tồn tại của các nàng nữa, trực tiếp đi đến bên người Phương Hàm, lo lắng nhìn nàng.

"Hàn Hàn, nàng rất khó chịu sao? Chờ tạp vụ đến quét dọn nơi này xong, trong khoảng thời gian ngắn có lẽ sẽ lộn xộn lắm, không bằng nàng về phòng nghỉ ngơi trước đi?"

Ý tứ trong lời nói của hắn đã quá rõ ràng rồi, ở trong lòng hắn, hai vị "biểu muội" này căn bản là người qua đường không quan trọng, kém hơn cả một sợi tóc của Phương Hàm.

Hai vị Đỗ cô nương từ trước đến nay tự nhận tài mạo song toàn (vẻ đẹp và tài năng đều đủ cả), xuất thân tốt, chưa bao giờ bị người khác coi thường như vậy, bất giác ngây người, không nghĩ tới lập tức có vài nha hoàn xông lên, bắt các nàng kéo ra bên ngoài.

Khi các nàng lấy lại tinh thần, đã thấy bản thân nhếch nhác ở bên ngoài Kiều phủ.

"Kiều Bách Dung đáng ghét, tính tình lại thô tục chịu không được, không hổ danh là con ruột của con gái thương nhân!" Đỗ Thập Ngũ Nương đã quá mất mặt, trừng mắt oán hận nhìn cửa chính Kiều phủ.

Còn cái con tiện tì tên Phương Hàn cũng thế, nàng ta cũng không quên Kiều Bách Dung là ngại các nàng hại tiện tì kia không thoải mái, mới ném các nàng ra ngoài.

"Kiều Bách Dung, Phương Hàn, các người chờ hãy đợi đấy cho ta!"

Cái ly roi trên mặt đất, phát ra tiếng vang vỡ tan tành.

"Thập Ngũ Nương, con vừa nói cái gì? Nói lại lần nữa xem!" Kiều phu nhân nổi giận đùng đùng nhìn hai cháu gái đang quì gối bên dưới.

Đỗ Thập Ngũ Nương không nói, chỉ cúi đầu lấy khăn lau khóe mắt căn bản không có một giọt nước mắt nào.

Đỗ Thập Ngũ Nương lại ủy khuất mở miệng: "Cô, con cùng tỷ tỷ cũng không phải là người thích phản nản gì đâu, thật ra là do nhị biểu ca hành động chẳng những nhục nhã Đỗ gia ta, mà còn làm mất mặt Kiều phủ đó."

"Đúng vậy, tỷ muội chúng con mất mặt thì không nói, dù sao cũng là do chúng con không cẩn thận lỡ xông vào trước, nhưng khiến người ngoài nói nhị biểu ca vì một nha hoàn không đáng để ý đó, sai người đuổi biểu muội ra khỏi Kiều phủ, không nên như thế a?"

Kiều phu nhân vẻ mặt bình tĩnh không nói gì.

Bà ta đương nhiên biết người tên Phương Hàn đó không phải là nha hoàn không tầm thường gì, cũng hiểu được hai đứa cháu này không phải là không cẩn thận lỡ xông vào thư phòng của Kiều Bách Dung.

Nhưng Kiều Bách Dung đầu tiên là không thừa nhận hai biểu muội Đỗ gia này, lúc sau lại trực tiếp đuổi hai nàng Đỗ gia này ra khỏi Kiều phủ, thực là quá đáng, mẹ cả này đã chết rồi phải không?

Và lại bà ta cũng nhìn không vừa mất tiện tì đó lâu rồi, bà ta từng nhiều lần muốn dùng số tiền lớn lấy lòng người tâm phúc bên cạnh Kiều Bách Dung này, nhưng Phương Hàn cũng không chút động lòng, làm bà ta tức đến nghiến răng, đã sớm muốn đem người trừng phạt.

Hiện tại xem ra, đây chẳng phải cơ hội tốt sao?

Sau khi hạ quyết tâm, Kiều phu nhân nhìn người bên cạnh nói lớn: "Nhị thiếu gia lúc này có ở trong phủ không?"

"Bẩm phu nhân, nhị thiếu gia lúc này chắc là không ở trong phủ."

Kiều phu nhân gật gù đầu, "Xem Phương Hàn có ở trong phủ không, nếu có thì mang nàng ta đến đây."

"Dạ"

Hôm nay Phương Hàm lần thứ hai bị bắt buộc ở nhà "nghỉ ngơi", không đi giúp Kiều Bách Dung ra ngoài thương lượng công việc.

Lúc trước, sau khi cùng hắn nói chuyện, hiện tại lòng nàng đã bình tĩnh nhiều rồi, không hoảng loạn giống như trước nữa.

Nhưng lúc trước quen bạn rộng, hiện giờ chợt rảnh rồi, làm chi nàng tương đối không quen lắm, cuối cùng dứt khoát tới thư phòng của Kiều Bách Dung lấy mấy quyển sách, lười nhát nằm trên giường đọc sách - đương nhiên là giường trong phòng của Kiều Bách Dung rồi, nàng hiện tại đã không có phòng riêng của mình nữa rồi.

Nhưng mới xem vài trang, chợt nghe bên ngoài truyền đến tiếng ồn ào náo động, trong lòng nàng nghi ngờ, đang muốn đứng dậy nhìn xem rốt cục là phát sinh chuyện gì, không ngờ vài tên to lớn trắng kiện đẩy cửa chạy vào, trực tiếp bắt giữ nàng.

Phương Hàm vừa nhìn thấy Ngụy ma ma cầm đầu đám người của Lan Huyền viên, liền hiểu đây là Đỗ thị thừa cơ trừng phạt nàng, nhân lúc chỗ dựa duy nhất vững chắc đại boss của nàng không có ở đây, lần này gay go rồi.

"Tiện tì, ban ngày không lo làm việc, giường của chủ tử có thể để cho người nằm sao?" Ngụy ma ma mắng, nhanh tay tàn nhẫn đẩy ngã nàng.

Phương Hàm bị đau, muốn giẫy dụa lại bị người giữ chặt lấy, khóe mắt nhìn thấy thân ảnh Lục Hòa ở cửa chợt lóe rồi biến mất, biết là thay nàng đi tìm viện binh rồi, cảm thấy nhẹ nhõm hơn.

Có điều tình huống trước mắt vẫn là rất phiền toái nha, chỉ sợ không tránh phải chịu được chút khổ cực rồi.

Nàng thâm mắng mấy năm nay cuộc sống quá tốt, ngay cả cảnh giác cơ bản cũng đều không có.

"Đem tiện tì phạm thượng này về Lan Huyền viên đi, để phu nhân thay nhị thiếu gia giáo huấn một phen đi." Ngụy ma ma đắc ý nói.

Vì thế, Phương Hàm liền bị xách đến trước mặt Kiều phu nhân.

Kiều phu nhân ngồi trên ghế dựa, cũng không nhìn nàng, còn chậm chậm thổi trà nóng trên tay, nói: "Nghe nói hôm qua người dám xúi giục nhị thiếu gia ném hai vị biểu tiểu thư ra khỏi Kiều phủ có đúng không?"

Phương Hàm không nói gì. Cái này có thể gọi là 'muốn tăng thêm tội, cái gì cũng nói được' đúng không ta? Ngày hôm qua sau khi hai vị Đổ tiểu thư xuất hiện, nàng ngoại trừ hắt hơi ra, không nói từ nào cả, thế mà cũng bảo nào xúi giục boss ném các nàng đi sao?

Nhưng mà, nếu mục đích của Kiều phu nhân là muốn mượn cơ hội trừng phạt nàng, thì lúc này nàng dù có thanh minh như thế nào cũng vô dụng thôi.

"Sao không nói gì cả thế, hay là ngầm thừa nhận rồi?" Kiều phu nhân cười lạnh.

Cho dù nàng nói cái gì, kết quả không phải đều giống nhau sao? Phương Hàm âm thầm đảo mắt.

Chẳng qua, vì kéo dài thời gian, nàng vẫn chỉ có thể vờ phớt lờ theo, ra vẻ sợ hãi nói: "Phu nhân, nô tì chưa bao giờ dám bất kính với hai vị biểu tiểu thư, không biết phu nhân từ đâu nghe thấy chuyện này?"

Kiều phu nhân sắc mặt trầm xuống, nặng nề đặt chén trà xuống, "Người là đang nghi ngờ ta bịa đặt hãm hại người sao?"

Vốn dĩ là như vậy mà! Đáy lòng Phương Hàm khinh thường, nhưng ngoài mặt vẫn kính cẩn nói: "Nô tì tuyệt không có ý này."

"Tốt lắm, trước tiên không nói đến việc này, nghe Ngụy ma ma nói khi nhìn thấy người, người đang nằm trên giường của nhị thiếu gia đọc sách có đúng không?" Kiều phu nhân lấy ra một cuốn sách trong mấy cuốn bị Ngụy ma ma mang đến, "Sách này là sách lấy từ thư phòng của nhị thiếu gia, người chỉ là một nha hoàn nhỏ nhỏ thôi, lại dám làm loạn sao, lá gan cũng không nhỏ nhỉ."

"Bẩm phu nhân, nô tì đã được sự cho phép của nhị thiếu gia rồi ạ."

"Nói bậy, hai biểu muội của hần chỉ đến gần thư phòng của hần đã bị đuổi ra khỏi Kiều phủ, sao có thể cho một nha hoàn tiện như người mượn sách được?" Kiều phu nhân quát.

Thực ra, đơn giản chỉ là tìm lí do này nọ thôi, trong phủ ai không biết Kiều Bách Dung không cho phép bất cứ ai tới gần thư phòng, ngoại trừ Phương Hân.

Nhưng cũng bởi vì vậy, Kiều phu nhân mới càng chán ghét nàng hơn.

Phương Hàm nhẹ thở dài, "Nếu phu nhân không tin lời nô tì nói, có thể đợi sau khi nhị thiếu gia hỏi phủ, lại hỏi nhị thiếu gia."

"Không cần, ai chẳng biết nhị thiếu gia đối với hạ nhân khoan dung độ lượng, nếu lúc trước không cho phép người, đến lúc này nhất định sẽ thay người lấp liếm. Kiều phủ chúng ta không cần ác nô lười biếng lại nói dối hết lần này đến lần khác như vậy, người đâu, đem nàng ta kéo xuống, đánh một trăm đại bång." Kiều phu nhân gắt gao nhìn nàng chằm chằm, bên môi cười lạnh.

Mọi người nghe xong, không thể không thở hổn hển.

Bình thường nha hoàn bị đánh ba mươi, bốn mươi bång rất có thể tàn phế, một trăm đại bång kia rõ ràng là muốn mạng Phương Hân mà.

Cho dù Phương Hân thật sự phạm lỗi làm gì, cũng không phải tội chết, quá hiển nhiên mục đích của Kiều phu nhân là muốn diệt trừ nàng, những lời nói lúc này chẳng qua chỉ là lấy cớ mà thôi.

Kiều phu nhân lúc này tâm tình thật tốt, vô cùng chờ mong nhìn phản ứng của Kiều Bách Dung sau khi hỏi phủ lại phát hiện nha hoàn yêu thích bị đánh chết.

Nếu hần không để cho Đổ gia bà ta chút mặt mũi nào, bà ta cũng sẽ không để hần sống dễ chịu đâu.

Phương Hàm bị ấn nằm trong viện, nhìn thấy hai gã gia nô cầm côn thô to đi về phía nàng. Tuy nàng đã sớm biết bản thân chắc chắn không tránh được da thịt ăn chút đau, nhưng nhìn thấy cây côn kia vẫn không nhịn được kinh hồn bạt vía.

Trời ạ, nếu boss không mau trở lại, nói không chừng nàng thật sẽ bị đánh chết mất thôi!

Nhưng khi gậy đánh lên người nàng, mặc dù phát ra tiếng vang thật lớn, nhưng Phương Hàm lại phát hiện không đau giống như trong tưởng tượng.

Đương nhiên là vẫn cảm thấy đau, nhưng vẫn trong phạm vi có thể chịu đựng được.

Nàng nghi ngờ nghiêng đầu, nhìn ánh mắt gia nô kia, sau đó thấy ánh mắt đối phương lướt qua nhìn nàng.

Nàng suy nghĩ chút, lập tức đoán được đối phương chắc chắn là người của Kiều Bách Dung.

Bọn họ là gia nô chuyên chấp hình (chấp hành hình phạt) hiển nhiên biết rõ kỹ xảo đánh người nha, mỗi côn đánh xuống nhìn như nhau, nhưng kết quả lại hoàn toàn bất đồng.

Chỉ là, dù có người đặc biệt 'cứu hộ' rồi, một trăm đại bàng cũng không thể chịu đựng được, khi đánh tới năm mươi, sáu mươi, Phương Hàm đã đau đến đổ mồ hôi lạnh, môi cũng bị nàng vô ý cắn, miệng tràn đầy mùi máu tươi.

Ngay khi nàng cảm thấy mình sắp ngất xỉu rồi, chợt nghe thấy một tràn âm thanh xôn xao, nàng còn chưa ý thức được đã xảy ra chuyện gì, liền phát hiện người đang đánh mình lập tức dừng lại.

"Nhị thiếu gia, ngài không thể tùy tiện xông vào trong viện của phu nhân a, dù sao cũng phải để nô tì không báo một tiếng..." Giọng nữ cùng vội vàng la hét.

Phương Hàm nghe được tiếng nói rét lạnh như băng của Kiều Bách Dung.

"Các người đều có thể thừa dịp không có ta xông vào trong phòng ta bắt người của ta, ta không thể tới tìm người sao?"

Vừa nghe giọng nói này, Phương Hàm cùng gia nô chấp hình kia cùng thở ra một hơi.

Kiều Bách Dung lòng nóng như lửa đốt, chạy vào trong viện, khi hần nhìn thấy thiên hạ trong lòng bị ấn xuống mặt đất, trên xiêm y loang lổ vết máu, nét mặt âm trầm đến dọa người.

Hắn đẩy ngã những người đang chế trụ nàng, vô cùng đau lòng đem nàng bế lên.

"Hàn Hàn, nàng thế nào rồi?" Thấy sắc mặt nàng tái nhợt như tờ giấy, hắn lập tức bị kích động muốn giết người.

"Nhị thiếu gia, thiếp thật sự không có xúi giục ngài đuổi hai vị biểu tiểu thư kia đi, cũng không có lên đọc sách của ngài..." Ô ô, cứu tinh rốt cục cũng đến rồi. Phương Hàm không khỏi cảm động đến rơi nước mắt, hơn nữa nàng hiện tại ở trong tình trạng rất thảm, thoát nhìn lại càng thêm phần oan uổng đáng thương.

Kiều Bách Dung thấy nàng nước mắt lưng tròng, chỉ cảm thấy như có người đang cầm dao hung hăng đâm vào ngực hắn sau đó không thương tiếc chém thêm vài đường, hắn đau đến cả hô hấp cũng khó khăn.

"Nàng đương nhiên không có làm, hai nữ nhân kia là ta đuổi đi, sách cũng là ta cho nàng lấy mà." Hắn hít vào một hơi thật sâu, cười lạnh nói: "Rốt cuộc là kẻ nào ngu dốt không phân biệt thị phi, lại có thể không phân tốt xấu trực tiếp ra lệnh trừng phạt nàng như vậy?"

Nàng bị đánh trong Lan Huyền viên, còn ai có thể ra lệnh nữa chứ? Lời này Kiều Bách Dung rõ ràng không phải đang hỏi, mà là đang mắng chửi người thì có.

Kiều phu nhân mới từ trong phòng đi ra, nghe được câu nói này, vì thế phần nộ nói: "Bách Dung, người xông loạn vào Lan Huyền viên như vậy còn ra thể thống gì?"

"Thì ra nơi này là Lan Huyền viên à? Nha hoàn của ta sao lại bị phạt ở đây?"

Kiều phu nhân bị ghen nói không nên lời, một hồi sau mới nói: "Hừ, còn không phải do người đem hạ nhân sủng đến vô pháp vô thiên, hoàn toàn không phân biệt chủ tớ, một nô tì ban ngày không làm việc, nhưng lại nằm trên giường chủ tử, giống cái dạng gì đây?"

"Trước hết, hôm nay là ta cho phép nàng nghỉ ngơi trong phòng của ta, nhưng nàng thực sự ở trong phòng ta lười biếng sao, là ai tự tiện vào phòng ta, và nhìn thấy việc này?"

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 8

Kiều phu nhân á khẩu không trả lời được.

Kiều Bách Dung cũng không để ý bà ta nữa, trực tiếp cúi đầu hỏi Phương Hàm: "Hàn Hàn, người tự ý xông vào phòng bắt nàng là kẻ nào?"

Phương Hàm không trả lời, chỉ nhìn chăm chú vào Ngụy ma ma bên cạnh.

Kiều Bách Dung nhìn liền hiểu, lạnh lùng cười: "Tốt lắm, nếu do ở trong phòng chủ tử lười biếng thì bị đánh một trăm bả, vậy tự ý xông vào tẩm phòng chủ tử, đánh năm mươi bả cũng không quá đáng chứ?"

Kiều phu nhân nghe vậy sắc mặt đại biến, "Hỗn láo! Ngươi mà là người của Lan Huyền viên ta, khi nào thì đến lượt ngươi xử trí?"

"Mẫu thân nói vậy là sai rồi, Phương Hàn có thể bị đánh ở nơi này, Ngươi mà không phải người trong viện ta, còn dám tự tiện xông vào tẩm phòng của ta, sao có thể không phạt được?" Hân liếc nhìn hạ nhân bên cạnh, "Còn không mau bắt bà ta nằm xuống đánh?"

Người trong Kiêu phủ đều rất thức thời, ngoại trừ đám người Đỗ thị cùng nha hoàn, mà ma hồi môn của Đỗ thị, bọn hạ nhân đều rất rõ trong nhà này ai mới là chủ tử không thể trêu vào nhất.

Bởi vậy lập tức có người tiến lên đem Ngươi mà ẩn nằm trên mặt đất, từng cơn từng cơn đánh xuống.

Âm thanh đánh cùng với âm thanh vừa rồi đánh Phương Hàm không khác biệt lắm, nhưng Phương hàm lại biết Ngươi mà tám phần chịu không nổi năm mươi bả kia đâu, hai gia nô chấp hình này đang đánh thật đó.

"Mau dừng tay!" Lần này đổi lại là Kiêu phu nhân nóng nảy, Ngươi mà từ khi còn bé đã hầu hạ bên cạnh bà, trung thành và tận tâm, hơn mười năm như một ngày, hai người tuy nói là chủ tớ, thật ra tình cảm như tỷ muội vậy.

Nhưng giờ đây ở trước mặt Kiêu Bách Dung, gia tộc nào nghe lời bà nữa chứ? Vừa rồi bọn họ bị buộc phải đánh Phương Hàn cô nương, còn không biết sau đó sẽ bị nhị thiếu gia xử trí thế nào đây, bây giờ chính là cơ hội lập công chuộc tội đó, bởi vậy mỗi người đều thật sự ra sức.

Kiều phu nhân vừa tức vừa hận nói với Kiêu Bách Dung: "Mau bảo bọn chúng dừng tay, lúc đó là ta bảo Ngươi mà làm đó!"

"Ta biết mẫu thân là muốn biện hộ cho Ngươi mà, nhưng cho dù ruột thịt cũng không có lý do gì có thể tự ý sai người lục soát phòng con mình, Ngươi mà biết rõ chủ tử phạm sai lầm cũng không biết khuyên can, vẫn nên phạt!" Kiêu Bách Dung tức giận bà ta có ý định đánh chết Phương Hàn, đương nhiên cũng sẽ không để bà ta sống dễ chịu đâu. "Nhưng mà, nhận thấy Ngươi mà nhiều năm qua trung thành phụng dưỡng mẫu thân rất tốt, liền giảm còn ba mươi bả vậy."

Dù là ba mươi bả hay năm mươi bả, bọn họ chết chắc rồi.

Đám hạ nhân đều phải trả giá thật đắt, mặc kệ là ai.

Nếu Đỗ thị muốn hại chết người hân yêu thích, hân liền gây ông đập lưng ông, đánh chết Ngươi mà người bà ta coi trọng nhất.

"Nhị thiếu gia, thiếp đau quá..." Phương Hàm kéo nhẹ tay áo hân.

Tuy xem người xấu bị quả báo rất khoái trá, nhưng nàng càng muốn nhanh chóng trở về phòng nghỉ ngơi hơn.

"Thực xin lỗi, ta lập tức mang nàng trở về." Trong ánh mắt Kiêu Bách Dung lộ vẻ tự trách cùng đau lòng, "Đừng sợ, ta sẽ tìm đại phu tốt nhất đến, cho nàng mau bình phục lại."

Nói xong, hân cũng không quan tâm trước mặt có bao nhiêu người đang nhìn, trực tiếp ôm nàng nhanh chóng rời đi.

Mấy ngày kế tiếp, cuộc sống Phương Hàm quá giống trư luôn, cả ngày nằm trên giường Kiêu Bách Dung, không phải ăn thì là ngủ.

Kiều Bách Dung có lẽ sợ nàng quá đau đớn, bảo thầy thuốc ngoài thuốc giảm đau đơn thuần còn cho thêm thuốc ngủ, kết quả chính là đa số thời gian nàng đều ngủ mê man suốt.

Mà Kiêu Bách Dung ngoài thời gian làm việc bên ngoài ra, thời gian còn lại đều ở bên nàng, khi nàng mở mắt ra, thường thấy ánh mắt hân đầy ảm ý.

Dưới loại tình huống này, Phương Hàm thật sự không có cách nào giả bộ không nhìn thấy tình cảm của hân đối với nàng.

Hôm nay, trong lúc còn mơ mơ màng màng, nàng lảng máng cảm thấy có người kéo tay nàng rồi ấn tay lên cái gì đó, sau đó lại lấy khăn lau cho nàng.

Nàng mở mắt ra, vừa lúc nhìn thấy Kiêu Bách Dung giấu khăn đi, nàng giơ tay mình lên nhìn, phát hiện trên ngón cái có dấu mực hồng hồng còn sót lại.

Hừm... Hân thừa lúc nàng ngủ đã lên lấy ngón tay nàng để làm gì?

"Bán bao nhiêu tiền?"

"Hả?" Kiêu Bách Dung quay đầu lại, thấy nàng đã tỉnh, nhìn nàng mỉm cười.

Hân cười rất ôn nhu, rất đẹp, hại nàng thất thần trong thời gian ngắn, suýt nữa quên mất nghi ngờ lúc nãy.

"Làm sao vậy?" Thấy nàng nhìn mình ngẩn người, Kiêu Bách Dung lại nói.

Phuong Hàm bấu môi, giờ ngón cái lên, "Chàng không phải vừa mới bắt ta điểm ngón cái sao? Bán bao nhiêu tiền?"

Kiều Bách Dung đầu tiên là ngẩn người, sau buồn cười hỏi lại: "Ai bảo thế?"

"Quên đi, thiếp không muốn biết đáp án đâu, nếu bán với giá quá thấp, thiếp sẽ buồn bực lắm." Nàng miễn cưỡng nằm xuống giường lần nữa.

Dù sao nàng biết hấn cũng sẽ không hại nàng.

Kiều Bách Dung chỉ thản nhiên cười nói: "Nàng nên thay thuốc rồi."

Nghe thấy phải thay thuốc, Phuong Hàm đỏ mặt, "Vừa, vừa rồi không phải đã thay thuốc rồi sao?"

"Đại phu nói một ngày thay thuốc hai lần mới mau khỏi được." Hấn lấy bình dược để trên bàn, ngồi lên mép giường.

"Á..." Kỳ thực nàng rất nghi đây là do Kiêu Bách Dung yêu cầu đại phu nói như vậy, dù sao nàng cần thay thuốc, người được lợi nhiều nhất thật ra là hấn đó.

Hấn nhẹ nhàng cởi quần của nàng ta, lấy thuốc mỡ bôi loạn lên mông tròn xinh xắn có chút sưng đỏ.

Gia nô chấp hình xem ra đã cố hết sức rồi, đánh năm mươi, sáu mươi bả, lại chỉ làm nàng bị đau chút da thịt thôi, cũng nhanh hết đau, không như Ngụy ma ma mặc dù mới bị ba mươi bả thôi, lại chỉ chống đỡ được hai ngày rồi qua đời.

"Oái..." Phuong Hàm đột nhiên thờ hồn hên.

Kiều Bách Dung lập tức thu hồi suy nghĩ, "Sao thế, là ta dùng sức quá mạnh sao?"

"Không, không có gì." Không muốn khiến hấn cảm thấy áy náy, nàng nhịn đau nói.

Hấn im lặng một hồi, mới nhẹ thở dài, "Thật xin lỗi."

Nếu không phải vì hấn, nàng cũng sẽ không chịu nổi khổ da thịt này rồi.

"Cũng không phải là chàng sai, là do nữ nhân kia (Kiêu phu nhân) ra lệnh đánh thiếp, chàng cũng đừng tự trách mình nữa." Phuong Hàm lầm bầm nói.

Hiện tại hai bên đã trở mặt rồi, Kiêu Bách Dung không hề gọi đối phương là mẫu thân nữa, bởi vậy Phuong Hàm cũng không gọi bà ta là phu nhân nữa.

"Yên tâm, khoản nợ này ta sẽ cùng bọn họ tính rõ ràng." Kiêu Bách Dung đẩy nắp bình dược, tiện tay ném nó lên giường, "Hiện tại làm chuyện tốt khác đi."

Phuong Hàm phát hiện, vốn đang dao động trên mông nàng, bỗng nhiên dọc theo khe giữa hai chân nàng trượt lên trước.

Nàng chấn động cả người, "Nhị, nhị thiếu gia..."

Đáng ghét, nàng biết ngay mà, nam nhân này mãi mãi không bỏ qua cơ hội ăn đậu hũ của nàng mà!

"Đừng nhúc nhích, ta sợ không cẩn thận sẽ đụng đến vết thương của nàng đấy." Kiêu Bách Dung cúi người ở bên tai nàng rì rầm, còn thừa cơ trộm cắn vành tai nàng một chút, hại nàng rung rẩy lợi hại hơn.

Bàn tay chàng di chuyển như vậy không phải sẽ đụng tới vết thương của thiếp sao? Phuong Hàm trong lòng tức tối nghĩ, lại không có can đảm nói ra miệng.

Ngón tay Kiêu Bách Dung công phu vô cùng tốt.

Phuong Hàm thốn thức, nhạy cảm cảm thấy ngón tay hấn trong cơ thể nàng chuyển động, rút ra, đưa vào.

Có lẽ vì ngón tay hấn còn sót lại chút thuốc mỡ, nàng chỉ cảm thấy chỗ bị hấn mon tron có chút lạnh lẽo.

"Ừm..." Nàng nhịn không được phát ra tiếng rên rĩ ngọt ngào.

Ánh mắt Kiêu Bách Dung trở nên u ám hơn, đang muốn xâm lược sâu hơn, bên ngoài lại đột nhiên truyền đến giọng của Lục Hòa.

"Nhị thiếu gia, Vương ma ma bên Lan Huyền viên phụng lệnh phu nhân, nói muốn gặp ngài."

Hai người trong phòng đều ngẩn người, Kiêu Bách Dung lúc này mới nhớ lúc mình đi vào chưa đóng cửa, bây giờ Lục Hòa đứng ở ngoài cửa, cùng bọn họ chỉ cách nhau một bình phong thôi.

Phuong Hàm run lên, vội vả muốn thoát khỏi ngón tay đang chơi đùa còn trong cơ thể nàng kia.

Không nghĩ tới Kiều Bách Dung lại đưa tay kia đặt trên lưng nàng, ngăn nàng lại.

Nàng tức giận quay đầu muốn lườm người kia một cái, lại nhìn thấy ánh mắt tà ác mà lại tràn trề thích thú của hắn.

Nàng bỗng cảm thấy, bản thân giống như cừu con không cần thận roi nhảm vào hang soi rồi.

Không ngờ giọng Kiều Bách Dung lại có thể bình tĩnh như vậy nói với bên ngoài: "Ta hiện tại không muốn gặp ai cả, người đi hỏi xem bà ta muốn làm cái gì."

"Ách, Vương ma ma nói, tháng này đã qua năm ngày rồi, nhưng trong phủ mọi nơi đều không nhận được tiền chi tiêu hàng tháng..."

"Á..." Phương Hàm cảm thấy hoa hạc bị hắn hung hăng kéo, nhìn không được thở ra tiếng, khiến Lục Hòa chưa nói hết câu liền im bặt.

Phương Hàm giận Kiều Bách Dung hại nàng lúng túng, đưa tay dùng sức捏o đuôi hắn, nhưng ngược lại làm đau ngón tay của mình.

"Thì ra là vì việc này." Giọng nói Kiều Bách Dung nghe thật đứng đắn, nhưng Phương Hàm lại nhìn thấy rõ trên mặt hắn không chút che giấu, không có ý tốt cười. "Người nói với Vương ma ma, chi tiêu hàng tháng trong phủ đều do Phương Hàn quản lý, nhưng nàng hiện giờ bị thương phải nằm trên giường, không thể xử lý việc này được, bảo bọn họ cố chống đỡ trước, đợi vết thương Phương Hàn khỏi hẳn, thì sẽ phát tiền tiêu hàng tháng bổ sung thêm."

Hừ, chỉ hy sinh một Ngụy ma ma là đủ sao? Người làm tổn thương Phương Hàn, hắn một chút cũng không bỏ qua, những người còn sống, hắn định từ từ lăng trì.

"Dạ, nô tì sẽ nói lại với Vương ma ma." Lúc này, ngay cả giọng nói Lục Hòa cũng mang theo mỉm cười, khoái trá rời đi.

Nghe tiếng bước chân Lục Hòa đi xa dần, Phương Hàm ngậy người một hồi lâu mới mở miệng.

"Thiếp sao lại không biết, trong phủ không có thiếp, tiền tiêu hàng tháng sẽ không phát ra chứ?"

Tuy nói hai năm nay nàng đã thay hắn quản lý đa số chi phí trong phủ, nhưng tất cả mọi việc đều vẫn do Kiều Bách Dung quyết định mà, nàng chẳng qua chỉ phụ trách thực hiện thôi, lẽ ra tìm đại một người nào đó cũng có thể thay nàng mới phải.

"Giờ nàng biết rồi đó." Kiều Bách Dung tâm tình tốt, hôn lên mặt nàng một cái.

Phương Hàm hơi giật mình nhìn hắn, bỗng dưng muốn khóc.

Nam nhân này sao có thể vô lý đối tốt với nàng như thế chứ?

Dù nói thế nào, đó đều là người nhà của hắn, tuy cảm tình không tốt, nhưng lúc trước cũng giữ cân bằng mỏng manh, nhưng giờ đây hắn vì nàng, không để ý chút nào đắc tội bọn họ rồi.

Loại tình cảm kia rốt cuộc là gì, mới có thể khiến hắn đối với nàng như vậy?

"Hàn Hàn nàng làm sao vậy?" Nhìn thấy mấy giọt nước mắt chảy từ hốc mắt nàng, Kiều Bách Dung cả kinh, hoàn toàn quên mất chính mình lúc trước đang trêu đùa nàng, vội vàng vươn tay nâng mặt nàng lên, "Có phải làm nàng đau không?"

Lúc này, Phương Hàm rốt cuộc bắt chấp mộng bị thương, gầy gầy đứng lên, cúi đầu vào trong ngực hắn, khóc lớn thành tiếng.

"Hàn Hàn?" Hắn luống cuống, không hiểu tại sao nàng khóc, không biết làm sao an ủi nàng đây.

Nàng thút thít nói: "Kiều Bách Dung, sao chàng lại đối tốt với thiếp như vậy? Nếu thiếp sau này không rời khỏi chàng được thì làm sao bây giờ?" Còn như vậy nữa, nàng sợ cuộc sống của mình sẽ không bao giờ ... thiếu hắn được.

Kiều Bách Dung không ngờ nàng lại gọi cả tên của hắn như vậy, đầu tiên là ngây người, đợi tiêu hao hàm ý trong lời nói của nàng, lập tức giận dữ, "Nàng muốn rời khỏi ta?"

Phương Hàm nhìn hắn, ủy khuất nói: "Nào có? Thiếp chỉ sợ ngày nào đó bị chàng chán ghét, không cần thiếp..."

"Ta tuyệt đối không thể chán ghét nàng, ít lo lắng vớ vẩn." Hắn hung hãn hôn trụ nàng, vừa cắn khước môi nàng vừa nói: "Mãi mãi không được rời khỏi ta, nghĩ thôi cũng không được, có nghe không?"

"Ừm, ừm..." Nàng bị hắn hôn đến đầu óc choáng váng.

"Phương Hàn, mau trả lời ta!"

"...Biết rồi."

Ôi, làm sao bây giờ? Phương Hàm cảm thấy lòng mình đã sớm đặt toàn bộ lên người hắn mất rồi, nửa đời sau nhất định bị ăn gât gao cho xem.

Lần này Phuong Hàm "giả bộ bị thương" nghỉ ngơi thật lâu, từ đầu hè nghỉ thẳng đến cuối hè còn chưa có tốt đó.

Mà nàng cũng không làm bất cứ việc gì, hơn nữa Kiều Bách Dung không có ý trợ giúp, làm cho Kiều quý phủ gà bay chó sủa một trận.

Cuối cùng vẫn là người luôn luôn mặc kệ việc trong phủ, Kiều lão gia phải tự thân xuất mã, ngay lúc đầu chỉ vào Kiều Bách Dung mắng to, sau đó lại không thể không mềm mỏng đi, hòa nhã nhờ vả trụ cột kinh tế duy nhất trong nhà mau phát tiền tiêu hàng tháng, quan tâm đến quỹ chung đi mà.

Thật ra, lúc đầu các khoản chi phí trong phủ đều do chủ mẫu quản lý, nhưng hiện giờ mấy khoản sinh ý của mọi người cũng là từ của hồi môn của Dương thị mà ra, từ sau năm Kiều Bách Dung mười bốn tuổi chính thức tiếp quản, do luôn bị trường bối truy hỏi làm tiền, liền dứt khoát đem mấy khoản sinh ý lập thành quỹ chung, mọi chi phí ăn mặc của mọi người từ quỹ này mà phát.

Không phải Kiều Bách Dung có cảm tình gì với gia đình này, mà là nếu hấn thật vì chuyện tiền nong mà cãi nhau dữ dội, đối với việc làm ăn bên ngoài chỉ gây bất lợi thôi. Dù sao thì hấn cũng họ Kiều, vẫn ở trong Kiều phủ, có một số việc ngoài mặt không nên quá khó coi.

Dù sao đối với hấn mà nói, chi là tiền lời của mấy cửa tiệm thôi không đáng kể.

Mà hấn cùng các quản sự Dương gia trung thành tận tâm đều rất tinh thông, lúc trước khi muốn đem mấy cửa tiệm làm quỹ chung trước tiên đem nợ đòi trước đã lâu rồi trả hết, tiền lời mấy gian cửa tiệm này chỉ có thể vừa khéo miễn cưỡng duy trì chi phí Kiều phủ mà thôi, muốn một vài xa xỉ phí cũng không có.

Và lại, đã là tiền của hấn đương nhiên hấn phải quản, mà nếu hấn quản, vậy tiền cấp cho ai nhiều một chút, cho ai ít một chút, đều do hấn quyết định cả.

Lúc này hấn nổi giận, chẳng những không phát tiền tiêu hàng tháng, đồng thời mặc kệ mấy cửa tiệm quỹ chung, rất có ý muốn đóng cửa mấy cửa tiệm này, dù sao hấn cũng không cần chút tiền này.

Hừ, cả nhà này bình thường ăn của hấn, dùng của hấn, bây giờ còn dám đánh người của hấn, nghĩ hấn dễ bị bắt nạt lắm sao?

Đến khi Kiều lão gia lần thứ năm tự mình đến tìm hấn, mà trên thực tế vết thương của Phuong Hàm đã sớm khỏi hấn rồi cũng bị nuôi thành mập mạp, lại ngai ở trên giường mãi sẽ sinh buồn phiền, Kiều Bách Dung lúc này mới ở trước mặt phụ thân "cố gắng làm việc" đáp ứng việc Phuong Hàm "thương nặng đã khỏi" trước cho vay một chút để trả tiền tiêu hàng tháng.

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9

Còn về sau này thì... Kiều nhị thiếu ra lệnh, chờ Phuong Hàm cô nương hồi phục hoàn toàn hãy nói.

Phuong Hàm theo Kiều Bách Dung nhiều năm như vậy, mơ hồ cảm thấy lần này đại boss có ý làm cho chuyện này lớn hơn như vậy, e rằng không phải đều là vì chuyện nàng bị đánh thôi, phần nhiều còn có dự định khác nữa.

Chỉ là, nàng hỏi một, hai lần, Kiều Bách Dung dù không phủ nhận, nhưng cũng không thừa nhận.

Phuong Hàm từ trước đến nay không phải là người thích tìm hiểu kỹ nguyên nhân, hướng chỉ đó vẫn là việc nhà của ông chủ, Kiều Bách Dung nếu không muốn nói nhiều, nàng cũng không hỏi nhiều làm gì.

Hôm nay, nàng buồn chán, nằm trên giường mở sách lấy từ thư phòng ông chủ ra xem, tuy tác phẩm văn cổ có chút khó đọc, nhưng vì là du ký (sách ghi chép những kinh nghiệm khi đi du lịch), đọc cũng khá thú vị.

Phuong Hàm đọc rất chăm chú, ngay cả khi có người vào phòng cũng không hay biết, cho đến khi quyển sách trên tay bị lấy đi.

"A!" Nàng nảy lên sợ hãi, ngẩng đầu liền nhìn thấy Kiều Bách Dung có chút bất mãn, trừng mắt nhìn nàng.

"Nhị thiếu gia." Biết hấn đang mất hứng vì nàng không chú ý tới hấn, Phuong Hàm vội cười nói lấy lòng hấn, từ từ đi tới ôm cánh tay hấn.

Đôi mắt nàng giống như cún con - mong đợi nhìn hấn, Kiều Bách Dung chỉ cảm thấy buồn cười, chút bất mãn ban đầu cũng tan biến mất.

"Xem ra nàng thật sự rất buồn chán." Hấn ngồi xuống mép giường.

"Dạ, rất buồn chán a." Nàng lộ vẻ mặt buồn rầu, "Nhị thiếu gia, thiếp khi nào thì có thể "vết thương khỏi hấn" a?"

Trong mắt Kiều Bách Dung xẹt qua một tia sáng, đưa tay nhẹ vuốt tóc nàng, "Qua tiếp mấy ngày nữa đã."

Thật ra, đúng như nàng đoán trước, hấn cố ý vòng vèo, đưa chuyện này làm lớn thêm, dự định dựa vào đó ép buộc phụ thân đồng ý để hấn cưới nàng làm vợ.

Kiều lão gia sau khi biết được việc này tất nhiên là giận dữ rồi, kiên quyết không đồng ý, mà Kiều phu nhân dù không hy vọng thế từ sau này Kiều Bách Dung có nền tảng hùng hậu, nhưng cũng lo lắng hấn thân là con trai trưởng Kiều gia lại cưới nha hoàn làm chính thê, sẽ ảnh hưởng đến "giá trị con người" của đứa con bà ta với thông gia tương lai, vì vậy cũng không bằng lòng.

Nhưng Kiều Bách Dung đối với điều đó cũng không để ý nhiều, dù sao hấn cũng có thể chờ, hơn nữa hấn vẫn còn chiêu khác, đến lúc đó Phuong Hàm sẽ không lấy thân phận nha hoàn tiến vào Kiều gia, không để nàng chịu ủy khuất.

Hiện giờ cố ý nhắc tới việc này, cũng chỉ là để trong lòng bọn họ có chút chuẩn bị thôi.

"Hừm~" Phuong Hàm kéo dài tiếng, ánh mắt lần nữa liếc nhìn cuốn sách bị hấn ném sang một bên.

"Nếu nàng ngại buồn chán, ta nghĩ chúng ta có thể làm việc khác." Kiều Bách Dung không chịu bị coi nhẹ, một tay kéo nàng vào trong lòng, bàn tay to lớn trực tiếp dò xét vào trong y phục nàng.

Phuong Hàm ngửa đầu nhìn thấy cặp mắt đen bóng kia, còn không hiểu hấn đang suy nghĩ cái gì sao?

Lại nói từ sau hai tháng đầu nàng bị thương, Kiều Bách Dung nhiều lần cũng chỉ thừa lúc thay được hoặc ngủ sờ sờ, ôm ôm, ăn chút đậu hủ thôi, cũng chưa bao giờ làm "hoàn thành cả bộ" cả, chỉ sợ chạm vào vết thương làm đau nàng, lúc này e rằng sớm đã không nhận được nữa rồi.

Nàng tuy có chút ần ần chờ mong, nhưng vừa nghĩ đến nam nhân này đã nhận hơn hai tháng rồi, cùng với thể lực hơn người trước đây của hấn, nàng liền mất bình tĩnh.

Mắt thấy tay hấn đã luồn vào trong cái yếm của nàng, nắm lấy nơi đầy da của nàng, Phuong Hàm vội vàng nói: "Áy, nhị thiếu gia... Thiếp, thiếp còn bị thương mà..."

Đây căn bản là mở to mắt nói dối, ngay cả Kiều lão gia, Kiều phu nhân cũng không tin, huống chi là nam nhân lúc trước mỗi ngày đều thay được cho nàng."

Nhưng Kiều Bách Dung lại không vạch trần lời nói dối của nàng, chỉ cười tà ác: "Hử? Quên mất trên người nàng còn vết thương, ta thật có lỗi." Hấn dừng một chút, nhìn nàng lộ vẻ mặt vừa kinh ngạc vừa thờ phào nhẹ nhõm, sau đó mới nói: "Cho nên chúng ta đổi tư thế đi."

Cái, cái gì? Phuong Hàm ngẩn ngơ, còn chưa phản ứng lại, liền bị hấn ôm lấy, vắt ngồi ở trên đùi hấn, cùng hấn mặt đối mặt.

Kiều Bách Dung không cho nàng cơ hội bình tĩnh lại, trực tiếp cúi đầu hôn trụ môi nàng. Phuong Hàm chỉ cảm thấy hơi thở quen thuộc bao phủ, còn chưa kịp phát ra âm thanh gì, liền bị môi hấn thân mật lấp kín.

Có lẽ là cực kỳ đói rồi, hấn hôn mãnh liệt mà bá đạo, đầy tính đoạt lấy, liên tục rút vị ngọt của nàng, cũng ép buộc cái lưỡi đình hương của nàng đáp lại.

Cùng lúc, một tay hấn cũng không an phận, vuốt ve mọi nơi trên người nàng, chỉ chốc lát sau áo quần nàng đã bị cởi một nửa, thờ phỉ phò mềm mại ngã vào trong lòng hấn.

"Chờ một chút!" Mắt thấy mắt hấn lộ hung quang, một bộ không đem nàng ăn hết vào bụng tuyệt không bỏ qua, Phuong Hàm vội vàng hô ngưng lại, "Nhị, nhị thiếu gia, sao chúng ta không làm một thương lượng đi?"

Kiều Bách Dung hiểu Phuong Hàm cũng không ít hơn hiểu biết của nàng đối với hấn, vì vậy vừa nhìn thấy bộ dáng nàng liền biết trong đầu nàng đang muốn cái gì.

Vì thế hấn nhú mày nói: "Hà? Nàng cảm thấy nàng có năng lực bàn điều kiện cùng ta sao?"

Hấn một mặt hỏi, động tác trên tay cũng không ngừng lại, thuận tiện kéo dây áo yếm ra, đồng thời cảm mảnh vải dẹt mỏng tiện tay ném lên giường.

Do thời tiết ban ngày nóng mà lại toàn ở trong phòng nên Phuong Hàm mặc ít vải, cho nên khi cái yếm bị cởi ra, trên người nàng cũng chỉ còn áo ngoài rộng thùng thình thôi.

Mắt thấy bản thân sắp bị găm đến ngay cả mẫu vụn cũng không còn, nàng cái khó ló cái khôn reo lên: "Không bằng hôm nay để ta hầu hạ cho nhị thiếu gia nha?"

"Hà?" Kiều Bách Dung cuối cùng cũng dừng tay, tràn đầy hứng thú xem xét nàng. "Nói một chút xem, nàng muốn hầu hạ ta như thế nào."

Phuong Hàm nhìn vẻ mặt của hấn, làm sao không biết cạm bẫy đang đợi nàng phía trước chứ? Nhưng cạm bẫy này nàng không nhảy xuống không được, đến lúc đó bị dày vò đến xương cốt cũng không còn, không bằng hiện tại nàng bắt cứ giá nào chủ động một chút.

Vì vậy nàng cắn răng nói: "Bình thường đều là nhị thiếu gia... Lần này để thiếp đi! Nhị thiếu gia muốn thiếp làm thế nào đều được, nhưng... Hôm nay chỉ một lần thôi, được không?"

"Nàng cảm thấy một lần có thể thỏa mãn hai tháng kiềm chế của ta sao?" Hắn dò xét liếc nàng một cái.

Đương nhiên không thể rồi, không thì nàng thương lượng với hắn làm chi?

Quan trọng là quá nhiều lần nữa nàng chịu không nổi a.

"Hai lần." Đại gian thương nói ra điều kiện, "Đương nhiên, ta không ngại nàng dùng phương thức thủ thuật gì, chỉ cần nàng có thể thật sự hoàn thành hai lần này." Nói xong, hắn giơ tay nàng lên hôn nhẹ.

Phương Hàm lần nữa không nói gì.

Nàng từ sớm đã không còn là cô gái chưa hiểu sự đời, hắn nói như vậy đương nhiên nàng có thể hiểu được, nàng có thể làm bộ không hiểu ý tứ của hắn sao?

Ai, thôi được rồi, tuy lúc trước chưa từng làm chuyện này, nhưng tốt xấu gì trước đây nàng cũng từng xem phim A rồi, nhìn hắn quả thực không phân đối, liền hy sinh một chút vậy!

Sau khi suy nghĩ xong, Phương Hàm ôm tinh thần sẵn sàng hy sinh đứng lên, "Thiếp giúp nhị thiếu gia thay y phục."

Kiều Bách Dung rất mong đợi biểu hiện của nàng, đương nhiên sẽ không gây khó xử cho nàng, vì thế hết sức phối hợp để nàng cởi quần hắn.

Phương Hàm hơi run rẩy thò tay cầm nam tính hơi ngẩng đầu giữa hai chân hắn. Tim nàng đập rất nhanh, cũng không biết bản thân rốt cuộc là vì điều sắp xảy ra mà khẩn trương hay là hưng phấn nữa.

Nắm trong tay phần thân nóng rực như vậy, nàng nhớ lúc trước nó gây cho nàng vui thích cùng thống khổ vô tận như thế nào, nhưng lại ả ả cảm thấy hạ thân có chút hư không.

"Hàn Hàn chẳng nề định nắm hoài như vậy sao?" Thấy nàng cứng đờ, Kiều Bách Dung nhú mày nói.

Trên thực tế, nội tâm hắn lúc này e rằng rung động không ít hơn nàng đâu, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ không có việc gì.

Phương Hàm nghe vậy, cũng biết không thể cứ dây dưa mãi như vậy được, đành phải - quỳ trước mặt hắn, dưới ánh mắt kinh ngạc của hắn, nghiêng người liếm phía trước phần thân đang không ngừng sưng to ra.

Hành động này của nàng nằm ngoài dự liệu của Kiều Bách Dung.

Lúc này hắn nói như vậy thật ra chỉ muốn đùa nàng một chút thôi, để nàng dùng tay chạm chạm vào của hắn thôi, chưa từng nghĩ tới nàng sẽ làm điều này.

Nhưng mà, hắn không thể không nói, nếu nàng muốn nhanh chóng đạt được mục tiêu, thì đây đúng là phương pháp tuyệt hảo nha.

Chỉ là nhìn nàng quần áo không chỉnh tề quỳ gối trước người hắn, vurun cái lưỡi phấn nộn khê liếm cường tráng của hắn, sau đó há miệng đem nó chậm rãi ngậm vào trong miệng, hình ảnh này ngay cả trong mộng của hắn cũng không hương diễm như vậy, làm cho toàn thân hắn buộc chặt đến cực điểm.

Kiều Bách Dung nghĩ cũng không ra nàng rốt cuộc học chiêu này của ai, mà động tác kia vừa không lưu loát lại vụng về, rất rõ ràng trước đây chưa từng làm điều này bao giờ, hắn kinh hĩ (ngạc nhiên mừng rỡ) xúc động rất nhiều, lại có chút nhiệt huyết sôi trào, rất cố gắng mới có thể kiềm chế kích thích hưng hăng để nàng hướng vào hắn.

Về phương diện khác, hắn cũng mơ hồ vui mừng việc không lưu loát của nàng, nếu không nói không chừng hắn lúc này đã sớm nộp khí giới đầu hàng rồi.

Còn Phương Hàm lại luống cuống tay chân, loại sự tình này thoát nhìn thì dễ, làm cũng không dễ dàng đâu, càng khó phải nói kích cỡ kinh người của hắn, thử hỏi lâu như vậy mà vẫn không có cách nào ngậm toàn bộ được.

Phương Hàm sợ hãi thét lên một tiếng, hoàn toàn đầu hàng dưới sự cực hạn vui thích.

Trong đầu nàng toàn một mảnh hỗn độn, vốn định nghỉ ngơi một chút, lại đột nhiên một trận choáng váng, sau khi lấy lại tinh thần liền phát hiện thân mình đã ngã trên giường, mà nam tính cường tráng kia vẫn khảm chặt chẽ ở trong cơ thể nàng.

"Thật đáng tiếc, lúc này nàng hoàn toàn không nên nhận lời chuyện này, như vậy tiếp theo thì tùy ta xử trí." Đôi mắt Kiều Bách Dung lóe lên ánh sáng tà ác mà nàng quá quen thuộc.

Chuông báo động trong lòng Phương Hàm reo mãnh liệt, mở miệng muốn nói gì đó, nhưng thỉnh linh nam tính hưng hăng đâm vào cơ thể khiến lời nàng muốn nói ra hóa thành từng tiếng yêu kiều, rốt cuộc cũng không nói ra được câu mạch lạc.

Xem ra đêm nay nàng đừng nghĩ ngủ được.

Trước khi sắp chìm ngập trong một đợt sóng cao trào khác, Phương Hàm ai oán nghĩ.

Ngày qua thật nhanh, trong nháy mắt đã vào thu rồi.

Phương Hàm phát hiện Kiều Bách Dung lúc này bề bộn nhiều việc, cũng không hiểu được rốt cuộc hắn vội cái gì đây. Bởi vì hắn luôn không chịu nói, nhiều lần như vậy, nàng cũng không hỏi nữa.

Dù ẩn ẩn cảm thấy hắn gần đây hình như giấu giếm làm không ít chuyện sâu lung nàng, nhưng nàng chưa bao giờ là người sẽ vì loại việc nhỏ mà rối rắm, dù sao ai mà không có một chút bí mật chứ?

Lúc trước nàng vẫn cho rằng kết giao bằng hữu lại bắt buộc đối phương không được có việc riêng tư là rất biến thái, nàng đương nhiên sẽ không phạm phải tật xấu này đâu.

Hắn muốn nói thì nói, không muốn nói thì thôi vậy.

Nhưng mà, sáng sớm hôm nay, Kiều Bách Dung lại đột nhiên muốn nàng rửa mặt chải đầu, ăn mặc tử tế chút, nói muốn đưa nàng xuất môn (đi ra ngoài).

Phương Hàm thật sự bị vây trong phủ lâu lắm rồi, lần này ra ngoài quả thật khiến nàng vui vẻ mãi, tươi cười rục rờ thế nào cũng không ngừng được.

Ngay cả sau khi nàng ngồi trên xe ngựa rồi, vẫn nhìn không được ló đầu ra ngoài nhìn, giống như muốn tắt cả cảnh trí đường phố nhìn cho đủ, làm Kiều Bách Dung một trận tức cười.

"Cũng không phải chưa từng cùng ta ra ngoài, có cần vui vẻ đến như vậy không?" Dù trong miệng hắn nói như vậy, nhưng thấy nàng cao hứng (vui mừng, phấn chấn) như vậy, trong lòng hắn cũng vui lây.

"Ôi, đều là chuyện trước đây lâu lắm rồi mà?" Nàng cười hi hi, vẫn không nỡ thu hồi tầm mắt, "Nhưng mà nhị thiếu gia hôm nay sao lại đột ngột muốn đưa thiếp ra ngoài vậy?"

Kiều Bách Dung liếc nhìn nàng một cái, "Nàng đã quên hôm nay là ngày gì rồi sao?"

Hôm nay là ngày đặc biệt gì sao? Phương Hàm ngạc nhiên giãy lát.

Còn nhớ đầu thu hình như cũng đâu có ngày gì quan trọng đâu, chỉ trừ:

"A, hôm nay là sinh nhật của Hoàng Thượng." Nàng bỗng nhiên nhớ tới, mấy ngày trước Kiều gia có chuẩn bị một chút đại lễ đưa vào trong cung.

Nhưng, sinh nhật Hoàng đế với việc Kiều Bách dung đưa nàng ra phủ có quan hệ gì đâu?

"Nàng chỉ nhớ được điều này thôi?"

Không phải sao? Phương Hàm buồn rầu suy nghĩ một hồi, cuối cùng đầu hàng, "Nhị thiếu gia, chàng đừng thừa nước đục thả câu nữa, trí tưởng tượng của thiếp chỉ tới đó thôi, đoán không được a."

Kiều Bách Dung lắc đầu thờ dài, "Nha đầu ngốc, nếu nhớ rõ hôm nay là sinh nhật Thánh Thượng, sao lại không nhớ cũng là sinh nhật của nàng chứ?"

"Hử, hôm nay là sinh nhật thiếp sao?" Phương Hàm ngây ra.

Cho dù bề ngoài bình thường thế nào, "linh hồn bên trong" trong thân thể này đã bị đánh tráo rồi, nàng nhập vào người này chính là lúc bị bán vào Kiều phủ, bởi vậy việc lúc trước nàng một chút ấn tượng cũng không có, đương nhiên không biết sinh nhật "Phương Hàn" vào lúc nào rồi.

Đương nhiên rồi, nàng không phải chưa từng tò mò xuất thân của vị Phương Hàn cô nương này, nhưng không biết vì sao, bọn hạ nhân lúc trước bị bán vào trong phủ cùng với nàng, nhưng không ai biết thân thế của nàng ta cả.

Quá khứ nàng từng âm thầm tìm hiểu trong một thời gian, cũng chỉ mơ hồ biết chủ nhân thân thể này lúc trước hình như vốn là tội nhân.

Lúc trước không biết trong gia đình của bằng hữu của phụ thân nàng ấy làm quan đã phạm vào tội gì, khiến tiên đế rất tức giận, mặc dù không tru di cửu tộc, nhưng cũng làm hại bọn họ không may bị xét nhà, đồng phát bị bán làm nô bộc.

Lẽ ra loại đại sự này hắn là phải điều tra kỹ càng mới đúng, nhưng mà cũng không biết là ai đã dùng thủ đoạn gì, tóm lại manh mối đến đây bị chặt đứt, muốn điều tra lại cũng không có cách nào, ngay cả văn tự bản thân cũng bị người khác lấy đi.

Có điều, Kiều Bách Dung bỗng nhiên nhắc tới sinh nhật nàng, hình như là biết thân phận của cơ thể này của nàng thì phải?

"Nàng ngay cả sinh nhật chính mình cũng không nhớ sao?" Hắn nhún mày.

"À, năm đó khi vào phủ thiếp sinh bệnh sốt cao, sau khi tỉnh lại thì chuyện quá khứ đã không còn nhớ rõ nữa." Phương Hàm đành phải lại dùng mắt trí nhớ để biện hộ thôi.

Thật ra điều này nàng đã sớm nói với Kiều Bách Dung rồi, nhưng hẳn trước sau vẫn nghi ngờ, "Bình thường nàng xử sự với người ngoài không chút nào giống như mất trí nhớ cả."

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiểu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Không những không giống mất trí nhớ, hẳn thậm chí cảm thấy rằng, mưu mô cùng kiến thức của nàng, năm đó không giống một Tiểu cô nương mới hơn mười tuổi tí nào.

Thế nhưng, nhìn nàng ngay cả sinh nhật của mình mà cũng không biết, xem ra là cái gì cũng đều quên thật.

Phương Hàm không khỏi chột dạ (bị nhìn trúng tim đen) đổ mồ hôi lạnh, "Thiếp chỉ còn dựa vào trái tim mà làm thôi, có thể thiếp dù mất đi ký ức lúc trước, ở chỗ sâu trong lòng còn nhớ một chút chuyện khác chăng?"

Lời này cũng chỉ có thể tùy tiện hù dọa treu đùa người khác mà thôi, dù sao Tá Thi Hoàn Hồn (mượn xác hoàn hồn) rất không thể tưởng tượng nổi, năm nay cũng không phổ biến loại cách nói xuyên không này, nàng cũng không sợ Kiều Bách Dung hoài nghi điều gì ở nàng.

"Vậy nàng có nhớ nàng vốn họ gì không?" Kiều Bách Dung lại hỏi.

Nàng do dự một chút, cuối cùng vẫn là lắc đầu, "Nhị thiếu gia biết sao?"

"Nàng vốn họ Phương."

"Ồ?" Khéo vậy sao, giống "Đời trước" của nàng sao? Phương Hàm hơi hơi nhướng mày.

Nhưng mà, nàng vẫn không rõ vì sao Kiều Bách Dung bỗng nhiên nhắc tới điều này với nàng?

"Phản ứng của nàng thật lạnh nhạt (lạnh nhạt)." Hắn đột nhiên cười nói.

Chuyện không liên quan mình đương nhiên lạnh nhạt rồi! Đối với 'hàng giả' là nàng mà nói, quá khứ của "Phương cô nương" giống như chuyện xưa của người qua đường vậy, lúc trước nàng đi thăm dò cũng chỉ là do tò mò mà thôi.

Hơn nữa, nàng cảm thấy hiện tại rất tốt mà, không có hứng thú "Tìm hiểu nguồn gốc".

Phương Hàm cười gượng một tiếng, mang chút nhiệt tình cùng chút lấy lòng nói: "Dù biết chuyện quá khứ cũng đâu thay đổi được gì, còn không bằng tiếp tục là Phương Hân của nhị thiếu gia nha."

"Ngược lại cũng không phải không có ảnh hưởng." Lời này của nàng hiển nhiên làm Kiều Bách Dung rất hài lòng, hẳn mừng rỡ chìa tay đem nàng ôm qua, "Nhưng, ta thích về sau những lời này."

Nói xong, hắn hưng hăng hôn lên mặt nàng một cái.

Đây là cái gì cùng cái gì? Phương Hàm mơ mơ màng màng nghĩ, thật sự không rõ dụng ý của hắn.

Quên đi, hẳn vui vẻ là tốt rồi.

Ôi, nàng cảm thấy bản thân hình như càng ngày càng không có chí khí rồi, không giống trong sách nói bóng gió, cầm kì thư họa đều tinh thông (thành thạo), còn có thể cứu nam chính từ trong nguy hiểm, mà còn cố gắng thay đổi không khí gia đình, xúc tiến xã hội hài hòa, cô gái xuyên không không gì không làm được.

Nàng chỉ là một nha hoàn nhỏ nhỏ mà thôi, có thể dựa vào che chở đại boss, trời có sập xuống đều có hắn chống đỡ, cái gì trạch đấu (tranh giành trong gia đình), cái gì cung đấu (tranh giành trong cung đình) cũng không phải chuyện của nàng.

Nàng an ổn sống như hiện nay, còn về sau này như thế nào thì không muốn cũng không dám nghĩ, Phương Hàm thân thiết tựa vào bộ ngực ấm áp kia, cực kỳ giống đà điểu.

"Lời ta vừa nói đã nhớ kỹ chưa? Nàng họ Phương, hôm nay là sinh nhật mười chín tuổi của nàng, vốn là tiểu thư nhà quan gia, sáu năm trước bị xét nhà, cho nên vào Kiều gia ta làm nô tì tới nay." Kiều Bách Dung ôm nàng vào trong ngực, bỗng nhiên thuật lại lời nói lúc nãy một lần nữa.

Phương Hàm ngẩng đầu kì quái nhìn hắn một cái. Nàng biết hắn nhấn mạnh như vậy tất nhiên là có thâm ý (ý nghĩa sâu xa), cũng không hiểu được cuối cùng là hắn muốn làm cái gì.

Nhưng nhìn biểu tình của hắn nghiêm túc mà lại đầy chờ mong, nàng cũng không hỏi nhiều, chỉ gật gật đầu, "Dạ, nhớ kỹ rồi."

Thấy nàng lên tiếng trả lời, hắn mới lộ ra tươi cười hài lòng, lại hôn nàng một cái, "Ngoan."

Nàng sao cứ cảm thấy hắn giống như đang dụ dỗ tiểu sủng vật vậy nhỉ? "Nhưng chỉ cần nhớ bao nhiêu đó là đủ rồi sao? Chi tiết cụ thể đâu?"

Quả nhiên là cô gái thông minh! Kiều Bách Dung cười, "Khi nàng vào phủ không phải sinh bệnh sốt cao, chuyện cũ đều quên mất không đúng sao?"

Được rồi! Nếu đại boss đã nói như vậy. "Cho nên nhị thiếu gia hôm nay là đặc biệt mừng sinh nhật thiếp rồi?"

Hắn nhẹ vuốt tóc mềm mượt của nàng, "Nàng gần đây luôn chê trong phủ buồn mà, thừa dịp này ra ngoài đi dạo một chút đi."

Không nghĩ tới 'nhật lý vạn kỷ' đại boss vậy mà nhớ rõ sinh nhật của tiểu thư kí kiêm tiểu tình nhân, còn đặc biệt đưa nàng ra ngoài hẹn hò nữa, thật là làm người ta cảm động.

Mặt hàng như vậy, cho dù là ở hiện đại cũng tuyệt đối đạt tiêu chuẩn nam nhân tốt a!

"Nhị thiếu gia đối với thiếp thật tốt." Nàng nháy mắt mấy cái, không tiếc cảm tạ khen ngợi, lại làm hắn một tràn cười.

Phuong Hàm ghé vào trước ngực hắn, cảm nhận chấn động trầm lắng, không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy hốc mắt có chút nóng.

Sau khi trải qua đoạn tình ái thất bại ở kiếp trước kia, nàng vốn không muốn lại nói chuyện yêu đương gì nữa hết, càng khỏi nói lại bất hạnh rơi vào địa phương nữ quyền sa sút ma quỷ này.

Ở thời đại này, cứ phải môn đương hộ đối, thế tử phải cưới hỏi hoàng đế, mang thai phải chủ động giúp lão công (chồng) tìm tiểu tam cùng giúp nàng thực hiện nghĩa vụ vợ chồng, "trọn đời trọn kiếp chỉ có lẫn nhau" chẳng qua chỉ là thần thoại thôi.

Chính là khi hơn hai năm trước cùng Kiều Bách Dung trên giường, nàng cũng chỉ "Không bài xích (gạt bỏ, loại trừ)", cũng đem điều đó trở thành thủ đoạn bên người hắn mà thôi.

Dù sao nếu không thể cự tuyệt, liền đem nó trở thành công việc đi! Nếu hắn bằng lòng sủng nàng thì cực tốt, nếu không thì cũng không quan trọng, chỉ cần nàng bảo vệ vững vàng tâm của mình, liền sẽ không bị thương.

Lúc ấy, nàng là nghĩ như vậy, nhưng giờ đây mới hiểu được, nàng thật sự đánh giá quá cao bản thân rồi.

Cùng nam nhân chất lượng tốt là Kiều Bách Dung sớm tối ở chung như thế, làm sao có thể không động tâm đây?

Hiện tại nàng đã không dám đoán rằng, khi bọn họ (nam 9 + nữ 9) giữa chừng chia tay, kết cục sẽ như thế nào nữa.

Nhị thiếu gia, nếu thiếp ngoan ngoãn đợi bên cạnh chàng, chàng liền có thể vẫn chỉ tốt với một mình thiếp giống như bây giờ được hay không?

Phuong Hàm rất muốn hỏi, rồi lại không dám hỏi.

Về lý trí, nàng hiểu được bản thân đã nhận được nhiều thứ vốn không phải của nàng, nên thấy đủ rồi, nhưng về tình cảm, nàng lại tham lam hy vọng phần quan hệ này có thể càng dài lâu...

Xe ngựa đi một hồi cuối cùng cũng dừng lại.

Lúc trước Phuong Hàm thường theo Kiều Bách Dung xuất môn bán chuyện buôn bán, do đó nàng từ khe hở rèm nhìn ra ngoài, liền biết đã đến trung tâm kinh thành nơi phố xá phồn hoa náo nhiệt nhất.

Thế này có chút giống kiếp trước ngày nghỉ nàng thường đi dạo chợ hoa hoặc hội chợ, chỉ là cái gì cần đều có bán cả.

Do biến người đông đúc, bất kể là xe ngựa hay cỗ kiệu, tối đa chỉ có thể dừng ở nơi này, muốn vào trong thì tốt nhất là rời đi.

Nàng đã sớm muốn đến nơi này mua sắm, chỉ tiếc trước kia mỗi khi đến đây đều là vì công việc, lúc nào cũng vội vã quay về.

Nhưng nhìn thái độ của Kiều Bách Dung, nhất định là đặc biệt đưa nàng tới?

Nàng mới nghĩ như vậy, liền nghe thấy hắn nói: "Xuống xe đi, trước kia không phải từ sớm nàng đã muốn đến nơi này nhìn một cái sao?"

Đôi mắt Phuong Hàm sáng lên, "Thật sự có thể dạo một lần toàn bộ nơi này thật sao?"

"Ta chỉ có thể ra ngoài cả ngày hôm nay thôi, nếu hôm nay nàng không đi dạo hết, ta cũng không có cách nào khác đâu."

Nàng bị hắn đùa nỡ nộ cười, "Đù mà, đù mà, một ngày nhất định đủ cho thiếp đi dạo hết rồi."

Trước đây Phương Hàm bị buồn bực lắm hại, lúc này nhìn cái gì đều cảm thấy mới mẻ hết. Nàng biết từ cổ chí kim, đại đa số nam nhân đều không thích đi dạo phố, do đó mỗi gian hàng không đi vào nhìn một cái, chỉ 'cười ngửa xem hoa' (nhìn lướt qua) thôi, xác định có hứng thú mới đi vào dạo qua.

Kiều Bách Dung thật kiên nhẫn nha, luôn mỉm cười nhìn nàng đi dạo phố mua này mua nọ, cho dù nàng dừng lại ở gian hàng nào đó hơi lâu chút, hấn cũng không thúc giục, thấy nàng lộ ra biểu tình yêu thích với đồ vật nào đó, càng không nói hai lời liền kiểm tra trả tiền.

Phương hàm không thể không nói, thân là một kim chủ, hấn thật sự rất xứng đáng.

Bọn họ cứ như vậy vừa đi vừa ăn vừa chơi đùa, vô tình đi đến trước một tiệm bánh ngọt nào đó.

Phương Hàm biết tiệm bánh ngọt này, xem như có chút danh tiếng, nhưng trong lòng nàng cũng không ngon hơn so với bánh ngọt do đầu bếp Kiều phủ đã qua sự huấn luyện của nàng làm, làm được món điểm tâm ngọt đều cực kỳ hợp khẩu vị nàng nha.

Vì vậy nàng chỉ đi qua "Hành hương" nhìn vài lần mà thôi, vẫn chưa muốn đi vào.

Nhưng đột nhiên Kiều Bách Dung từ tay áo lấy ra một tờ giấy, muốn nàng dựa vào danh sách đó, đi vào mua hết điểm tâm có trong danh sách đó.

"Sao đột nhiên lại muốn mua điểm tâm thế?" Phương hàm không khỏi nghi hoặc.

Nàng nhớ rõ ràng Kiều Bách Dung không hề thích ăn mấy thứ này nha.

Nhưng hấn không trả lời vấn đề của nàng, chỉ nói: "Nàng cứ theo đó mà mua." Nói xong, hấn còn nhét chút ngân lượng vào tay nàng.

Được rồi, nếu ông chủ đã lên tiếng, vậy đi mua thôi, dù sao cũng không phải nàng trả tiền. Phương Hàm nhún nhún vai, cầm danh sách liền đi vào trong tiệm mua chút vậy.

Chỉ là danh sách này có năm, sáu dạng điểm tâm, tuy trong cửa tiệm đa số đều có sẵn hàng, nhưng một số hàng phải đợi một chút, nàng ở bên trong đợi hơn hai khắc đồng hồ (1 khắc khoảng 15 phút), mới gom những thứ đã mua lại, đi ra cửa.

Khi nàng cầm điểm tâm chuẩn bị rời đi, đột nhiên phát hiện phụ nhân (phụ nữ đã có chồng) bên cạnh đang hơi giật mình trừng mắt nhìn trộm nàng.

Phụ nhân đó thoát nhìn khoảng chừng chưa tới bốn mươi tuổi, nhưng bảo dưỡng (chăm sóc) thích hợp, thần sắc hồng hào, da thịt bóng loáng trắng nõn không thua mấy nữ nhân hai mươi tuổi đâu.

Bà một thân trang phục quý khí (sang trọng), hơn nữa phía sau đứng bốn gã nô bộc, khí chất cao hơn không biết bao nhiêu lần so với Kiều phụ nhân, chỉ biết chắc chắn là phu nhân nhà quan lớn nào đó rồi.

Người giống như vậy, lúc trước nếu gặp qua, nàng nhất định sẽ không quên, mà nàng tin chắc bản thân cũng không biết đối phương à.

Phương hàm không rõ đối phương vì sao nhìn nàng như vậy, đến nỗi không biết vì sao nàng lại thấy phụ nhân kia thoát nhìn có vài phần quen mắt nha.

Phụ nhân kia thấy nàng nhìn lại, đột nhiên lộ ra tươi cười với nàng.

Phương hàm không hiểu ra sao, nhưng theo lễ phép vẫn mỉm cười gật đầu với đối phương. Sau đó, nàng liền xoay người chuẩn bị đi ra ngoài tìm Kiều Bách Dung.

Không nghĩ tới nàng mới đi hai bước, đã bị người gọi lại, "Vị cô nương này, xin dừng bước."

Phương Hàm quay đầu lại, phát hiện người gọi nàng lại là một ma ma đứng sau phụ nhân kia, lúc này, ma ma đó đã đi tới phía sau nàng.

"Có vấn đề gì hay sao?" Nàng hỏi, nhện không được lại liếc mắt nhìn phụ nhân kia một cái.

Không nghĩ tới càng nhìn, lại càng cảm thấy phụ nhân kia rất quen mắt nha, làm nàng không thể không nhìn chăm chăm.

Kỳ lạ, chẳng lẽ nàng thật sự từng gặp qua đối phương rồi, cũng không cần thận đã quên rồi sao?

"Cô nương, phu nhân chúng ta muốn mời cô qua đó nói mấy câu."

Trong tình huống bình thường, loại lời mời không đầu không đuôi này Phương Hàm sẽ trực tiếp cự tuyệt (từ chối), thế nhưng hiện giờ nàng cũng có vài phần tò mò, vì vậy liền gật đầu, "Được, nhưng thiếu gia nhà ta còn đang chờ bên ngoài, thật sự chỉ có thể nói mấy câu thôi."

Ma ma đó có hơi sừng sốt, nhưng rất nhanh phản ứng lại, "Đừng lo, phu nhân nhà ta chỉ là muốn hỏi mấy câu, sẽ không quá lâu đâu."

Thế là Phương Hàm chậm rãi đi tới phía phụ nhân kia.

Khi nàng cuối cùng cũng đi tới trước mặt phụ nhân, rốt cuộc nhớ mình vì sao lại cảm thấy đối phương nhìn quen mắt. Khuôn mặt này, mỗi ngày bọn họ ở trong gương đồng gặp qua vài lần rồi -- ngoại trừ tuổi tác không giống ra, bộ dạng nàng cùng đối phương thật sự quá giống.

Nhìn thấy phụ nhân này, Phương Hàm gần như có thể đoán được bộ dáng của mình hai mươi năm sau.

"Đưa trẻ ngoan, nói cho ta biết, con tên gì?" Giọng nói phụ nhân mặc dù ôn hòa, rồi lại ản ản mang theo chút cấp bách cùng xúc động.

Tim Phương Hàm nhảy lên, đột nhiên nhớ dặn dò lúc nãy của Kiều Bách Dung lúc ở trên xe ngựa.

Lẽ nào vừa rồi hắn đột nhiên nói điều này với nàng, chính là vì để nàng ứng phó với vị phụ nhân này sao? Nhưng hắn sao lại biết đối phương hôm nay sẽ đến nơi này chứ?

Mà vị phụ nhân này... Vì sao bộ dáng lại giống nàng như vậy?

Một đồng vấn đề nổi lên trong lòng, làm trong đầu Phương Hàm một mớ hỗn loạn, nhưng trước mắt quan trọng là làm sao trả lời vấn đề của vị phụ nhân này đây.

Dù không biết tại sao Kiều Bách Dung âm mưu gì, nàng cũng không định làm ngược lại ý tứ của hắn.

Phương Hàm sau khi suy nghĩ một chút lời dặn dò lúc nãy của Kiều Bách Dung, mới cân nhắc nói: "Ta là nha hoàn của Kiều phủ, tên là Phương Hàn."

"Kiều phủ?" Phụ nhân khẽ chau mày, "Là Kiều gia, tổ tiên từng đứng đầu tứ phụ (các quan giúp đỡ cho vua) của tiên đế đúng không?"

Phương Hàm ngược lại không ngạc nhiên khi vị phụ nhân này lập tức đoán được là Kiều phủ nào, có thể làm Kiều Bách Dung coi trọng như vậy nhất định không phải là nhân vật đơn giản rồi, vì vậy nàng chỉ thành thật nói: "Phải"

Phụ nhân đối với đáp án này hình như không vừa lòng lắm, do dự một chút, rồi cẩn thận đánh giá y phục Phương Hàm.

Sau đó, phụ nhân phát hiện có chút kỳ lạ, áo lụa màu vàng nhạt trên người Phương Hàm còn mới tinh, vừa nhìn liền biết chất liệu cực tốt.

Lại nhìn chỗ khác, cổ tay nàng mềm mại, đeo vòng Kim Luyện (vàng tinh chế) mặc dù mảnh (mỏng, nhỏ) thôi, nhưng kiểu dáng rất đặc biệt, thích hợp với nữ tử trẻ tuổi như nàng, vành tai trắng nõn mang một đôi bông tai, hiển nhiên là bông tai trân châu giá trị xa xỉ, trên tóc chỉ đơn giản cài trâm ngọc nhưng cũng đều là vật bất phàm (người thường không thể có được).

Cách ăn mặc không hiện sự đẹp đẽ quý giá đáng chú ý gì, nhưng đều là đồ tốt cả, làm tăng thêm nét thanh nhã của nàng, e rằng những thứ này không phải vợ cả con nhà quan viên ngũ phẩm bình thường có thể có được.

Xem ra Kiều phủ đối với nàng không tồi.

Quan sát đánh giá hết thấy này chỉ diễn ra trong nháy mắt thôi, phụ nhân lấy lại bình tĩnh, hỏi vấn đề bà quan tâm, "Ta nhìn bộ dáng con cảm thấy rất thân thiết, trước khi con bị mua vào Kiều phủ, ban đầu tên gọi là gì?"

Phương Hàm lộ vẻ mặt khó xử, "Phụ nhân, điều này..."

Nàng rất rõ ràng, bị bán vào phủ làm nha hoàn không nên ở khắp nơi phao tin danh tính quá khứ của mình, huống chi đối phương lại là người xa lạ.

Nếu nàng nói quá rõ ràng, ngược lại sẽ khiến cho đối phương hoài nghi.

Nàng do dự một chút, mà phía sau phụ nhân liền nói chen vào, "Ta nói vị cô nương này, rất... Phụ nhân chỉ là cảm thấy cô quen thuộc, bộ dáng có chút giống với một vị cố nhân, mới hỏi vài câu thôi, có gì không thể nói hay sao?"

Cố nhân? Nói là giống, hắn là bộ dạng nàng cùng người phụ nhân này mới gọi là giống à nha?

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11

"Tất nhiên là ta nghĩ nhiều." Phương Hàm lúc này mới nở nụ cười, "Chỉ là được phụ nhân nhìn một cái là phúc phần của ta, điều này cùng thái độ của nô bộc có gì quan trọng đâu? Nhưng mà, cho phụ nhân biết họ của ta thật ra cũng không trở ngại gì, trước khi vào Kiều phủ ta vốn họ Phương."

Sắc mặt phụ nhân cùng ma ma đều thay đổi, thậm chí phụ nhân còn nắm lấy cánh tay nàng, nghẹn ngào nói: "Cái gì, con họ Phương?"

Hê, Kiều Bách Dung cũng thân thông quá ta? Phương Hàm cảm thấy âm thầm bộ phục, nhưng trên mặt vẫn phải ra vẻ ngỡ ngàng, "Chẳng nhẽ phụ nhân

thật sự biết trưởng bối của ta sao?"

"Đưa trẻ ngoan, nói cho ta biết, con năm nay mấy tuổi rồi?"

"Ta hôm nay vừa tròn mười chín tuổi."

"Hôm nay là sinh nhật của con sao?" Phụ nhân kia kinh ngạc nhìn nàng, vẻ mặt không thể tin được.

Thấy kết quả đã đạt được, Phuong Hàm đảo mắt, cười rút cánh tay mình về, "Xem ra phu nhân chắc là nhận sai người rồi thì phải? Thật ra trước kia ta từng nghe nói có một số người giống nhau nhưng không hề có quan hệ gì... Thôi, không nói nữa, chủ tử nhà ta còn đang ở bên ngoài đợi ta! Xin cáo từ."

Nói xong, nàng cũng không chờ đối phương phản ứng lại, liền xoay người nhanh chóng rời đi.

Bà ấy sẽ tự hiểu được sự thật thôi, dù sao cái gì nên nói nàng đều đã nói rồi, phần còn lại Kiều Bách Dung có lẽ sẽ thay nàng xử lý.

Nghĩ trong đầu như vậy, nàng bước ra khỏi cửa tiệm chỉ thấy Kiều Bách Dung đang đứng đó, mỉm cười nhìn nàng.

Nàng ba bước thành hai bước chạy đến bên cạnh hắn, cầm tay quơ quơ, "Này, điểm tâm nhị thiếu gia muốn mua đều mua cả rồi này."

"Ta không ăn đồ ngọt, tất nhiên là cho nàng rồi." Kiều Bách Dung cười, kéo tay kia của nàng đi về phía trước.

Cho nên đây là bánh ngọt mừng sinh nhật sao? Phuong Hàm đột nhiên cảm thấy rất vui, nhích lại gần hắn, "Nhị thiếu gia chẳng lẽ cho rằng Phuong Hàm dễ lừa như vậy sao, ngài thật sự chỉ là đơn giản bảo thiếp đi mau điểm tâm thôi sao?"

Kiều gia có đầu bếp làm điểm tâm mà, nữ đầu bếp cũng đầu phải ít, tiệm bánh ngọt này tuy có danh tiếng đấy, sư phó cũng không lợi hại hơn so với trong Kiều phủ.

Dĩ nhiên, đây là kết quả bọn họ phân công hợp tác mà -- Kiều Bách Dung vung số tiền lớn thuê đầu bếp tài giỏi khắp nơi về, nữ đầu bếp vào phủ, còn Phuong Hàm cố gắng 'ăn cắp' (nguyên văn: đạo văn) những công thức làm bánh ngọt lúc trước đã xem qua, giả vờ như là sáng kiến của mình, để cho bọn họ làm.

Tóm lại, nàng vốn dĩ không cần đi vào cửa tiệm đó, Kiều Bách Dung bảo nàng đi mua điểm tâm, chẳng qua là muốn tạo cơ hội cho nàng cùng vị phụ nhân kia "xảo ngộ" (tình cờ gặp mặt) thôi.

Kiều Bách Dung cũng không muốn lừa nàng, vì vậy chỉ nhoen miệng cười, nhẹ giọng nói: "Xem ra nàng cùng mẫu thân nàng tán gẫu (trò chuyện) rất vui về đúng không?"

"Thiếp... nương (mẹ)?" Nghe vậy, Phuong Hàm cảm thấy mình sẽ ngất mất thôi.

Vị phụ nhân kia lại là nương của nàng sao? Tuy nàng thấy đối phương rất có thể là người thân của mình, nhưng không nghĩ tới lại chính là mẫu thân mình?

Nhưng, nàng suy nghĩ lại, lại cảm thấy không đúng lắm.

Bằng hữu của phụ thân phạm tội, toàn Phuong gia người không sung quân thì là bị bán làm nô bộc, mẫu thân Phuong Hàn sao lại có thể sống tốt như vậy được?

Huống chi Phuong gia bị như vậy chỉ mới sáu năm thôi, sáu năm trước, nếu vị phụ nhân kia thật sự là mẫu thân nàng, mới qua có vài năm, sao có thể không nhận ra nàng chứ?

Phuong Hàm suy nghĩ một lúc lâu, cuối cùng vẫn ngập ngừng mở miệng: "Nhị thiếu gia, chàng có phải nhớ sai rồi không? Thiếp thấy bà ta có chút không đúng lắm."

"Việc này không đơn giản như nàng nghĩ đâu." Kiều Bách Dung nhẹ nhàng băng quơ (qua loa) nói: "Giờ đây xem ra, mọi chuyện đã làm xong một nửa rồi, sau này chúng ta chỉ cần đợi xem mà thôi."

Phuong Hàm nghe hắn nói vậy, biết chắc hắn sẽ không nói thêm gì nữa, vì vậy cũng không hỏi nhiều làm gì.

Thật ra sự thật cũng không khó đoán, xem ra Kiều Bách Dung là muốn cho nàng nhận tổ quy tông (nhận lại tổ tiên).

Dù rằng nàng là 'hàng giả', dù đối với mẫu thân Phuong gia cũng không có chờ mong hoặc cảm thấy đồng cảm gì cả, nhưng dù nói thế nào, nàng vẫn rất biết ơn Kiều Bách Dung đã bỏ một số tiền lớn (nguyên văn: đại phí) thay nàng tìm hiểu, cũng đặc biệt an bài sinh nhật cho nàng.

Nam nhân này đối với nàng đúng là khỏi chê à nha.

Trong lòng Phuong Hàm cảm động, không cẩn thận buột miệng nói ra lời từ đáy lòng, "Thật ra, chỉ cần có thể ở bên cạnh chàng, thiếp không hề để ý danh phận gì đó đâu."

Sau khi nói xong, nàng lại tự thấy buồn nôn, nhin không được đồ mặt, đến nỗi muốn rút tay mình đang bị hắn nắm về.

Không ngờ Kiều Bách Dung lại cầm tay nàng chặt hơn, không chịu buông ra.

"Ta đề ý." Hấn nói nhỏ: "Ta hy vọng nàng có thể có cuộc sống thật hạnh phúc."

Phương Hàm mặt càng đỏ hơn, nói bằng giọng nhỏ nhất: "Cuộc sống như hiện tại đã là tốt rồi!"

Hiện tại cả Kiều phủ, nói không chừng nàng là người hưởng thụ nhất đó.

"Như vậy còn chưa đủ." Kiều Bách Dung cười, "Nàng cứ yên tâm, mọi việc có ta lo liệu."

Đến lúc đó, hấn nhất định để nàng quang minh chính đại gả cho hấn.

Chuyện xảy ra hôm sinh nhật, đối với Phương Hàm mà nói, chỉ là một nốt nhạc nhỏ bé trong cuộc sống mà thôi.

Mặc kệ ngày ấy gặp vị phụ nhân trong tiệm bánh ngọt cùng việc có cùng huyết thống hay không, đối với nàng mà nói đều không có khác biệt gì hết, bởi vậy không quá vài ngày, nàng liền đem chuyện này bỏ ra sau đầu (ý là không chú ý tới nữa).

Giờ đây, nàng đã trở lại làm việc rồi, nhưng công việc ít đi rất nhiều, các việc công tác, xã giao không do nàng làm nữa, bình thường chỉ cần thay ông chủ sắp xếp lại thư phòng, bố trí lộ trình, hoàn toàn là việc đạt tiêu chuẩn tiền nhiều - việc ít - gần nhà, sau khi ngủ thẳng dậy mới làm việc nhà.

Hôm nay, Kiều Bách Dung lần nữa xuất môn bàn chuyện buôn bán, Phương Hàm ở trong phòng buồn chán, với lại đám chủ tử Kiều gia kia sau khi trải qua chuyện lúc trước, hấn là sẽ không lại đại đột tới tìm nàng gây sự đâu, vì vậy quyết định ra ngoài hít thở không khí trong lành nào.

Giờ đã vào thu rồi, hoa trong viện cũng sắp rụng hết, nếu nàng không đi dạo xung quanh, thì phải đợi sang năm mới có hoa mà ngắm đó.

Nhưng không nghĩ tới Phương Hàm vừa mới đi vào trong viện không bao lâu, đã gặp đại thiếu gia Kiều gia.

Từ sau ba năm trước nàng bắt đầu dành trọn thời gian hầu hạ Kiều Bách Dung, quan hệ của Kiều Bách Dung với người nhà không được tốt lắm, chỉ có Kiều đại thiếu là có qua lại đôi chút thôi, với lại nàng cũng không thường đến gặp các chủ tử khác, cho nên, khi nàng nhìn thấy Kiều đại thiếu có hơi sùng sốt, cho đến sau khi nghe thấy Lục Hòa đang đi phía sau gọi "Đại thiếu gia", nàng mới khom người theo gọi hấn ta một tiếng "Đại thiếu gia".

Ánh mắt Kiều đại thiếu dừng lại trên người nàng thật lâu, bỗng nhiên nói: "Đây chính là Phương Hàm mới đây làm hại Kiều phủ ta không được yên đó sao?"

Hả, nàng phải trả lời thế nào đây? Có thể nói "Nếu không phải lão mẹ ngươi định đánh chết ta, đại boss sẽ không cố tình không phát tiền tiền tiêu hàng tháng à nha", hay là nói "Có bản lĩnh ngươi tự kiếm tiền nuôi gia đình đi, đừng có dựa vào ông chủ ta" được không ta?

Phương Hàm lén nhìn sắc mặt u ám của nam nhân trước mặt.

Chỉ đối với hấn ta khinh thường lại khinh thường, dù vậy ngoài mặt vẫn phải giả bộ, vì vậy nàng tỏ ra sợ hãi nói: "Nô tì không dám."

Không ngờ nàng vừa nói vậy liền làm Kiều đại thiếu lại càng không vui.

"Không dám sao? Hừ, ngươi không dám, có thể khiến tên tiểu súc sinh kia vì ngươi mà ném biếu muối ra khỏi Kiều phủ, hơn nữa sau đó còn vì ngươi mà chống đối mẫu thân, không chịu phát chi phí trong phủ, bỏ mặc quỹ chung (đã nhắc trong chương trước), thậm chí còn lấy điều đó ép phụ thân đồng ý hôn sự của các ngươi?" Hấn cười lạnh, "Ta đây rất muốn biết, nếu ngươi thật sự 'dám', hấn ta lại sẽ làm ra chuyện gì nữa."

Kiều đại thiếu từ nhỏ luôn ở bên cha mẹ, mưa dầm thấm đất, nên đối với đệ đệ không cùng mẫu thân với hấn có thể nói là cực kỳ khinh thường, cũng không hảo cảm (thiện cảm, ấn tượng tốt) gì.

Có điều, lời mĩa mai này của hấn, Phương Hàm lại chỉ chú ý tới câu sau kia thôi. "Hôn sự gì cơ?"

Hôn sự của bọn họ... Chẳng nhẽ Kiều Bách Dung muốn cưới nàng làm chính thê sao?

Dẫu sao ở thời đại này, nếu chỉ nạp thiếp, bình thường cũng không cần có sự đồng ý của cha mẹ, và lại sẽ không gọi là "Hôn sự."

Nhưng, nhân vật chính (người có liên qua, nguyên văn: đương sự) là nàng sao lại không biết có chuyện này chứ?

Nàng như thế nào cũng không nghĩ đến, người không muốn nàng làm 'thông phòng' - Kiều Bách Dung, lại có thể có ý định cưới nàng làm vợ, hơn nữa còn muốn thực hiện điều đó nữa chứ.

Mới nghe được tin này, Phương Hàm vẫn chưa cảm thấy vui sướng gì cả, chỉ cảm thấy kinh ngạc không thôi.

Nàng không hiểu Kiều Bách Dung là suy nghĩ như thế nào đây.

Nên biết hiện giờ nàng là nô bộc, cho dù Kiều Bách Dung không phải con trai trưởng Kiều gia, chỉ cần hấn họ Kiều, làm sao có khả năng cưới người có thân phận nô bộc như nàng được?

Phuong Hàm bỗng nhớ đến vị phụ nhân đã gặp lúc trước.

Kiều Bách Dung mất nhiều tâm tư thúc đẩy lần 'ngẫu ngộ' (gặp mặt ngẫu nhiên) đó, chẳng lẽ chính là vì giúp nàng thoát khỏi thân phận nô bộc, thuận lợi cười nàng sao?

"Đừng giả bộ nữa, ta không tin nếu không phải người 'thời gió bên gối', tiểu súc sinh kia sẽ có loại suy nghĩ này?" Kiều đại thiếu khinh thường nhìn nàng, "Nhưng cũng khó nói, dù sao hẳn cũng là do thương nhân chi nữ (con gái của thương nhân) dễ tiện sinh ra mà, không hiểu quy củ (phép tắc) là chuyện bình thường."

Phuong Hàm nghe thấy hần mở miệng ngậm miệng đều là tiểu súc sinh, đối với Kiều Bách Dung tràn đầy khinh bỉ, hết sức tức giận, quên mất thân phận hiện giờ của mình, buột miệng nói: "Đại thiếu gia, nhị thiếu gia với ngài dù sao cũng là cùng một phụ thân, ngài luôn mồm mắng hần súc sinh, vậy không biết lão gia với ngài lại là cái gì chứ?"

"Người nói cái gì?" Kiều đại thiếu lập tức giận tái mặt.

"Phuong, Phuong Hàn tỷ tỷ!" Lục Hòa cũng không ngờ nàng lại có thể nói lời đại bất kính như vậy, không khỏi hoảng sợ, mặt không còn chút máu.

Phuong Hàm bị vẻ mặt u ám của Kiều đại thiếu làm sợ tới mức lùi lại hai bước, nhưng căn môi liều chết không khuất phục.

Những lời này hoàn toàn là suy nghĩ trong lòng nàng, tuy có hơi xúc động, nhưng sau khi nói ra miệng nàng không hối hận chút nào.

Toàn bộ người Kiều gia trừ boss của nàng cùng Kiều tam thiếu - tạm coi là bình thường đi, còn lại đều là bệnh thần kinh hết!

Nàng cũng không thèm đếm xỉa đến làm gì.

Nếu là lời mắng chửi nàng chương tai (khó nghe) như thế nào, nàng có thể vào tai này ra tai kia, ngoảnh mặt làm ngơ, nhưng người Kiều đại thiếu mắng lại là chủ của nàng!

Kiều Bách Dung từ trước tới giờ, bất kể là công khai hay ngầm ngầm vì nàng làm nhiều chuyện như vậy, nàng cũng không thể chịu được khi nghe hần bị người nói xấu.

Lúc trước bọn họ chỉ ở trong phòng Kiều Bách Dung, khiêm nhường lại khiêm nhường, Kiều phu nhân cũng tìm được lý do để đánh chết nàng, nếu bây giờ còn không thể nói lời nói thật, thì sống quá ngột ngạt rồi.

"Chẳng lẽ ta nói sai sao?" Nàng nghiêng răng đáp trả.

"Phuong Hàn tỷ tỷ đừng nói nữa." Lục Hòa hết sức bất ngờ, vội vàng che chắn trước người nàng. "Đại thiếu gia, Phuong Hàn tỷ tỷ hồ đồ rồi, ngài đừng so đo với nàng a!"

Chuyện Phuong Hàn tỷ tỷ bị đánh lần trước, nàng không bị phạt đã là vô cùng may mắn rồi, lần này Phuong Hàn tỷ tỷ lại xảy ra chuyện gì nữa, nàng nhất định bị nhị thiếu gia đem đi hầm cho coi.

Nàng cũng không quên đại thiếu gia vừa nói nhị thiếu gia muốn kết hôn với Phuong Hàn tỷ tỷ a!

"Cút ngay!" Kiều đại thiếu đi lên trước đẩy Lục Hòa ra, đưa tay bắt lấy Phuong Hàm, "Tốt, rất tốt, một tiện ti nho nhỏ, ý chủ tử sùng người, liền nghĩ có thể bay lên trời."

Phuong Hàm vốn tưởng rằng hần muốn đánh nàng, theo phản xạ muốn đưa tay chắn, không ngờ hần lại nắm lấy cánh tay nàng.

Nàng muốn giãy giụa, nhưng làm sao chống nổi khí lực nam nhân đây?

Kiều đại thiếu một tay giữ lấy nàng ngay lập tức, trên cao nhìn nàng hồi lâu, "Nhìn cũng không tồi, thảo nào nghiệt chủng kia lại thích người như thế."

Phuong Hàm trừng mắt nhìn hần, bỗng có dự cảm rất không tốt.

Sau đó, Kiều đại thiếu cười lạnh nói: "Nếu hần biết nữ nhân của mình cầu kết với nam nhân khác, không biết hần còn muốn kết hôn với người nữa không?"

Hần muốn hủy sự trong sạch của nàng sao? Sắc mặt Phuong Hàm đại biến.

Không thể không nói, chiêu ngoan độc (tàn nhẫn + độc ác) này lại hiệu quả, loại sự tình này ngay cả xảy ra ở hiện đại cũng có thể là lý do chia tay, ly hôn, lại đừng nói xảy ra ở cổ đại!

Dù Kiều Bách Dung có sủng nàng, muốn cưới nàng làm vợ, nếu nàng thật sự mất trong sạch, e rằng hần cũng sẽ không muốn nàng nữa.

Tuy nàng không quá vọng tưởng (mơ mộng hảo huyền) có thể trở thành thê tử (vợ) của hần, nhưng tuyệt đối không muốn loại chuyện này xảy ra đâu.

Phuong Hàm bắt chắp bản thân là nô bộc, mà nam nhân trước mặt này là chủ tử, nàng cố gắng đá vào cẳng chân của hắn, thừa lúc hắn bị đau nàng vùng thoát ra, nhanh chóng chạy trốn.

Ghê tởm, gia đình này đúng là biến thái mà! Phuong Hàm vừa chạy trốn vừa tức giận nghĩ, nhưng liên tục nghe thấy tiếng rống của Kiều đại thiếu truyền đến.

Đáng tiếc nàng không thể chạy xa, thoáng cái đã bị bắt. Khi nàng sợ hãi kêu lên, Kiều đại thiếu đã ném nàng lên trên mặt đất.

Nàng ngã hoa cả mắt, đang muốn đứng lên, không ngờ hắn kiên quyết đè thân mình đang gãy giữa của nàng, cực nhanh xé rách áo ngoài của nàng.

"Đề ta xem thử, rốt cuộc ngươi làm sao hấp dẫn hắn, khiến hắn cam tâm làm nhiều việc cho ngươi như vậy!" Kiều đại thiếu cười lạnh, đôi mắt lóe tia ác ý.

"Ngươi điên rồi!" Phuong Hàm hoảng hốt, dù bị đánh, nàng cũng tuyệt đối không muốn bị nam nhân ghê tởm này xâm phạm đâu.

Bây giờ nàng đã hiểu, loại chuyện này không phải cùng với ai cũng được, nàng cũng không có cách nào để nghĩ thành bị chó cắn được.

Lúc trước nàng đồng ý cùng Kiều Bách Dung lên giường, nàng nghĩ chắc chắn không phải chỉ là vì muốn sống những ngày tốt đẹp trong Kiều phủ thôi.

Nếu trong lòng đối với Kiều Bách Dung không có hảo cảm, nàng sẽ không giả bộ từ chối, cho phép hắn chạm vào nàng đâu.

"Ngươi cứ nằng chừ đi, đề ta xem nghiệt chủng kia đến lúc đó còn muốn thú (cưới) ngươi nữa không." Kiều đại thiếu thẳng tay xé rách y phục của nàng.

Phuong Hàm giận dữ, nói không lựa lời: "Bình thường giả bộ học trò thanh cao, giữa ban ngày ban mặt khi dễ một nữ tử, sách đều đọc cho bụng chó hết rồi phải không? Nam nhân Kiều phủ đều giống ngươi vậy, cũng khó trách thất bại hoàn toàn, không vực dậy nổi!"

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12

Lời này rõ ràng đã đập trúng vết đau của Kiều đại thiếu, hắn biến sắc, hung hăng tát nàng một cái.

Phuong Hàm chỉ cảm thấy trên mặt đau rát, tai ù ù, nhưng nàng vẫn ngiên rãng tiếp tục nói: "Thế nào, bị ta nói trúng rồi sao nên thẹn quá hả giận hả?"

Nàng vốn là người nhanh nhẹn nhanh miệng mà, không biết vì sao, chỉ khi trước mặt Kiều Bách Dung, phản ứng mới hơi chậm chút.

"Ngươi..." Kiều đại thiếu dừng lại, sau đó sau đó tức giận nói: "Ngươi cùng lắm chỉ là nô bộc đã bị bán đứt cho nhà ta, không chỉ muốn thân thể ngươi, có đánh chết ngươi, bán đi, cũng chẳng có gì khó cả."

Lúc này, tiếng bước chân vội vàng từ xa đi lại, hai người cùng quay đầu nhìn, nhận ra đó là Kiều tam thiếu.

"Đại ca, huynh làm gì vậy?" Kiều tam thiếu vội vàng chạy tới, "Ngay giữa ban ngày ban mặt lại ở trong sân cường bức tỷ nữ, không phải tác phong của Kiều gia chúng ta a!"

Lục Hòa cầu cứu hắn mới biết, chỉ sợ nếu chậm sẽ có chuyện lớn xảy ra a.

Kiều đại thiếu nhìn thấy hắn, đầu tiên là bất ngờ, sau đó nheo mắt lại, "Tam đệ, chẳng lẽ đệ muốn trở mặt với ta vì con tiện tì này?"

Kiều tam thiếu bất đắc dĩ nhìn hắn, "Đại ca nếu đã biết nàng ấy chỉ là một nha hoàn không quan trọng gì, thì sao phải vì nàng đắc tội nhị ca làm gì?

Hắn thật sự không hiểu cha mẹ cùng các huynh đệ tỷ muội này đang nghĩ gì nữa, rõ ràng toàn gia đều do nhị ca nuôi dưỡng, nhưng cứ nhiều lần khiêu khích (gây hấn) với huynh ấy.

Mà nhị ca cũng thật là, dù sao nha hoàn cũng chỉ là nha hoàn thôi, nạp làm thiếp là xong, cho danh phận gì chẳng được, cứ nhất quyết đòi cưới làm vợ, mới xảy ra phong ba (sóng gió) như vậy làm gì chứ?

Bởi vì Kiều tam thiếu do một người thiếp sinh ra nên bị coi thường, vì vậy so với các chủ tử khác trong phủ, hắn tương đối có thiện cảm với Kiều Bách Dung, người có cảnh ngộ tương tự với hắn.

Thế hệ Kiều gia này chỉ có hắn cùng nhị ca là không phải do Kiều phu nhân sinh, Kiều phu nhân từ trước đến giờ đều không muốn nhìn thấy hai người bọn họ, hơn nữa mọi chi phí, quyền lực trong phủ đều nằm trong tay nhị ca, Kiều tam thiếu biết rõ với việc đi lấy lòng Kiều phu nhân, không bằng thân

thiết với nhị ca, hưởng lợi lớn hơn nhiều.

Kiều đại thiếu lúc đầu có chút chột dạ, liền sau đó càng tức giận hơn, "Đắc tội thì đắc tội, có gì đặc biệt hơn người chứ, đệ sợ nghiệt chủng kia, nhưng ta không sợ!"

Nói xong, hắn lại tiếp tục lôi kéo xiêm y Phương Hàm.

"Buông tay! Tránh ra!" Nàng hét chói tai.

Kiều tam thiếu lo lắng gần như tức giận, "Đại ca, huynh đừng hồ đồ nữa, loại chuyện này truyền ra ngoài, với thanh danh Kiêu phủ tai hại vô cùng a!"

"Đệ không nói, ta không nói, việc này sao truyền ra ngoài được?" Kiêu đại thiếu liếc nhìn hắn, "Chẳng lẽ đệ cũng có ý với tiện tì này sao?"

"Sao có thể thế được!" Phương Hàm là bảo bối của nhị ca, vì nàng chuyện gì cũng làm được, đầu óc hắn bị hồng mòi có thể ảo tưởng với nàng.

"Vậy đừng làm phiền ta!" Kiêu đại thiếu nổi nóng, cúi đầu hôn môi Phương Hàm.

Phương Hàm há có thể buông tha cơ hội này, tất nhiên trực tiếp liều mạng cắn miệng Kiêu đại thiếu.

Kiều đại thiếu cảm thấy miệng bị đau, đang muốn quay đầu tránh, không ngờ sau đó gậy lại truyền đến một cơn đau nhức khác, thân mình hắn lay động, rồi ngã lên người Phương Hàm, mất đi ý thức.

Phương Hàm bị đè suýt thở không nổi, không biết trong lúc này đã xảy ra chuyện gì, thật vất vả mới đẩy được tên chết tiệt trên người ra, đã thấy Kiêu tam thiếu cầm một cục gạch trên tay, tràn đầy bất đắc dĩ nhìn nàng.

"Giờ thì tốt rồi, vì ngươi, ta lại hoàn toàn đắc tội với đại ca rồi." Kiêu tam thiếu cười khổ nói.

Hơn nữa, đắc tội đại ca chẳng khác nào đắc tội toàn bộ người trong nhà trừ nhị ca, buôn bán này thật sự không có lời mà.

"Đa tạ tam thiếu gia đã ra tay cứu giúp." Phương Hàm gắng gượng ngồi dậy, phát hiện toàn thân mình còn đang run rẩy.

"Không cần cảm tạ ta, nhị thiếu gia về, ngươi xin huynh ấy đảm bảo ta cả đời bình yên sung sướng sẽ là tốt rồi." Kiêu tam thiếu thở dài.

Hắn phải ra tay chứ, nếu Phương Hàm có chuyện gì, nhị ca giận dữ thì không chừng cả Kiêu gia phải bị phá hủy hết.

Đến lúc đó cùng những người trong nhà cùng nhau chôn cùng, còn không bằng trở mặt trước khi có chuyện xảy ra.

Đắc tội đại ca so với đắc tội nhị ca, đắc tội đại ca nhiều lắm cũng chỉ phải đấu tranh trong Kiêu gia thôi, nhưng đắc tội nhị ca, e rằng ở đâu cũng không sống được nổi nữa.

Giờ đây chỉ hy vọng nhị ca có thể nhớ phần công lao này của hắn thôi a!

"Đương nhiên... Nếu lúc đó nhị thiếu gia còn nghe lời nói của nô tì." Phương Hàm nắm chặt xiêm y rách nát, nhỏ giọng nói.

Tuy nàng không thật sự bị như vậy, nhưng với nguyên tắc bảo thủ của cổ nhân nàng biết rõ, chỉ là một đôi nam nữ vô tình đụng chạm nhau, đều có thể bị ép lập thành đôi, huống chi nàng bị Kiêu đại thiếu lôi kéo lâu như vậy, nàng rất lo lắng Kiêu Bách Dung sẽ nghĩ thành gì đây.

Kiều tam thiếu ít nhiều cũng hiểu được lo lắng của nàng, nhưng hắn thật sự không giúp gì được, chỉ có thể nói lời an ủi: "Ta nghĩ nhị ca không phải loại người như vậy đâu, ngươi đừng quá lo lắng, mau trở về nghỉ ngơi trước đi."

Còn lại thì, cũng chỉ có thể chờ nhị ca về mới biết được.

Hầy, còn phải sai người đưa đại ca về nữa! Nếu không lỡ đại ca có chuyện gì, hắn lại gặp xui xẻo a.

Khi Kiêu Bách Dung nhận được tin tức, lập tức bỏ lại người đang bàn bạc (nguyên văn: thương nghị) với hắn, lệnh xa phu (người phu xe, người đánh xe) đánh xe về phủ.

Hắn không ngờ người nhà có cùng huyết thống với hắn đó lại ngu xuẩn đến mức này, biết rõ không phải đối thủ của hắn, lại càng muốn đụng vào 'tử huyết' của hắn, quả thật là chán sống rồi.

Trên đường hồi phủ, hắn vô cùng hối hận cùng căm hận.

Hối hận chính mình đã đánh giá cao trí tuệ của đám người đó, cho rằng sau khi bọn họ bị giáo huấn thì không dám tùy tiện động vào Phương Hàm nữa, mới để nàng lại trong nhà, vừa hận đại ca lại dám to gan lớn mật nhục nhã thiên hạ trong lòng hắn.

Lục Hòa phái người gấp gấp tới tìm hắn, nên hắn chỉ biết đại ca muốn xâm phạm Phương Hàm, cũng không biết tiếp theo tình hình như thế nào rồi, cho nên lòng lại nóng như lửa đốt.

Xe ngựa đang chạy tới trước đại môn (cửa lớn) Kiều phủ, thậm chí còn chưa dừng lại, Kiều Bách Dung đã không chút do dự nhảy xuống xe, chạy vào trong phủ.

Khi hắn chạy vào sân trong viện, Lục Hòa vừa nhìn thấy hắn, lập tức nước mắt lưng tròng chạy tới.

"Nhị thiếu gia, cuối cùng ngài cũng về rồi!"

"Phương Hàm đâu?" Hắn trực tiếp hỏi ngay.

"Phương Hàm tỷ đang tắm rửa..."

Tắm rửa lúc này sao? Chẳng lẽ nàng thực sự bị đại ca...

Tầm Kiều Bách Dung trầm xuống, nhanh chân đi vào trong phòng.

Khi hắn nhìn thấy xiêm y rách nát trên đất, Phương Hàm đang ngâm trong thùng (thùng tắm), trên mặt còn hằn dấu bàn tay, đôi mắt cùng cái mũi hồng hồng (khóc), đang liều mạng chà xát tẩy rửa da thịt, cảm thấy tim đã vỡ vụn cả rồi.

Hắn tiến tới, trực tiếp ôm lấy nàng, "Thực xin lỗi, Hàn Hàn, thực xin lỗi..."

Đột nhiên bị người ôm lấy, Phương Hàm đầu tiên là hoảng sợ, sau đó nhớ tới chuyện lúc nãy, bỗng cảm thấy ủy khuất vô cùng, liền òa khóc thành tiếng.

"Ô ô... Chẳng vì sao lại để thiếp ở nhà một mình, hại thiếp bị người khi dễ?"

"Thực xin lỗi, là ta sơ suất." Kiều Bách Dung cực kỳ đau lòng.

"Thiếp lúc đó rất sợ, tên khốn kiếp đó thật ghê tởm." Nàng tiếp tục lên án.

"Thực xin lỗi, nàng yên tâm, ta nhất định sẽ bắt hắn trả giá thật đắt." Nhìn bộ dáng nàng đáng thương như vậy, trong lòng hắn sớm đem huynh trưởng thiên đạo vạn quả.

"Cả nhà này đều là người điên, thiếp phải dọn ra ngoài..."

"Được, được, ta lập tức ra ở riêng, không ở nơi này nữa, họ Kiều chẳng có gì tốt cả." Kiều Bách Dung nói âm lên, hoàn toàn không tự cảm thấy bản thân cũng mang họ Kiều.

Phương Hàm nghe vậy ngẩn ngơ, tạm thời quên cả khóc, ngẩng đầu nhìn hắn.

Thật ra, nàng nói muốn ra ngoài chỉ là nhất thời nóng giận mà thôi, nàng cũng biết rõ mình là nô tì, đương nhiên phải ở trong phủ hầu hạ chủ tử, sao có thể tự tiện đi ra ngoài được.

Không ngờ Kiều Bách Dung lại có thể đáp ứng ngay, còn nói ... phải ở riêng nữa chứ?

Hắn lại muốn cùng nàng ra ngoài ở riêng sao?

Nàng nghi ngờ mình nghe nhầm, hoặc là lúc nãy bọn họ bị rào cản ngôn ngữ.

Thấy nàng ngây ngốc không phản ứng gì, Kiều Bách Dung nghĩ nàng hoài nghi hắn chỉ lừa nàng thôi, vội nói: "Ta có tòa nhà ở nơi khác, chúng ta cứ qua đó ở trước, để phòng bọn họ gây khó dễ cho nàng, về chuyện ở riêng cứ từ từ đã, nhưng ta sẽ không để bọn họ dây dưa đâu."

Phương Hàm cảm thấy có chút theo không kịp suy nghĩ của hắn, nàng suy đoán hắn sau khi trở về sẽ có phản ứng gì, nhưng không đoán được hắn sẽ không hề có kỳ gì mà đứng về phía nàng như vậy.

"Nhị thiếu gia," nàng sợ hãi mở miệng. "Vừa rồi đại thiếu gia hắn..."

"Ta biết, ta biết hết rồi, nàng đừng nói gì cả." Kiều Bách Dung đau xót ôm chặt lấy nàng, vô cùng đau lòng hôn lên dấu tay sưng đỏ trên mặt nàng, "Lại nói, nàng bị như vậy là lỗi của ta, ta sẽ đòi lại công bằng. Sau khi nàng uống tị nhâm thang (thuốc tránh thai), thì quên chuyện này đi, sau khi chúng ta thành thân, ra ngoài ở, không bao giờ ... qua lại với Kiều phủ nữa."

Tị, tị nhâm thang? Phương Hàm lại ngây dại. Chẳng lẽ hắn nghĩ nàng thực sự bị đại thiếu gia xâm phạm?

Mà dưới loại tình huống này, hắn vẫn mở miệng nói muốn thành thân với nàng?

Nàng thấy cần phải xác thực lại một chút, "Nhị thiếu gia, chàng nói muốn cưới ta... Sau khi chuyện này xảy ra sao?"

"Ta vốn định cưới nàng." Kiều Bách Dung than nhẹ, "Hiện giờ nàng là bị ta làm khổ, ta nhất định sẽ không bỏ rơi nàng."

Phương Hàm rung động, nói không nên lời.

Nàng biết Kiều Bách Dung yêu thích nàng, lại không biết hẳn có thể vì nàng làm được chuyện này.

Nàng thanh thanh yết hầy, "Nhị thiếu gia, thật ra thiếp..."

"Về sau đừng gọi ta là nhị thiếu gia." Hắn ngắt lời nàng, "Nàng có thể gọi là Bách Dung hoặc xưng hô như thế nào cũng được, nhưng không được lại xem ta trở thành chủ tử."

"Hờ." Phương Hàm nhẹ nhàng cong khóe môi lên, kinh hoàng, lo lắng lúc này đều ném đi mất.

Nên nói cái gì đây? Người nam nhân chất lượng tốt như vậy ở hiện đại cũng rất hiếm có đó, ở cổ đại lại có thể để cho nàng nhặt được, xác suất này còn thấp hơn so với trúng xổ số a!

Nàng bỗng cảm thấy lòng đầy ngọt ngào, từ khi xuyên không đến khi phát hiện bản thân xui xẻo trở thành tì nữ thì bụng đầy oán khí (bực dọc, oán hận), giờ đây hình như đều biến đi đâu mất hết rồi.

Ôi, người ta là cách cách, công chúa đều phải cùng nhân vật phản diện đấu trí đấu sức, nàng dù là tì nữ nhỏ nhỏ lại có thể bắt được đại boss, phải nói nàng so với các nàng ấy còn may mắn hơn a!

Tuy hiện giờ nàng có cực phẩm ác bà bà (Kiều phu nhân), nhưng nữ nhân đó cùng boss hoàn toàn không cùng cấp bậc, nếu sau này ở riêng, có lẽ thật sự có thể cả đời không qua lại với nhau?

"Bách Dung." Phương Hàm thử gọi tên của hắn, trên môi nở nụ cười, "Thật ra thiếp là muốn nói, đại ca chàng hẳn vừa..."

Nàng còn chưa nói xong, ngón tay hắn xoa nhẹ môi nàng."

"Nghe lời ta, mọi chuyện không thoải mái hôm nay quên hết đi, được không?"

Nam nhân này a, quá yêu thương nàng rồi? Phương Hàm buồn cười nắm lấy tay hắn, "Thiếp sẽ quên nó đi, nhưng vẫn muốn nói với chàng một tiếng, thật ra đại ca chàng chỉ tát thiếp một cái, lại xé nát y phục của thiếp, sau đó hắn bị tam đệ của chàng đánh bất tỉnh."

"... Đánh bất tỉnh?"

"Đúng vậy, tam đệ chàng lấy gạch đánh hắn bất tỉnh, hiện giờ chắc đã bị mang về cứu trị rồi." Phương Hàm le lưỡi, "Tam đệ chàng còn muốn thiếp nói với chàng, hẳn vì giúp thiếp lần này đã đắc tội cha mẹ cùng các huynh đệ tỷ muội khác, chàng nên hảo hảo báo đáp hắn." Nhìn hắn như thế này, chắc là sẽ đáp tạ tam đệ thật tốt thôi?

Kiều Bách Dung trừng lớn mắt, "Cho nên đại ca ta, hẳn không có đối với nàng..."

Phương Hàm nhẹ nhàng cười, "Hắn muốn, nhưng không thành công."

Hắn có cảm giác như bị bánh từ trời rơi trúng. Hắn vốn định phá hủy mọi thứ, không ngờ nàng lại cho biết đại ca vẫn chưa làm gì được cả.

Kiều Bách Dung thờ dài, càng ôm nàng chặt hơn, "Nhớ nhắc ta, phải hảo hảo tạ ơn tam đệ."

Hắn quyết định, sau này bất kể tam đệ muốn kinh doanh hay tiếp tục đọc sách thi khoa cử, đều nhất định sẽ chiều cố hắn thật tốt.

Còn những người khác thì... Hừ, cứ đợi xem đi!

"Dạ" Phương Hàm đáp, rồi lại có chút không tự nhiên uốn éo thân mình, "Nhị... Bách, Bách Dung, chàng ra ngoài trước được không? Thiếp muốn tắm rửa đó."

Lúc này Kiều Bách Dung mới buông nàng ra, nhưng khi hắn thấy trên cánh tay nàng có dấu hồng do bị chà xát, lại không nhịn được nhú mày, "Nàng ngâm nước ấm là được rồi, đừng tự dẫn vật mình như vậy nữa."

Nàng hơi ngượng ngùng, "Nhưng cứ thấy bị chạm vào ghê tởm a."

"Thế thì cũng là dẫn vật hắn, chứ không phải dẫn vật mình được." Hắn cúi đầu hôn lên dấu bầm trên vai nàng.

Bị hắn hôn như vậy, Phương Hàm phát hiện, nàng lúc này thấy không khỏe đã từ từ biến mất.

"Được rồi mà." Nàng nhỏ giọng nói: "Chàng ra ngoài trước đi nha."

Nếu là bình thường, Kiều Bách Dung sẽ không chịu như vậy đâu, nhưng hắn biết hôm nay nàng bị sợ hãi quá rồi, muốn yên tĩnh một mình, bởi vậy chỉ gật đầu, "Nàng tắm nhanh lên, đợi lát nữa ta sẽ bôi thuốc cho nàng."

Phương Hàm muốn nói mình có thể tự làm, nhưng nghĩ lại lại cảm thấy quá khách khí rồi, bởi vậy cuối cùng nhẹ lên tiếng, "Dạ."

Kiều Bách Dung nhìn ta trong lòng nàng đã tốt hơn rồi, cười với nàng, xoay người đi ra ngoài.

Kiều Bách Dung bôi thuốc cho Phương Hàm vô cùng cẩn thận, không chừa một chỗ bầm tím nào.

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Nhà Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13

Sau khi nghỉ ngơi bôi thuốc xong, hắn lại lấy khăn mỏng sạch băng bó quanh chỗ bị thương sưng đỏ trên da thịt nàng.

Phương Hàm lúc đầu còn thấy buồn cười và ngọt ngào nhìn hành động của hắn, nhưng sau đó lại thấy không đúng lắm, nhất là khi phát hiện ngay cả mặt của nàng hắn cũng không định buông tha, nàng rốt cuộc không nhịn được mở miệng.

"Đợi chút, mặt của thiếp cũng cần băng bó sao?" Nàng che mặt ngăn cản.

Toàn thân giống như xác ướp vậy, nàng làm sao gặp người đây chứ?

"Đừng nhúc nhích, như vậy mới mau khỏi được." Kiều Bách Dung đẩy tay nàng ra.

"Không cần, như vậy là được rồi mà." Nàng lắc mạnh đầu.

Phải băng thành như thế, nàng tình nguyện khỏi chậm một chút nha.

"Ngoan, nghe lời đi." Giọng nói hắn ôn hòa, nhưng cũng thật kiên trì.

Phương Hàm nghỉ ngơi, nhìn hắn thật lâu, buột miệng hỏi: "Chàng có mục đích khác đúng không?"

Kiều Bách Dung mỉm cười, "Nàng bị thương nghiêm trọng như vậy, ta chẳng qua là hy vọng nàng mau khỏe trở lại thôi, nên mới băng bó cho nàng, sao có mục đích khác được?"

Phương Hàm nếu còn không nghe ra hắn có ý đồ khác, thì mấy năm ở bên hắn đã thành vô dụng rồi.

Nàng lúc đó chỉ bị tát một cái, cộng thêm trên vai có chút bầm ra, còn kém xa lần bị đánh lúc trước, chỉ sợ ngay cả Kiều đại thiếu bị thương còn nặng hơn nàng đó.

Rành rành chỉ bị thương chút thôi, Kiều Bách Dung lại đem nàng băng bó giống như bị người vây đánh, chắc chắn có mục đích khác nha.

"Chàng rốt cuộc là muốn gì đây?" Nàng đầy nghi hoặc trừng mắt nhìn hắn.

"Đợi lát nữa nàng sẽ biết thôi." Hắn thần bí cười.

Vừa nói xong, liền nghe thấy bên ngoài truyền đến giọng của Lục Hòa.

"Nhị thiếu gia, phu nhân biết đại thiếu gia bị thương, phái Vương ma ma đến gọi Phương Hàm tỷ tỷ qua đó một chuyện."

Lúc này bảo nàng qua đó, nhất định không phải chuyện tốt đâu.

Hai người trong phòng nhìn nhau, Phương Hàm còn chưa biết nên làm gì bây giờ, Kiều Bách Dung liền nói trước: "Ta đang bôi thuốc cho Phương Hàm, người nói Vương ma ma đợi chút đi."

"Dạ" Lục Hòa nhận lệnh liền lui ra.

"Thiếp thấy thương thế của thiếp đã băng bó xong rồi mà." Phương Hàm nhướn mày nhìn hắn, "Còn muốn bôi thuốc nữa sao?"

"Không có, nhưng nàng để bà ta chờ một lát đi." Kiều Bách Dung nhún nhún vai, không hề cảm thấy áy náy khi thừa nhận chính mình có ý làm vậy.

"Được rồi." Nàng cười cười.

Nhưng "một chút" này cũng không ngắn đâu nha, hai người ở trong phòng vô cùng thành thoi lâu lòng gần nửa canh giờ sau, mới chậm rãi tiêu sái (đi thong thả) ra khỏi phòng.

Lúc này Vương ma ma tức giận đến mặt mày xanh mét rồi, nhưng Kiều Bách Dung là chủ tử, hắn lại nắm tay Phương Hàm, còn luôn biểu lộ thái độ lo

lắng cho thương thể trên người nàng, làm cho Vương ma ma chỉ có thể phẫn nộ (căm phẫn) chứ không thể nói thêm cái gì.

Thậm chí Kiều Bách Dung còn nhẹ nhàng nói, "Phương Hàm bị thương không nhẹ, lẽ ra phải tĩnh dưỡng cho thật tốt, không được đi lại, nhưng nếu mẫu thân muốn gấp nàng, ta sẽ đưa nàng đi một chuyến vậy." Nói ra giống như cố tình cho Kiều phu nhân chút mặt mũi.

Vương ma ma nghe xong, tức giận đến thiếu chút nữa đem tròng mắt trừng rớt ra ngoài.

Nhìn trên mặt nha đầu kia, cái cổ nhỏ cùng trên tay bị thương mà thôi, tuy băng bó kỹ càng thật, nhìn sơ qua bộ dáng giống như nghiêm trọng lắm, nhưng cũng không cần tĩnh dưỡng ở trong phòng, đến mức không thể tùy ý đi lại chứ.

Nhưng chủ tử là chủ tử a, chủ tử chỉ hươu bảo ngựa, hạ nhân bọn họ cũng chỉ có thể gật đầu nói: "Dạ dạ dạ, con ngựa này màu lông thật đẹp, trên khắp thân còn có mấy điểm màu nữa!"

Không thể không nói, Kiều Bách Dung công lực tức chết người không đền mạng thật không thể khinh thường nha.

Vương ma ma thật vất vả mới nhịn xuống được, đưa bọn họ đi vào trong viện của Kiều đại thiếu.

Khi bọn họ đi vào trong viện, vừa khéo nhìn thấy Kiều phu nhân đang tức giận mắng bọn hạ nhân hầu hạ Kiều đại thiếu, mà đại thiếu nãi nãi (bà nội) đang ở một bên roi lệ.

Kiều phu nhân vừa thấy Phương Hàm đến, muốn bỏ nhào đến đánh nàng.

"Tiện tì nhà ngươi, nếu con ta mà chết, ta sẽ liều mạng với ngươi!"

Đó là con trai trưởng bà ta thương yêu nhất cũng hài lòng nhất, thế nhưng vì nữ nhân này mà bị đánh cho hôn mê bất tỉnh? Thân là mẫu thân, Kiều phu nhân có lẽ muốn điên rồi.

Kiều Bách Dung bước lên che trước người Phương Hàm, thần nhiên nói: "Ta không nghĩ mẫu thân là người không phân biệt được thị phi, đại ca vì sao lại bị thương, ta nghĩ mẫu thân biết rõ sự thật rồi chứ, sao lại có thể trách Phương Hàm được?"

Việc này nói đến thật mất mặt mà, đại thiếu gia Kiều gia lại ở hoa viên trong phủ ép buộc tì nữ quan hệ bất chính (nguyên văn: tăng tị với nhau), nếu truyền ra ngoài thì thật quá mất mặt.

Nhưng Kiều phu nhân sao cam chịu vậy được? Người đánh lên đầu con trai trưởng của bà ta cũng là chủ tử Kiều gia, bất kể ra sao cũng không thể phạt nặng được, tức giận của bà ta chỉ có thể trút lên người Phương Hàm thôi, huống chi bà ta sớm đã không vừa mắt nha đầu này rồi.

Kiều phu nhân giọng căm giận nói: "Phương Hàm chẳng qua là nha hoàn đã bị bán đứt, số mạng đã sớm bán cho Kiều phủ rồi, đừng nói hầu hạ chủ tử, nếu ta muốn mạng của nó, nó của phải giao ra đây!"

"Mẫu thân nói vậy là không đúng rồi." Kiều Bách Dung không nhanh không chậm nói: "Khế ước bán thân của Phương Hàm ta đã đốt từ lâu rồi, giờ đây nàng không phải nha hoàn của Kiều phủ nữa rồi. Mẫu thân cũng biết đương kim thánh thượng coi trọng nhất là nhân phẩm, đại ca ở trong phủ ý đồ xâm phạm nữ tử trong sạch, việc này nếu làm lớn, chỉ sợ đại ca sẽ bị mất công danh, có thể coi là trừng phạt nhẹ nhất rồi."

Lời vừa nói ra, khỏi nói những người khác, ngay cả Phương Hàm cũng ngây dại ra.

Nàng hoàn toàn không biết thân thế của mình đã bị đốt nha!

Sắc mặt Kiều phu nhân trở nên rất khó coi.

Điều Kiều Bách Dung nói, đối với bà ta đúng là trắng trợn uy hiếp! Con trai trưởng của bà hiện giờ là người duy nhất trong phủ có thân phận cử nhân, nếu hấn vì tiện tì kia bị mất công danh...

Bà không khỏi rung mình một cái.

Không, bà không thể để chuyện này xảy ra được!

Kiều phu nhân oán hận trừng Kiều Bách Dung, "Hừ, ngươi nói đốt là đốt rồi sao, ai biết thật hay giả? Nếu khế ước bán thân của nó đã sớm bị hủy rồi, vậy giờ phút này nó lấy thân phận gì ở lại Kiều phủ chứ?"

Kiều Bách Dung thông dong nói: "Tất nhiên ta đã cùng nàng ký một văn khế cầm cố khác."

Nói xong, hấn từ từ trong ngực mình lấy ra tờ giấy, mở ra cho mọi người xem.

"Người làm thuê cho cửa tiệm (nguyên văn: tiểu nhị) ký kết giao ước, lấy mấy năm hạn định, thời hạn đã hết, sau đó sẽ lại ký kết lại giao ước. Đã có văn khế cầm cố (chắc giống hợp đồng lao động đó), Phương Hàm không tính là bán mình cho Kiều phủ nữa, trong phủ đương nhiên không ai có thể tùy tiện bán nàng đi."

Nói xong, Kiều Bách Dung hài lòng nhìn sắc mặt mọi người trắng không còn máu.

Thân là đương sự (người trong cuộc), Phương Hàm cũng lần đầu tiên nghe thấy điều này, vì đang đứng bên người hấn, liền nhìn không được tò mò nhìn vài lần phần khế ước đó.

Không ngờ trên đó thật sự có dấu tay của nàng.

Phương Hàm ngây người một hồi, lúc này mới nhớ tới lúc trước khi bị thương nằm trên giường tĩnh dưỡng, Kiều Bách Dung từng trộm lén dấu tay nàng.

Hóa ra chính là cái này nha? Nàng không thể không bội phục hấn phòng ngừa chu đáo... Cùng với tâm cơ quá mức.

"Ai, ai biết chuyện này chứ? Người chưa từng nói, đại ca người không biết cũng là bình thường thôi!" Kiều phu nhân dù nói như vậy, nhưng khí thế rõ ràng yếu đi không ít.

"Luật pháp hiện hành cũng không có nói người không biết vô tội." Kiều Bách Dung lạnh nhạt nói, cẩn thận xếp tờ khế ước lại, cho vào trong ngực, "Huống chi, với thân phận của Phương Hàm, muốn tùy tiện giấu giếm chuyện này, e rằng không dễ dàng như vậy được."

"Người nói vậy là có ý gì? Chẳng qua chỉ là một nô bộc thôi, chỉ thoát khỏi nô tịch, hiện tại vẫn làm việc trong phủ, lại có thân phận gì chứ?"

Kiều Bách Dung chỉ cười cười, "Xem ra khi mẫu thân chọn người vào phủ, hình như chưa cẩn thận tìm hiểu xuất thân bọn họ."

Kiều phu nhân trừng mắt nhìn hấn, trong lòng có chút bất an.

Bà dù không thích Kiều Bách Dung, nhưng đã nhìn hấn lớn lên, ít nhiều cũng hiểu tính tình của hấn.

Tâm trí cùng thủ đoạn của hấn cũng không ít tí nào, nhưng dám nói ra lời này nhất định đã nắm chắc phần thắng, tuyệt đối không tùy tiện nói lời đe dọa đầu.

Hấn nhắc tới thân thể của Phương Hàm, như vậy thân thể Phương Hàm nhất định có bí mật mà bà không biết, mặc kệ là thật hay hấn cố ý an bài.

Kiều phu nhân cố gắng kiềm chế bất an trong lòng, lạnh lùng nói: "Ta mặc kệ nó thân thể là gì, hôm nay đại ca người bị nó làm bị thương, giờ đây còn hôn mê bất tỉnh, dù sao cũng có người đảm nhận trách nhiệm này!"

"Hấn bị thương, không phải là vì có ý đồ xâm phạm Phương Hàm sao? Nếu tự làm bậy cũng phải có người chịu trách nhiệm với hấn, vậy Phương Hàm bị thương tổn, đương nhiên cũng phải có người đảm nhận trách nhiệm chứ."

"Người..."

Kiều phu nhân còn chưa nói hết, liền có một thân ảnh hoảng hốt chạy vào.

"Phu nhân, nhị thiếu gia..."

"Chủ tử đang nói chuyện, người xen vào làm gì?" Trong con giận dữ, Kiều phu nhân trực tiếp trút giận lên nha hoàn đó.

Nha hoàn bị dọa sợ, nhưng không mở miệng không được: "Dạ, nô tì có tội, nhưng, nhưng người trong cung đến..."

Kiều phu nhân ngẩn người, bỗng có dự cảm không tốt, "Trong cung nào chứ?"

"Dạ, là hoàng cung a." Nha hoàn sợ hãi nói: "Nói là thái hậu triệu Phương Hàm tỳ tỳ vào cung, ngoài ra, thái hậu cũng muốn gặp mặt nhị thiếu gia..."

Thái hậu? Vì sao thái hậu lại muốn gặp Phương Hàm? Chẳng lẽ thật sự có quan hệ với thân thể của nó sao?

Điều này, ngoại trừ Kiều Bách Dung, tất cả mọi người đều hoàn toàn ngây đại.

Kể tiếp, chuyện phát triển như vậy làm Phương Hàm không hiểu gì cả, giống như đang mơ vậy, đến thật lâu sau mới phản ứng lại.

Nàng hoàn toàn mờ mịt, choáng váng, đột nhiên bị triệu tiến cung, Kiều Bách Dung đặc biệt sai người giúp nàng ăn mặc cẩn thận, nhưng cũng không tiếp tục có ý băng bó chỗ bị thương của nàng thật dày nữa, sau đó mới cùng nàng tiến cung.

Mà lúc Phương Hàm nhìn thấy thái hậu, phát hiện đối phương chính là vị phụ nhân nàng gặp ở tiệm bánh ngọt lúc trước, thật ra cũng không phải bất ngờ lắm.

Nàng hoàn toàn không muốn đi tìm hiểu thêm nhưng boss của nàng lại là một thương nhân, không cần nhiều thủ đoạn cùng tình báo kỳ lạ cổ quái như vậy, mà ngay cả chuyện thái hậu là mẫu thân nàng cũng muốn tìm cho ra, còn lo lắng tự mình an bài nhiều như thế.

Mà thái hậu khi nhìn thấy vết thương trên người nàng thì rầu rĩ, sợ hãi, liên tục hỏi nàng tại sao lại bị thương, vẻ mặt hết sức quan tâm.

Phương Hàm từ lâu không có cảm giác được trưởng bối quan tâm, bị hỏi liên tục như vậy, đột nhiên cảm thấy ngực có chút nóng lên, cảm giác ỳ ạch càng tăng lên, nháy mắt hốc mắt đã đỏ lên rồi.

Thái hậu nhìn thấy, lại hoảng hốt khó chịu, nếu không phải nhờ thân phận của mình, thì sớm đã đem nàng ôm vào trong lòng an ủi.

Cuối cùng vẫn là Kiều Bách Dung lên tiếng trấn an, mới làm Phuong Hàm thoáng tỉnh táo lại, nói cụ thể và tỉ mỉ tình hình thương tổn của nàng.

Đương nhiên, thấy sắc mặt thái hậu càng ngày càng khó coi, nàng cũng không quên cảm tạ Kiều tam thiếu đã cứu nàng, nói rõ nếu không phải nhờ hần cứu giúp, bản thân sớm đã bị hồi hận nhục nhã rồi.

Còn về nhà boss của nàng lại càng không nói đến, trước mặt vị mẫu thân hư hư thực thực của nàng, Phuong Hàm nói rằng nàng tin cậy cùng ngưỡng mộ Kiều Bách Dung.

Với mỗi người thì ấn tượng ban đầu khá quan trọng, thái hậu thấy lúc trước nàng tuy là nô bộc, nhưng cách ăn mặc lại lịch sự tao nhã hơn so với quan gia tiểu thư, liền biết rằng chủ tử nàng đối đãi với nàng vô cùng tốt.

Mà nay thấy nàng bị người khác làm bị thương, lại là người anh trai của chủ tử nàng từ trước đến nay bất hòa, vì thế thái hậu lập tức cho là Kiều nhị thiếu gia, tam thiếu gia thái độ làm người chính trực, đối với Phuong Hàm nhã nhặn (tốt bụng) sẵn sàng, đặc biệt là Kiều nhị thiếu cùng Phuong Hàn rõ ràng là lưỡng tình tương duyệt, nhưng trừ hai người họ, người Kiều gia cũng không có gì tốt cả.

(lưỡng tình tương duyệt: ý chỉ hai bên có ấn tượng tốt về nhau)

Tiếp theo, thái hậu lại hỏi quá khứ của nàng, nàng sống ở Kiều gia như thế nào.

Thật gia năm đó chuyện của Kiều gia gây ồn ào huyền ảo, thái hậu dù nhiều năm trong thâm cung, hiếm khi ra ngoài một chuyến, cũng từng nghe nói qua gia tộc xuống dốc này.

Nàng nghe nói mọi người trong Kiều gia đều do con trai của vị bình thân sinh là Kiều nhị thiếu nuôi dưỡng, chi phí đều là từ của hồi môn của mẹ đẻ, lại đối với trên dưới trong Kiều gia không có nửa phần hảo cảm nào.

Vì thế, khi nghe Phuong Hàm nói, thái hậu như vô ý nói, "Nếu ở chung có nhiều xung đột như vậy, chi bằng ở riêng đi?"

Lúc này, thái hậu gần như đã nhận định Phuong Hàm là con gái của nàng.

Năm đó bà sinh một đôi long phượng thai, nhưng vì trong triều có ghi chép rằng lúc trước có song sinh tử đoạt vị, nên đối với chuyện này vô cùng kiêng kị, bởi vậy việc bà sinh hạ một nam một nữ, để tránh con trai bị ngăn cản trở thành thái tử, bà nhịn đau thương sai người đem hài nữ (con gái sơ sinh) đến cho muội muội cùng muội phu, đối với người ngoài tuyên bố mình sinh con trai.

Những năm gần đây, dù con trai bà thuận lợi được lập thành thái tử, ba năm trước mới đăng cơ làm hoàng đế, nhưng trong lòng nàng vẫn hồ thẹn đối với con gái của mình, đặc biệt sáu năm trước gia tộc muội phu phạm tội, toàn tộc người bị lưu đầy hoặc bán đi làm nô bộc, những năm gần đây nàng âm thầm tìm hiểu hỏi thăm, vẫn không tìm thấy nữ nhi của mình.

Hiện giờ đã biết nữ nhi bình an, tuy đã từng làm tì nữ sáu năm trong Kiều phủ, nhưng mấy năm qua Kiều nhị thiếu cực kì yêu thương nàng, chẳng những bớt khổ ước bán thân của nàng, thậm chí còn có ý muốn cưới nàng, thái hậu đương nhiên muốn thay nữ nhi lo liệu rồi.

Nếu có thể ra riêng, đối với Kiều Bách Dung cùng đứa trẻ này có lợi không hại, thái hậu cũng không muốn nữ nhi trong tương lai phải hầu hạ mẹ chồng Kiều phu nhân độc ác kia.

Nhưng, đề nghị ra ở riêng tuy Kiều Bách Dung có ý muốn, hần vẫn khách khí nói.

"Tổ mẫu cùng cha mẹ thảo dân đều ở đó cả, thật không dám ra ở riêng trước."

Thái hậu khinh thường hừ một tiếng, "Kiều phủ rối loạn (nguyên văn: loạn thất bát tao), phụ không ra phụ, mẫu không ra mẫu, gia phong bại hoại, sớm nên phân chia, đỡ phải bị liên lụy." Nói xong, bà nhìn Phuong Hàm, giọng nói mềm mỏng lại, hòa nhã nói: "Phuong Hàn, lần thứ hai gặp lại, ai gia cảm thấy con rất hợp ý ta, giờ đây con đã thoát khỏi thân phận nô bộc, ai gia muốn nhận con làm nghĩa nữ, ý con thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14

Aiz, đời này không có cách nào công nhận quan hệ với nữ nhi, may mà còn có thể nhận làm nghĩa nữ, để đứa nhỏ này có cuộc sống sau này hạnh phúc hơn.

Trong lòng thái hậu biết rõ, cho dù nhận Phuong Hàn làm nghĩa nữ, cũng không thay đổi được việc đứa trẻ này từng làm nô tì trong Kiều phủ, muốn gả

nàng cho người thật tốt cũng khó khăn, may mà Kiều nhị thiếu đối với Phương Hàn vô cùng tốt, mà dáng vẻ cũng đường đường (khí phách, mạnh mẽ), có phần giống với tổ tiên hân, cùng phụ thân và tổ phụ (ông nội) vô năng của hân hoàn toàn khác biệt, Phương Hàn đến lúc kết hôn cũng không ảnh hưởng gì.

"Thái hậu... dân nữ e rằng bản thân không có phúc khí (may mắn) này." Phương Hàm hoảng sợ.

Tuy lúc trước từ chỗ Kiều Bách Dung biết được nàng thật sự là nữ nhi của thái hậu, em gái của đương kim hoàng đế, nhưng nghe thấy thái hậu muốn nhận nàng làm nghĩa nữ, nàng cũng hơi hoảng hốt.

"Ai gia nói được là được." Thái hậu không cho phản bác nói: "Tuy việc phong tước còn phải thương nghị (trao đổi, bàn bạc) với Hoàng Thượng, nhưng chỉ là nhận nghĩa nữ thôi, ai gia vẫn có thể tự mình quyết định chứ, việc này cứ như vậy đi."

Vì thế, Phương Hàm cứ như vậy có thêm mẹ nuôi Thái hậu.

Trên đường từ cung hồi phủ, Phương Hàm rúc vào trong lòng Kiều Bách Dung, ngập ngừng hỏi: "Bách Dung, thiếp thật sự là nữ nhi của thái hậu sao?"

"Chính nàng cảm thấy thế nào?" Kiều Bách Dung không đáp hồi lại. Tay hân vỗ về lưng nàng, giống y như vuốt ve mèo con vậy.

"Thiếp không biết." Nàng thành thật nói: "Tuy bộ dạng thiếp cùng thái hậu có vài phần giống nhau, nhưng như thế cũng không nói lên được điều gì cả."

Thiên hạ người giống người rất nhiều, huống chi nàng lại là 'hàng giả' từ hiện đại tới, hoàn toàn không có cảm giác huyết thống linh tinh kì quái gì đó đâu.

Kiều Bách Dung giải thích cho nàng, "Năm đó, Phương gia cưới song sinh tỷ muội Liễu thị của thái hậu đương thời, với hoàng đế thành anh em cột chèo. Nghe nói, Liễu thị mười chín năm trước sinh hạ một đôi song sinh nữ, nhưng đó là nói cho người ngoài thôi. Trên thực tế Liễu thị chỉ sinh một nữ nhi mà thôi, còn một nữ nhi nữa là từ trong cung ôm ra, là nữ nhi năm đó do thái hậu hạ sinh. Làm như vậy chỉ vì để đảm bảo nam nhi (con trai) của hoàng hậu có thể thuận lợi sắc phong làm thái tử. Suy cho cùng là do hậu cung cực kỳ kiêng kị sinh hạ song sinh tử, dù là long phượng thai cũng không được."

Phương Hàm suy nghĩ hồi lâu mới nói: "Cho nên, thiếp có thể là cháu gái bên ngoại của thái hậu, mà không phải nữ nhi ruột?"

Phương Hàm đành chịu vậy, với dòng họ đã thất lạc, muốn xác nhận ai mới là nữ nhi ruột của thái hậu, độ khó rất cao nha.

Hơn nữa theo cách nói của Kiều Bách Dung, Liễu thị vào Phương gia là tỷ muội song sinh với thái hậu, DNA hai người giống nhau, như vậy cháu gái bên ngoại lớn lên giống a di (dì) cũng là đương nhiên thôi.

Nghe vậy, Kiều Bách Dung chỉ thản nhiên cười, "Nàng là nữ nhi của ai có gì quan trọng sao? Thái hậu có nhận nàng không?"

Phương Hàm ngẩn người, cũng cười, "Không có."

Thái hậu nhận nàng làm nghĩa nữ, không phải nữ nhi ruột.

Mà nàng cũng chưa bao giờ tự nhận mình là nữ nhi của ai cả, cho nên không phải là lừa gạt đâu, tất cả đều là thái hậu tự mình quyết định thôi.

"Nhưng, chàng làm sao biết ngày hôm đó thái hậu sẽ tới tiệm bánh ngọt đó vậy?" Phương Hàm nhin không được hỏi.

Thật ra nàng có nhiều nghi vấn lắm, như là vì sao hân biết thái hậu lên đưa nữ nhi cho muội muội, loại chuyện này chắc hẳn cũng là bí mật mà?

Nhưng nàng cũng biết hẳn chắc là sẽ không chịu nói đâu, không bằng hỏi vấn đề đơn giản hơn vậy.

"Chẳng qua ta biết mấy năm nay vào ngày sinh nhật Hoàng Thượng, thái hậu đều sẽ lặng lẽ cài trang tới tiệm bánh ngọt đó thôi, nhưng Hoàng Thượng cùng thái hậu đều là người không thích ăn bánh ngọt." Kiều Bách Dung nhìn nàng liếc mắt một cái, "Nhưng trái lại năm đó một vị tiểu thư của Phương gia lại cực kì thích đồ ngọt, nghe nói đó là nữ nhi kia của Liễu thị."

Cho nên, vị tiểu thư Phương gia thích ăn đồ ngọt, có thể chính là nữ nhi của thái hậu à?

Thái hậu nhớ nữ nhi bị thất lạc của mình, nên vào sinh nhật của nữ nhi, liền tới tiệm bánh ngọt nổi tiếng mua bánh, có lẽ nói không chừng cũng mong chờ có cơ hội gặp lại nữ nhi đi? Phương Hàm yên lặng nghĩ.

Nàng lại là người điên cuồng yêu thích ăn đồ ngọt... Cũng khó trách Kiều Bách Dung lại mạnh bạo đoán như vậy.

Chỉ là lúc trước nàng ham thích ăn đồ ngọt, cũng không thể lấy đó chứng minh nàng là tỷ muội song bào với hoàng đế được.

Nhưng mà, như lời Kiều Bách Dung nói, nàng có phải là nữ nhi ruột của thái hậu hay không cũng không quan trọng, dù sao cho tới giờ nàng đều chưa thừa nhận gì cả, quan trọng là ... thái hậu nghĩ như thế nào kia.

Hiện giờ có thái hậu làm chỗ dựa vững chắc, Kiều phu nhân có thể làm gì nàng?

Lúc trước luôn là Kiều Bách Dung che chở cho nàng, giờ đây, nàng cuối cùng cũng có thể làm chỗ dựa cho hân rồi.

Nghĩ như vậy, Phương Hàm đột nhiên thấy hoan hỉ.

Nửa tháng sau, hoàng đế chiếu cáo thiên hạ, thái hậu nhận nghĩa nữ, hẳn có thêm một nghĩa muội.

Nghe nói khi thái hậu cải trang ra cung đã gặp cô nương đó, vì đối phương có cùng năm cùng ngày sinh với hẳn, lại có bộ dạng giống thái hậu, thái hậu cảm thấy hợp ý, liền nhận nàng làm nghĩa nữ.

Tuy đó chỉ là một nữ tử thường dân không quen biết, nhưng nếu bộ dạng giống thái hậu, trong lòng dân chúng, nhất định đó là một mỹ nhân thông thư đạt lễ (có trí tuệ, có lễ giáo).

Đối với hoàng đế, nhận một nghĩa muội so với nhận nghĩa huynh thì đơn giản hơn nhiều, hoàn toàn không cần lo lắng đối phương đoạt quyền soán vị, hoặc cần an bày chức quan gì trong triều.

Chỉ cần tùy tiện cấp phong cáo, sau đó tìm đối tượng tốt, cho chút hồi môn, đem công chúa nghĩa muội quang minh chính đại gả đi là được, giảm bớt rất nhiều việc!

Huống hồ vị nghĩa muội này có đối tượng trong lòng rồi, em rể tương lai không ngờ là một phú thương! Tuy nói thương nhân thân phận có hơi thấp, nhưng hẳn dù sao cũng là đời sau danh môn.

Mấy năm nay quốc khố trống rỗng, bỗng có thêm em rể phú khả địch quốc (cực kỳ giàu có), hoàng đế có thể nói là trong lòng vui mừng mãi.

Hơn nữa nghe thái hậu nói, hoàng đế thật sự cảm thấy, để vị em rể thiên tài kinh thương này lấy tiền đi nuôi cả Kiều gia bất tài không dậy nổi, thật lãng phí, không bằng công hiến cho quốc khố đi!

Bởi vậy, hoàng đế nhận vị nghĩa muội này, cũng đặc biệt quan tâm việc nhà của Kiều phủ.

Khi hẳn biết được toàn bộ Kiều phủ gần như đều dựa vào của hồi môn của mẫu thân đã mất của Kiều nhị thiếu, lập tức tức giận đập bàn, lên án mạnh mẽ Kiều lão gia vô đức vô năng, cũng muốn Kiều gia lập tức ở riêng, đừng liên lụy Kiều nhị thiếu đầy triển vọng có chí tiến thủ.

Tiếp theo lập tức chỉ hôn, đem nghĩa muội mới nhận gả cho Kiều Bách Dung.

Những việc liên tiếp xảy ra làm cho mọi người choáng váng, càng khiến Phương Hàm vừa mừng vừa sợ.

Sau đó, Kiều Bách Dung vì cảm động và biết ơn hoàng đế đã coi trọng hẳn, trực tiếp quyên một năm tiền thuế cả nước vào ngày sinh nhật thái hậu làm quà mừng, hơn nữa còn ám chỉ sinh lễ cưới công chúa nhất định còn lớn hơn.

Hoàng đế vui mừng cười toe toét, lần nữa cảm thấy chính mình đã có một quyết định rất anh minh đó.

Hắn đối với vị em rể tương lai này khá hòa nhã, tuy người đời xem thường thương nhân, nhưng hẳn lại thấy đó là một thanh niên có tài, có lý tưởng tốt, vì vậy về sau việc kinh doanh trên cả nước của em rể có thể thông suốt không bị cản trở.

Đương nhiên rồi, nếu em rể tương lai nguyện ý giao chút phí bảo hộ ... À, không, ý là quyên cho quốc khố, vậy mới tốt.

Kiều Bách Dung lập tức nghiêm túc bày tỏ lòng trung thành của mình với triều đình cùng Hoàng Thượng, nhất định tạo cơ hội lập nghề nghiệp trên cả nước, phát triển kinh tế, cố gắng làm đầy quốc khố, lấy cảm động và biết ơn Hoàng Thượng ân đức gả nghĩa muội cho hẳn.

Theo lời Phương Hàm nói thì, đây là thương nghiệp quốc doanh (nguyên văn: nghiệp quan) cô đại cấu hết nha, hơn nữa quan là quan nhân lớn nhất cả nước đó, nghiệp cũng là ông chủ lớn số một số hai cả nước nha, tương lai sáng lạng a.

Mặc kệ trong lòng người khác nghĩ như thế nào, ít nhất hoàng đế cùng Kiều Bách Dung đối với kết quả này đều cực kì hài lòng, hoàng đế được tiền, Kiều Bách Dung lại được quyền lợi nhân hòa.

Vì thế, ba tháng sau, Kiều phủ chính thức ra riêng.

Kiều đại thiếu thân là trưởng tử, tất nhiên là phải phụng dưỡng tổ mẫu (bà nội) cùng cha mẹ rồi, mà bởi vì Kiều tứ thiếu tuổi còn nhỏ lại chưa thành thân, liền ở lại với cha mẹ cùng huynh trưởng, còn Kiều nhị thiếu và Kiều tam thiếu đều ra ngoài ở riêng.

Vốn Kiều phu nhân còn muốn từ Kiều Bách Dung lấy thêm chút tiền, nhưng đang cùng người bàn luận chuyện ở riêng, hoàng đế lại phái người tới lo liệu, kết quả cuối cùng bọn họ trừ gian đại trạch Kiều phủ kia, những lợi ích khác cũng không lấy được, ngay cả cái gọi là quỹ chung cũng bị Kiều Bách Dung lấy danh nghĩa là "của hồi môn của mẹ phải đưa cho vợ", thu hồi về hết.

Mà vốn Kiều đại thiếu hàng năm được lãnh chút bổng lộc, lại vì từng có ý đồ gây rối đối với nghĩa muội mới nhận của hoàng đế Phương công chúa, nhân phẩm không tốt, liền bị mất công danh, nguồn thu vào của Kiều phủ không có, chỉ còn đợi 'miếng ăn núi lở' mà thôi.

Mẹ đẻ Kiều đại thiếu bị Kiều lão phu nhân ép buộc phải lấy hồi môn bù vào chi phí trong nhà, mắt thấy con trai nhà này không thể kiếm tiền được lại đắc tội với hoàng đế, tiền đồ mờ mịt, vì thế cắn răng, trực tiếp thu gom hồi môn đáng giá, mang hết về nhà mẹ đẻ, Kiều gia không cam lòng, tới cửa đòi người, lại chỉ nhận được từ thư (đơn ly hôn).

Còn về Kiều tam thiếu, hắn cũng thấy được bản thân không có thiên phú thi khoa cử, nên cùng nhị ca học kinh thương.

Kiều Bách Dung niệm tình tam đệ từng cứu lão bà của mình mà đắc tội huynh trưởng, mẹ cả, đối với hắn cũng chăm sóc, vì thế dần dần, Kiều tam thiếu cũng giúp đỡ rất nhiều cho sự nghiệp của Kiều Bách Dung.

Hai tháng sau, Phuong công chúa được gả cho Kiều gia.

Hoàng thất cùng phú thương se duyên, hôn lễ cực kỳ long trọng, trong thời gian ngắn, bất kể là quan chức hay thương nhân trong kinh thành, ai nhận được thiệp cưới Kiều gia đều vui mừng, lấy đó khoe khoang với người khác.

Ngày thành thân đó, Phuong Hàm bị dày vò chết khiếp, đầu tiên là hóa trang đến nỗi chính nàng cũng không nhận ra mình nữa, sau đó mặc hi phục cùng mũ phượng nghe nói giá trị liên thành, mang hồi môn gồm một trăm hai mươi tám món, chậm rãi gả cho Kiều Bách Dung.

Quá trình hôn lễ rườm rà đúng là tra tấn người mà, cuối cùng khi chủ rể say khướt được đưa vào tân phòng, Phuong Hàm chỉ cảm thấy may mắn thôi, bởi vì nàng thật sự không còn đủ hơi sức ứng phó với đêm tân hôn nữa rồi.

Nàng gọi nha hoàn giúp nàng tẩy sạch lớp trang điểm siêu dày khủng bố đi, đỡ cho Kiều Bách Dung nửa đêm tỉnh lại không cẩn thận bị dọa sợ, sau đó lại coi hi phục phiền phức nặng nề đi, tháo trang sức xuống, sau đó mới chậm rãi tới bên giường ngồi xuống, nhìn khuôn mặt ngủ say của hắn.

Từ nay về sau họ chính là vợ chồng rồi.

Trong lòng Phuong Hàm không khỏi có chút rung động.

Đây không phải là lần đầu tiên nàng cùng hắn đồng giường cộng chăn, nhưng là lần đầu tiên nàng cùng hắn địa vị ngang hàng cùng hắn đồng giường mà ngủ.

Hơn năm tháng sau khi nàng trở thành Phuong công chúa, liền ở lại trong cung, mặc dù có cùng Kiều Bách Dung gặp qua vài lần, nhưng là thời gian xa cách lâu nhất từ khi hai người quen biết tới nay.

Cũng là lần đầu tiên, nàng nếm mùi vị tương tư đó.

Thật tốt bọn họ cuối cùng có thể không cần tách ra nữa rồi.

Chỉ tiếc là chủ rê của nàng đã ngủ như chết rồi.

Phuong Hàm nhìn không được cười ra tiếng, đưa tay muốn sờ sờ nam nhân cuối cùng đã trở thành trượng phu của nàng, không nghĩ tới chỉ mới chạm vào khuôn mặt hắn, đột nhiên có một bàn tay to lớn nắm lấy tay nàng.

"Chàng không phải say rồi sao?" Phuong Hàm tròn mắt há miệng nhìn nam nhân đã mở mắt nhìn nàng mỉm cười.

"Đây là đêm động phòng hoa chúc mà, làm sao uống say được chứ?" Kiều Bách Dung cười, một tay kéo nàng vào trong lòng.

"... Chàng vừa rồi là giả bộ sao?" Nàng cuối cùng cũng ngẫm hiểu rồi.

Đã nói mà, đại gian thương nguy hiểm này sao lại có thể dễ dàng trong ngày đại hỉ mà say khướt được chứ?

Aiz, nàng còn tưởng sau này có cơ hội lấy chuyện này chế cười hắn nữa cơ.

"Không giả bộ, chẳng lẽ chờ thật sự quá chén sao?" Kiều Bách Dung hôn chớp mũi khéo léo đáng yêu của nàng, "Bộ dáng nàng bây giờ đẹp hơn hồi nãy nhiều."

Lúc này mặt nàng có lớp trang điểm dày cộm thật là đủ đáng sợ, khi vén khăn hi lên, hắn còn tưởng mình thú (cười) sai người rồi chứ.

"Còn không phải các nàng nói đó là quy củ ..." Phuong Hàm cũng thật bất đắc dĩ mà, lớp trang điểm kia hại da nàng cả ngày đều không thể thông khí được đó.

"Luôn có một đồng quy củ rồi rắm." Kiều Bách Dung lăm bằm, xoay người, trực tiếp đặt tân nương của hắn ở dưới thân, "Lẽ ra nên cưới nàng trước rồi hẳn cho nàng cùng thái hậu gặp nhau."

Hơn năm tháng này đối với hắn mà nói thật sự là dày vò, rõ ràng là vợ hắn, lại ngay cả bàn tay nhỏ bé cũng không được sờ, thật sự là đáng giận mà.

Nếu sau đó hắn không "tặng giá cả" sinh lễ, còn không biết phải chờ thêm mấy tháng nữa đây.

Phuong Hàm chỉ thấy môi hắn mang theo mùi rượu bỗng nhiên đè ép xuống, cũng không biết là do rượu hay do nguyên nhân khác, khiến toàn thân nàng nóng như lửa, hơi thở bất ổn.

Nụ hôn của hắn triển miên lại mang tính xâm lược, cái lưỡi làm càn trong miệng nàng tìm tòi.

Khi hân cuối cùng không cam lòng buông nàng ra, khi nhìn xuống, chỉ thấy thiên hạ dưới thân đôi mắt sáng gọn sòng, môi bị hôn tới đỏ tươi, bộ dáng quyến rũ cực điểm.

Kiều Bách Dung chỉ cảm thấy dưới thân sưng đau, hân nhịn hơn năm tháng rồi, lúc này thật sự không còn chút nhẫn nại nào tiếp tục đùa nàng nữa rồi.

Hân gần như vội vàng tháo đai lưng ngăn giữa hai người, cởi quần áo vương bận trên người ra.

.....

Trong tầm mắt nàng chỉ có hình ảnh của Kiều Bách Dung, đây là nhị thiếu gia của nàng, nam nhân của nàng ... trượng phu của nàng.

Trong phút chốc đạt cao trào lần nữa, nàng khẽ nức ra tiếng, thì thào gọi tên hân, giống như muốn nó khắc sâu vào đáy lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Nha Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Chương cuối

Kiều Bách Dung lại hôn nóng bỏng cùng những lời yêu thương, ôm chặt nàng, tỏ rõ hai người không bao giờ ... chia lìa nữa.

"Này, nghe nói Kiều gia lấy tổ trạch đem bán đúng không?"

"Sao không thể được chứ! Từ lúc ra ở riêng, Kiều nhị thiếu cùng Kiều tam thiếu rời khỏi nơi đó, Kiều gia không còn người nào có thể kiếm tiền nữa, bán tổ trạch đi chỉ là chuyện sớm muộn thôi."

"Đúng vậy, ta còn nghe nói, bởi vì mọi người ai cũng biết Kiều phủ cần tiền gấp, nên người mua cố đẩy giá xuống thấp nhất, hơn nữa bọn họ đặc tội Hoàng Thượng, không ai dám giúp đỡ đâu, cuối cùng gian đại trạch kia chỉ bán được sáu phần so với giá thị trường..."

Vài người ngồi ở quầy ven đường, vừa uống trà nghỉ ngơi vừa lớn tiếng trò chuyện, đối với xe ngựa chậm chậm đi bên cạnh, chỉ hơi liếc mắt ngắm một cái liền quay đầu lại, tiếp tục tán gẫu.

"Lại có thể mặc cả giảm chỉ còn sáu phần... Người này cũng tàn nhẫn quá đi?" Trong xe ngựa, một thiếu phụ giàu có hứng thú nhìn trộm nam nhân bên cạnh.

Hân vốn mang bộ dáng đứng đắn nghiêm cẩn (nghiêm túc + cẩn thận), bị trêu chọc như vậy, vẻ mặt lập tức có chút xấu hổ, do dự một lát mới nói: "Hân Hân, nàng có buồn bực việc ta ra tay cứu bọn họ không?"

Tổ trạch Kiều gia bề ngoài là do người không lạ mua. Trên thực tế lại lặng lẽ rơi vào tay Kiều Bách Dung.

Tòa nhà tuy chỉ bán giá bằng sáu phần so với thị trường, nhưng vẫn là khoản tiền không nhỏ đâu, nếu tiết ăn kiệm dùng (tiết kiệm ăn + dùng), đã đủ cho hai vị Kiều gia bình yên vượt qua nửa đời sau.

Phương Hàm lắc đầu, "Đó là tổ trạch Kiều gia chàng, phụ thân chàng cùng mẹ cả dù thật có lỗi với mẫu thân chàng, nhưng đó là tổ tiên của chàng, chàng không muốn sản nghiệp tổ tiên rơi vào tay người ngoài, cũng là đương nhiên thôi."

"Cám ơn nàng đã thông cảm." Kiều Bách Dung thở ra, lập tức cười khổ nói: "Thật ra là vì những người kia cũng là người thân có cùng huyết thống với ta, dù ta không muốn cho họ giống dễ chịu, nhưng cũng không muốn bọn họ tuổi già nghèo túng chán nản."

Cho nên hân mới ra tay, cho bọn họ một khoản tiền không nói là nhiều, nhưng cũng không tính là ít.

"Thiếp hiểu rồi." Nàng cười khanh khách nói, hôn cầm hân một cái.

"Nàng thật không ngại sao?" Hân không quên lúc trước mẹ cả cùng đại ca hân đối xử với nàng như thế nào.

Phương Hàm nở nụ cười, "Thiếp không thích bọn họ, nhưng cũng như chàng nói đó, bọn họ dù sao cũng là người thân, lại cố ý thương tổn hai nữ nhân quan trọng nhất của chàng (mẹ anh + Phương Hàm), lúc quyết định giúp bọn họ, thiếp nghĩ, trong lòng chàng cũng không dễ chịu hơn so với thiếp đâu."

Nàng chưa từng là người lấy oán báo oán đâu, nhưng trong đáy lòng trượng phu (chồng) đấu tranh, nàng so với bất cứ ai cũng rõ hơn, sao lại có thể trách móc hân được chứ?

Nếu làm như vậy có thể khiến trong lòng hân thấy dễ chịu chút, tiền này coi như là bổ thí hành khất đi.

"Quả nhiên vẫn là Hân Hân hiểu ta, khó trách ta lại yêu nàng như vậy!" Tâm Kiều Bách Dung âm áp, ôm cả người nàng vào trong lòng.

"Thật ra không hẳn là không trả thù bọn họ, thiếp nghĩ, đối với bọn họ mà nói, bị mất công danh lại mất cả tổ trách, đã là sỉ nhục lớn nhất rồi." Người Kiều gia tự cho mình là con cháu danh môn, cuối cùng lại làm mất mặt tổ tiên, đời này e rằng vĩnh viễn không ngẩng đầu lên được.

"Cho nên khoản tiền kia coi như vì con của chúng ta tích đức đi." Kiều Bách Dung cười khẽ, đưa tay đặt lên bụng đã to lên của nàng.

"Dạ, dù sao cũng đừng để cho ông nội nó nửa đời sau quá thảm." Phương Hàm tựa đầu vào trước ngực hắn, một tay đặt lên bàn tay to lớn đang ờ trên bụng nàng.

Giải nhân trong ngực, Kiều Bách Dung chỉ cảm thấy dưới bụng có khí nóng quen thuộc nhanh chóng dâng lên, đáng tiếc thời gian cùng địa điểm không thích hợp.

Hắn thở dài tiếc rẻ, "Thật hy vọng hỗn tiểu tử nhanh ra đời đi."

Tuy nói mấy tháng Phương Hàm mang thai, hai vợ chồng thân mật vẫn chưa từng gián đoạn, nhưng gần thời kì sinh đẻ, hiện giờ đã bị đại phu bắt buộc đình chỉ.

Điều này làm cho Kiều phò mã đặc biệt ai oán.

Phương Hàm cười, "Lúc trước nói muốn giúp chàng chuẩn bị người thông phòng, ai bảo chàng không cần chứ?"

Đương nhiên, nàng hay nói đùa thôi, hừ hừ, nếu hắn dám nhận nhất định phải chết.

"Nếu ta thật sự gặt đầu, bây giờ nàng còn chịu ngồi trong lòng ta sao?" Hắn cũng không phải ngu ngốc, vì cục đá mà đánh mất vàng nha.

Nàng thoát khỏi hắn, liếc mắt một cái, "Ý của chàng là, nếu thiếp không ngại, chàng sẽ chịu nhận đúng không?"

Kiều Bách Dung cười khổ nói: "Nếu không phải nàng, ta làm sao ham muốn được chứ? Nhiều năm qua như vậy rồi, nàng thấy ta liếc nhìn lâu nữ nhân nào khác chưa?"

Phương Hàm cẩn thận nghĩ nghĩ, phát hiện đúng là không có thật nha.

Vì thế nàng vừa lòng, nhưng ngoài miệng vẫn hỏi vấn đề nàng nghi hoặc đã lâu, "Vi sao trước kia khi thiếp còn là nha hoàn của chàng, chàng chưa từng muốn thu nhận thiếp làm thông phòng vậy?"

"Lúc ấy ta thật sự không muốn cho nàng làm thông phòng hay thiếp thất gì cả." Kiều Bách Dung khẽ thở dài: "Vốn ta không biết tại sao, nhưng sau đó lại hiểu được rồi."

"Dạ?"

"Triều đại pháp luật quy định, thiếp thì không thể trở thành thê tử (vợ)." Hắn ôm nàng càng chặt hơn, "Cho nên ta chưa từng muốn thu nàng làm thông phòng, bởi vì trong lòng ta, nàng chỉ có thể là vợ của ta."

Không phải nha hoàn thông phòng, cũng không phải thiếp thất, chỉ có thể làm chính thê thôi.

"Chàng ngốc, cưới nha hoàn làm vợ, chàng sẽ bị người cười cả đời cho xem." Phương Hàm không thể không cảm động, hắn thổ lộ so với lời tỏ tình đều thật xúc động.

"Dù sao ta hiện nay cũng là Phò mã, em rể Hoàng Thương không phải sao?" Kiều Bách Dung cười đắc ý.

"Dạ, dạ, Phò mã gia ngài thông minh nhất!"

Phương Hàm buồn cười đưa tay muốn bóp mặt hắn, lại bị hắn bắt được, đưa tới bên miệng hôn.

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn một thật lâu, đột nhiên cười nói: "Nhưng thiếp cũng thông minh quá chứ."

"Hả?"

"Thiếp thật sự yêu một nam nhân đối tốt với thiếp, sau đó lại gả cho Phò mã tốt, còn chưa đủ thông minh sao?" Nàng nghịch ngợm nháy mắt với hắn.

Về những chuyện kiếp trước, tất cả ném xuống sông hết đi.

"Quả thật rất thông minh." Kiều Bách Dung cười đồng ý, cũng cúi đầu hôn nàng.

Phương Hàm nhu thuận nhắm mắt lại, đáp lại nhiệt tình của hắn.

Nàng tin tưởng, công chúa cùng phò mã thông minh, dùng cơ trí của bọn họ giải quyết hết trở ngại trong tương lai, hạnh phúc như thế này mãi mãi.

Bạn đang đọc truyện *Thư Ký Nhà Hoàn Của Kiều Nhị Thiếu Gia* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.